

အောင်မြင်စေ

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကြို့ခတ္တ

ဂုန်ဂိုဏ်းချစ်သူ

မြန်မာ့အသံပြင်တည်း။ ဂန္ထဝင်ကဏ္ဍ (အစောင့်) အပိုင်း (၅၀၀)။ အမှတ် (၁၀)။

၁၉၅၅-ခု
 ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအဖွဲ့/မြန်မာ့အသံ - ရန်ကင်း
 အစောင့်ပြင်တည်း။ ၂၀၀၅-ခု
 ၂၂၃၁ - ၀၁။ ၀၂၅၅ - ၀၁၁၁ ဝိသိတိ။
 (ခ) ငြိမ်းချမ်း

သေပေရုပ်တုအောင်

- ❖ ရေစုန်မျောချခြင်းဟာ သက်သာလှပါတယ်...
ဒါပေမယ့် အထက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့
အသီးအပွင့်တွေကို မရနိုင်တော့သလို...
နောက်ဆုံး ပင်လယ်ရဲ့ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရမှာပါ။
- ❖ တောထဲမှာ လမ်းပျောက်နေလျှင်
အသက်မသေအောင် နေနိုင်ပါတယ်။
ဘဝမှာ လမ်းပျောက်နေရင်တော့
အသက်မသေရင်တောင်မှ
ဘဝ သေသွားမှာ သေချာပါတယ်။
- ❖ သံချောင်းတစ်ချောင်းဟာ
မီးအပူနဲ့ မတွေ့မှချင်း
မားတစ်လက် ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။
လူတစ်ယောက်သည်လည်း
အခက်အခဲ အတားအဆီးများနှင့် မတွေ့ခွဲရတဲ
အောင်မြင်မှ မရနိုင်ပါဘူး။

ဝေဃဒုလ္လဘိဘေတဝိ

❖ ရေစုန်မျောချခြင်းဟာ...သက်သာလှပါတယ်..
ဒါပေမယ့် အထက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့
အသီးအပွင့်တွေကို မရနိုင်တော့သလို ...
နောက်ဆုံး ပင်လယ်ရဲ့ပိုးမျိုးခြင်းကို ခံရမှာပါ။

❖ တောထဲမှာ လမ်းပျောက်နေလျှင်
အသက်မသေအောင် နေနိုင်ပါတယ်။
ဘဝမှာ လမ်းပျောက်နေရင်တော့
အသက်မသေရင်တောင်မှ
ဘဝ သေသွားမှာ သေချာပါတယ်။

❖ သံချောင်းတစ်ချောင်းဟာ
မီးအပူနဲ့ မတွေ့မှချင်း
ဓားတစ်လက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတဲ့။
လူတစ်ယောက်သည်လည်း
အခက်အခဲ အတားအဆီးများနှင့် မတွေ့ခဲ့ရဘဲ
အောင်မြင်မှု မရနိုင်ပါဘူး။

ဝေဃဒုလ္လဘိဘေတဝိ

❖ အမှောင်ထဲမှာ ရောက်နေသည့်အခါ
အလင်းရောင်ကို မျှော်လင့်တတ်ကြတယ်။
အလင်းရောင်ထဲမှာ နေရလျှင်တော့
အမှောင်ကို မေ့လျော့နေတတ်ပါတယ်။

❖ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ
လူတိုင်း မျှော်လင့်နိုင်ကြပါတယ်။
မျှော်လင့်မှုကို ဝုံဖော်ဖို့အတွက်တော့
လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။

❖ လူအချို့အမှောင်ကို ကြောက်ကြသည်။
အချို့ကတော့...
အလင်းရောင်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။
အလင်းရောင် ကြောက်တတ်လာပြီဆိုပါက
မိမိကိုယ်ကျင့်တရားကို ပြုပြင်ပေးရပါမည်။

ဝေယျနရူပတိဇောဝိ

- ❖ ပါးစပ်က ပြောသောစကားကို နားဖြင့်သာ ကြားနိုင်လေသည်။ မျက်လုံးဖြင့် ပြောသောစကားကိုတော့ အသည်းနှလုံးက ချက်ချင်းနားလည်နိုင်ပါသည်။
- ❖ အချစ်သည်... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးသူအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သော်လည်း တွေ့ခဲ့ဖူးသူအတွက်တော့ ကြောက်ရွံ့စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်သည်။
- ❖ လူတစ်ယောက် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ သူ ဘာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသလဲဆိုတာထက် သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာနှင့် တိုင်းတာသတ်မှတ်ပေးနိုင်ပါသည်။

ဓာနာဇာ

ယခုရေးမည့် အမှာစာကတော့ ဒီဝတ္ထုအတွက် လိုအပ်မည်ထင်သော အမှာစာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါတယ်။

“ရှန်ဂရီလာချစ်သူ” ဝတ္ထု၏မူရင်းကျောရိုး ယူထားသည်မှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

မူလအမည်မှာ The Sorcerer and the white snake ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း ရုပ်ရှင်နှင့်ဝတ္ထုကတော့ ခြားနားမှု ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရှင်က သရုပ်ဆောင်များ၏အမူအရာဖြင့် သရုပ်ဖော်ရတာဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုက သရုပ်ဆောင်မပါဘဲ စာဖြင့် ရေးသားသရုပ်ဖော်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းမှာ အချိန်အကြာကြီး ရိုက်ပြသော (ဥပမာ တိုက်ခိုက်မှုအခန်းများ) အခန်းများကို စာဖြင့် တိုတိုရေးပြလျှင် ရနိုင်ပါတယ်။

စာဖြင့် အများကြီး ရေးပြရသောနေရာများကို ရုပ်ရှင်က တစ်ကွက်တည်းနှင့်ပြီးအောင် ရိုက်ပြသည်မျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအဖြစ် ရိုက်ကူးသောအခါ ထပ်တူထပ်မျှ မတူတော့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုဇာတ်ကားမှာ မူလကျောရိုးကို သဘောကျသဖြင့် ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးရာမှာ အခန်းများစွာ၊ ဇာတ်ကောင်

စရိုက်များစွာတို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးရပါတယ်။

အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအခန်းများမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ဝတ္ထုအသွင်နှင့်ပင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားတွင် စာပေအနေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုအနေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အအောင်မြင်ဆုံး စာရင်းဝင်များမှာ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းများပင်ဖြစ်ပါသည်။

အင်နီရာနာဂျွန်၊ ဟယ်ရီပေါ်တာ စသောဝတ္ထုများနှင့် ရုပ်ရှင်များကို လူကြိုက်များနေခြင်းမှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသော အချက်မှာ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သော်လည်း မေတ္တာ၊ အချစ်နှင့် အနစ်နာခံခြင်းများကို ထည့်သွင်းထားသောကြောင့် သဘောကျခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အကယ်၍ ထိုရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ပြီးသောအခါမှ “ရှန်ဂရီလာချစ်သူ” ဝတ္ထုကို ဖတ်ပါက ရသမတူအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်အစီရင်ခံထားလိုပါတယ်။

စာဖတ်သူများ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

စာဖတ်သူများ မေတ္တာရိပ်အောက်မှ...

ဇွဲဇွဲ

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ဆေးပေါင်းသည့်မြစ်ရေများ
- အခန်း(၂) လီဖန်ဘုရားကျောင်းမှ မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ်
- အခန်း(၃) ရှန်ဂရီလာတောင်မှ မြွေမိစ္ဆာများ
- အခန်း(၄) အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေးသူ
- အခန်း(၅) မိစ္ဆာများနှင့် မှုကာတွယ်ပေးမည့်သူများ
- အခန်း(၆) အချစ်နှင့် ပြန်တွေ့ရသောသူ
- အခန်း(၇) မိစ္ဆာဘဝသို့ ရောက်သွားခြင်း
- အခန်း(၈) တောနက်ထဲမှ ထူးဆန်းသောမင်္ဂလာပွဲ
- အခန်း(၉) ချစ်သူတို့၏ဘဝလမ်းခရီး
- အခန်း(၁၀) အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ပုံသူ
- အခန်း(၁၁) ကေသရီသို့မဟုတ် နှစ်တစ်ထောင်မြေပြုရှင်မ
- အခန်း(၁၂) နတ်ဆေးမြစ်ကို ရရှိခြင်း
- အခန်း(၁၃) အချစ်နှင့်တွေ့သောသူများ
- အခန်း(၁၄) ရုပ်ဝဲလား သို့မဟုတ် ဆန်းကြယ်သောနေရာများ
- အခန်း(၁၅) ရှန်ဂရီလာချစ်သူ

အခန်း(၁)

ဆေးပေါင်း၁သည့် မြစ်ရေများ

နှင်းမှုန်နှင်းစက်များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို နှင်းကမ္မလာချပ်ကြီး လွမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ အပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ မြင့်မားသော ကျောက်တောင်ကြီးပင်လျှင် အဝေးမှ ကြည့်လျှင် ဝေ့ဝေ့ဝါးဝါးမျှသာ မြင်နိုင်လေသည်။

ထိုနေရာတစ်ပိုက်မှာရှိသော တောင်ထိပ်နေရာများကို ထက်ဝက်လောက်အထိ နှင်းများက ဖုံးထားသောကြောင့် အပေါ်ပိုင်းသို့ မမြင်နိုင်ကြပေ။

မြောက်ပိုင်းဒေသများမှာ အများအားဖြင့်တော့ အအေး
ခါတ်များလှပြီး အစဉ်သဖြင့် ရေခဲနှင့်နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းထားသော
နေရာများဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်မားဆုံးနှင့် အရှည်လျားဆုံး . .
တောင်တန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးများ
ပေါ်တွင် ရေခဲနှင့် နှင်းများ ဖုံးအုပ်နေတတ်ကြလေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်တစ်ခုဖြစ်သည့်
ပေပေါင်း(၂၉၀၀၀)ကျော်မြင့်သည့် ဧဝရတ်တောင်ထိပ်မှာ ဟိမ
ဝန္တာတောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိသော တောင်ထွတ်ပေါင်း
များစွာတို့အနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်ပိုင်းဒေသများ၌ရှိသော ပေ(၈၀၀၀)ကျော်နှင့်
အထက် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများမှာ ရေခဲနှင့် နှင်းများ
ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ရှိသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးကို “နှင်းများ
၏အိမ်” နှင်းများပျော်မွေ့သော နေအိမ်ဟု တင်စားရေးသား
ထားကြလေသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတို့က ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးမှာ
၎င်းတို့နိုင်ငံ၏ အမှတ်အသား သင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်
ထားကြလေသည်။

ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိကြသော နိုင်ငံအတော်
များများမှာ ၎င်းတို့နိုင်ငံမှာရှိသော အမြင့်ဆုံးတောင်ကြီးများကို

မြတ်နိုးကြသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများက ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးကို
ဘုရားဓမ္မ ရှာဖွေသူတို့ ပျော်မွေ့သောနေရာအဖြစ် အလေးအ
မြတ် ထားကြသလို တရုတ်တို့ကလည်း ၎င်းတို့နိုင်ငံအတွင်းမှာ
ရှိသော ခွန်လွန်တောင်တန်းကြီးကို မဟာဂန္ဓာရီပင်မဒေသအ
ဖြစ် တန်ဖိုးထားကြလေသည်။

တိဗက်တို့က “ကမ္ဘာ့ခေါင်မိုး” ဟုပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်
ကြသည့် တိဗက်တောင်တန်းကြီးများကို မြတ်နိုးကြလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိသော ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တန်းကြီး
ကို မြန်မာလူမျိုးတို့က တန်ဖိုးထားတတ်ကြပေသည်။ တိုင်းပြည်
နိုင်ငံအသီးသီး၌ရှိသော တောင်တန်းကြီးများနှင့် အခြားထင်ရှား
သောနေရာများကို မိမိတို့နိုင်ငံ၏ ထင်ရှားသောနေရာအပြင်
အလှအပအဖြစ်လည်း မြတ်နိုးကြသည်။

မည်သည့်နိုင်ငံသားကမှ ထိုအလှများကို ဖျက်ဆီးပစ်
ရန် မကြိုးစားကြပေ။ တောင်တန်းကြီးများမှာ သက်ဆိုင်ရာ တိုင်း
ပြည်၏ သင်္ကေတဖြစ်သလို အလှအပလည်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယမှာရှိသော ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးမှာ အရှေ့
အနောက် အလျားလိုက်သွယ်တန်းထားသော တောင်တန်းကြီး
ဖြစ်သည်။

ဟိမဝန္တာတောင်၏မြောက်ဘက်တွင် ဟိမဝန္တာနှင့် မျဉ်း
ပြိုင်အနေအထားမျိုးဖြစ်ပြီး အရှေ့အနောက် သွယ်တန်းထား

သည် အခြားတောင်တန်းကြီးတစ်ခုလည်း ရှိပေသေးသည်။

ခွန်လွန်တောင်တန်းကြီးပင်ဖြစ်၏။

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးက အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းဒေသတွင် တံတိုင်းကြီးကာရံထားသလို ခွန်လွန်တောင်တန်းကြီးကလည်း တရုတ်ပြည်၏တောင်ဘက်ပိုင်းမှ တံတိုင်းကြီးပမာ ကာရံထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ထိုနေရာများနှင့် မဝေးလှသောနေရာတွင် မြင့်မားလှသော တိဗက်တောင်တန်းကြီးများလည်း ရှိပေသေးသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ်နှင့် လူသိအများဆုံးဖြစ်သော... ဟိမဝန္တာတောင်၊ တိဗက်တောင်နှင့် ခွန်လွန်တောင်တန်းကြီးတို့ ကြိုက်ဆုံးသော အလယ်နေရာတွင် ရှမ်းဗဲလား ရှိသည်ဟု မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင်များက ယုံကြည်လက်ခံထားကြလေသည်။

ရှမ်းဗဲလားနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝိဝါဒကွဲပြားမှု အမျိုးမျိုး ရှိသော်လည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကိုပင် ရှမ်းဗဲလား ရှိသောနေရာဟု အများစုက သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ရှမ်းဗဲလား ဟူသော ဝေါဟာရကို လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားမှု ရှိကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် တရားဓမ္မကို စိတ်ဝင်စားသူများနှင့် မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင်များက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမှု ရှိကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတို့မှ မဟာဂန္ဓာရီ

ပညာရှင်တို့က ရှမ်းဗဲလားကို ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

မိမိတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံနှင့် အကြောင်းအရာများကို စာအုပ်များ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြလေသည်။

“ရှမ်းဗဲလား” ဟူသော ဝေါဟာရကို အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုး ယူဆခဲ့ကြသည်။

ဆာမောနီကားဝီလီယန် (Sir. Monier Willions) ပြုစုသော နာမည်ကျော် သက္ကတ အဘိဓာန်ကျမ်းကြီး စာမျက်နှာ (၇၄၈)နှင့် (၁၀၅၄)တို့တွင် ‘ရှမ်’ (Sham) ဟူသည် ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း’ အဓိပ္ပါယ်ဆောင်ပြီး ဗဲလား(bhala)မှာ ‘ပေးသည်’ ဟု ဖော်ပြထားသည်။

သို့ကြောင့် ‘ပျော်ရွှင်မှုများ ပေးနိုင်သောနေရာ’ဟု အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဆာရက်ချန်ဒရာဒတ် (Sarat Chandra) ပြုစုသော တိဗက်အဘိဓာန်ကျမ်းကြီးတွင် ‘ရှမ်းဗဲလား’ ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ကို ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတို့၏အစုအဝေးပြုရာဒေသ’ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ... .

ဂန္ဓာရီပညာရှင်များ၊ စာပေပညာရှင်များက ရှမ်းဗဲလားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုထားကြသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်ကိုကောက်လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းဝေး၍ ငြိမ်းချမ်းသော သူတော်စင်တို့ တရားရှာမှီးရာနေရာ၊ တရားသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရာနေရာဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်သာလျှင် ရှိပေ

မည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ ရှမ်းဗဲလားအခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ် ရေးသားသော စာအုပ်အတော်များများ ရှိပါသည်။ ထိုအထဲတွင် 'ဒေးဗစ်နီးလ်' ရေးသားသောစာအုပ်များမှာ ထင်ရှားလေသည်။

၎င်း၏ ရှမ်းဗဲလားနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်ပေါင်း(၂၄) အုပ်အနက် ထင်ရှားသောစာအုပ်အချို့မှာ . . .

- (၁) လာဆာသို့ ခရီးထွက်ခြင်း (My Journey to Lhasa)
- (၂) တိဗက်ပြည်၏ဂမ္ဘီရ ပညာရှင်များနှင့် မှော်ဝိဇ္ဇာများ (With Mystics and Magicians in Tibet)
- (၃) တိဗက်ပြည်သို့ ခရီးထွက်ခြင်း (Tibetan Journey) တို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမည်ဆိုလျှင် တိဗက်နှင့် ရှမ်းဗဲလားအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသူတို့အတွက် အတန်အသင့် စိတ်ကျေနပ်မှု ရစေမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ . . .

တောင်ဘက်တွင် ခွန်လွန်တောင်တန်း၊

မြောက်ဘက်တွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊

အရှေ့ဘက်တွင် တိဗက်တောင်တန်းတို့ ပေါင်းဆုံသော နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဂမ္ဘီရဆန်သောနေရာများဖြစ်ပြီး ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများနှင့်လည်း ပြည့်နေသောနေရာများဖြစ်သည်။

ထိုနေရာများမှာ သာမန်လူတို့ အရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာများလည်းဖြစ်သည်။

ရှေးအခါကဆိုလျှင် . . မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင်များနှင့် ဘုရားဓမ္မ ရှာဖွေသူများသာ ရောက်နိုင်ပြီး အခြားသူများ မရောက်နိုင်သော နေရာမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

တိဗက်နိုင်ငံဆိုလျှင် ကမ္ဘာခေါင်မိုးနေရာဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာဖြစ်သည်။ မြင့်မားသောတောင်များပေါ်မှာ မြို့တည်ပြီးနေသောကြောင့် မိန်းမများ မရောက်နိုင်သောနေရာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးအခါက တိဗက်ဒေသသည် မိန်းမအလွန်ရှားသော အရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်။

အခြားမိန်းမများ မရောက်နိုင်သောကြောင့် တိဗက်မှာ မိန်းမကိုလာယူကြရသည်။

သို့ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်လျှင် ယောက်ျားလေးငါးယောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ယူခွင့်ပေးထားရသည်။

ယောက်ျားငါးယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူထားရသော်လည်း မည်သူကမှ ပြဿနာမလုပ်ဝံ့ပေ။

ထိုနေရာသို့ အခြားမိန်းမများ မရောက်နိုင်ကြသော်လည်း မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင် အမျိုးသမီးများကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ မဒမ်ဗလာဘက်စကီနှင့် အလက်စန္ဒရား ဒေးဗစ်နီးလ်တို့သာ ရှိကြလေသည်။

ထို့အပြင် အခြားအမျိုးသမီးများ တကူးတက ရောက် သွားခဲ့သည်တော့ မရှိလှပေ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သည် လူသူမရောက်နိုင်သော နေရာ များဖြစ်ကြသလို မြင့်မားသောတောင်တန်း တောင်ထွတ်ကြီးများ နှင့် လူတိုးမပေါက်အောင် ကောင်းလှသော သစ်တောကြီးများက နေရာအတော်များများကို နေရာယူထားကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးလည်း တင် နေရာပါဝင်လေသည်။

ရှန်ဂရီလာတောင်တန်းကြီးအကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြပေးရမည်ဆိုလျှင် . . .

ထိုတောင်တန်းကြီးမှာ ပေပေါင်းနှစ်သောင်းကျော် အ မြင့်ရှိပြီး ကျောက်သားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကျောက်တောင်ကြီး ပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ခြေတွင် စိမ်းလန်းသော သစ်တောကြီးများ တောနက်ကြီးများရှိပြီး တောင်အမြင့်ပိုင်းမှာတော့ နှင်းခဲရေခဲ များ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် သစ်ပင်များ သိပ်မရှိလှပေ။

သို့သော်လည်း အစွမ်းထက်လှသော ဆေးပင်ဆေးမြစ် များ ရှာဖွေရရှိနိုင်လေသည်။

တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဆိုသလို ထိုတောင်မြင့် များပေါ်သို့ ဆေးဆရာများ ရောက်လာလေ့ရှိပြီး တန်ဖိုးရှိသော ဆေးမြစ်ဆေးဥများ လိုက်လံရှာဖွေကြလေသည်။

နှစ်စဉ် မေလမှ ဇူလိုင်လအတွင်းသို့ ရောက်လာလျှင် ရေခဲတောင်များပေါ်တွင် ရာသီဥတု သာယာသောအချိန်ဖြစ် သည်။

ထိုအချိန်များတွင် ရေခဲတောင်များပေါ်မှ ရေခဲများ အရည်ပျော်ကျကာ တောင်ခြေအထိ ဆင်းသွားကြပြီးမှ သက် ဆိုင်ရာမြစ်ချောင်းများအတွင်း စီးဆင်းသွားကြလေသည်။

ထိုရေများသည် လူသားတို့အတွက် သဘာဝက အ ကောင်းဆုံး ဖန်ဆင်းပေးသော ရေလည်းဖြစ်သည်။

နှစ်စဉ် မေလမှ ဇူလိုင်လအထိ ဟိမဝန္တာတောင်တန်း များပေါ်မှ ရေခဲများ အရည်ပျော်ပြီး မြစ်ချောင်းများအတွင်းသို့ စီးဆင်းသွားသည်။

ကေလာသတောင်ခြေရင်း၌ မဟာရေကန်ကြီး မန်နာ ဆာရိုးဗား (Great Lake Manasarovan) မှ မြစ်ချောင်းအများ အပြားတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ ထိုမြစ်ချောင်းများမှ ရေတို့ သည်လည်း အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေလျက်ရှိသည်။

သို့သော် အားလုံးသော မြစ်ချောင်းများ၏ မူလဇစ်မြစ် များမှာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းများမှသာ အခြေခံ စီးဆင်းလာကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမြစ်ချောင်းများမှ ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းလာသော မြစ် ချောင်းစသည်တို့မှာ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးအတွင်းသို့သာ ဝင်ရောက် ပေါင်းဆုံကြရလေသည်။

တောင်တန်းများအပေါ်မှ သယံဇာတများ၊ ဇီဝစွမ်းအားများနှင့် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးပင်ပေါင်းများစွာတို့ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သောရေတို့မှာ သဘာဝဆေးရည်များဆိုပါက မှားမည်မထင်ပေ။

ထိုသဘာဝဆေးရည်များ ပေါင်းစပ်စီးဝင်သော ဂင်္ဂါမြစ် ရေမှာလည်း ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် သဘာဝဆေးရည်သဖွယ် ဖြစ်နေချေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေကိုချိုးလျှင် ရောဂါများ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဆိုသော ယုံကြည်မှုနှင့် အယူအဆများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးမှာနေပြီး ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို နေ့စဉ်ချိုးသူတွေအဖို့ အရေပြားပေါ်မှာ ဖြစ်လေ့ရှိသော ယားနာရောဂါများ မရှိကြပေ။

သို့ကြောင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ နေကြသူများမှာ တစ်အိမ်လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေတစ်ပုလင်းမျှ ဆောင်ထားကြပြီး ရောဂါဖြစ်နေသူကို ထိုရေကိုပင် ဆေးရည်အဖြစ် တိုက်ကျွေးကြလေသည်။

သုတေသန ပညာရှင်များက ထိုဂင်္ဂါမြစ်ရေကို ပုလင်းထဲ ထည့်ပြီး သုတေသနပြုကြည့်ကြသည်။

ပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သော ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် စီးဆင်းမှု မရှိတော့သည့် ရေငံသသဖွယ် ဖြစ်သွားသော်လည်း အ

ခြားမြစ်ရေများကဲ့သို့ ရေထဲတွင် ဘက်တီးရီးယားပိုးမွှားများ ပေါက်ဖွားခြင်း မရှိပေ။

သိပ္ပံပညာရှင်များက . . .

ဂင်္ဂါမြစ်ရေထဲမှာပါဝင်တဲ့ ဓါတ်ပစ္စည်းအမျိုးအစားကို ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသော အခြားမြစ်ရေများထဲမှာ မတွေ့ရသည့်အပြင် ရောဂါများစွာတို့ကို ပျောက်ကင်းနိုင်စွမ်းရှိသည် . . . ဟူသော မှတ်ချက်မျိုး ပေးကြလေသည်။

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်မှာ အမျိုးအမည်မရေမတွက်နိုင်သော သဘာဝသယံဇာတများ၊ ဆေးပင်၊ ဂမုန်းပင်များ ရှိလေရာ ရေခဲများ ဖုံးအုပ်နေသောအချိန်တွင် ထိုအရာများမှာ ရေခဲပြင်အောက်သို့ ရောက်နေကြသည်။ ၎င်းမှ ဓါတ်များသည်လည်း ရေခဲများအတွင်း ရောက်နေကြသည်။

ရေခဲများ အရည်ပျော်ကျသွားသောအခါ တစ်ပါတည်း ပါသွားကြလေသည်။

ထိုရေများမှာ မြစ်များအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆေးရည်များအဖြစ် အစွမ်းထက်သည်ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝကျသော အယူအဆပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားဘက်တွင် ဟိမဝန္တာနှင့် တောင်နှာမောင်းချင်း ဆက်သွယ်နေသော ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တန်းကြီးများ ရှိသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးများပေါ်မှာ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်

၂။ မရှော့ပင် အပါအဝင် . . . အစွမ်းထက်သော ဆေးပင်များ မြောက်မြားစွာ ရှိကြလေသည်။

ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တန်းကြီးများမှာလည်း အစဉ် သဖြင့် ရေခဲများဖုံးလွှမ်းနေသည့်နေရာမျိုးဖြစ်ပြီး နွေဦးပေါက် ရာသီ ရောက်သောအခါ ရေခဲများ အရည်ပျော်ကျလာသည်။

ထိုအခါ ဆေးပင်နှင့် သယံဇာတပစ္စည်းများကို ဖြတ် သန်းစီးဆင်းလာသော ရေတို့လည်း ပါလာကြသည်။

ထိုရေတို့သည် မြစ်ချောင်းများမှတစ်ဆင့် မေခ မေလိခ မြစ်နှစ်သွယ်တို့မှတစ်ဆင့် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း ပေါင်းဆုံစီးဆင်း ကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဧရာဝတီမြစ်ရေမှာ ဂင်္ဂါမြစ်ရေ ကဲ့သို့ ဆေးပေါင်းခသော မြစ်ရေပင် ဖြစ်လာတော့သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေနှင့် ထိတွေ့သူတိုင်း အခြားရောဂါများ ပျောက်သည့်အပြင် စိတ်ဓါတ်ခွန်အား တစ်ခုခုကိုပါ မလွဲမသွေ ရရှိကြရပေသည်။

တကယ်တော့ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည်လည်းကောင်း၊ ယမုံနာ မြစ်ရေသည်လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ရေသည်လည်းကောင်း ဆေးပေါင်းခသော မြစ်ရေများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

အခန်း(၂)

လီမန်ဘုရားကျောင်းမှ မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ်

ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးများမှ ဟိမဝန္တာနှင့် ခွန်လွန် တောင်တန်းတို့၏ အလယ်နေရာတွင်ဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက် ယွန်းယွန်း၌ တည်ရှိလေသည်။

ရှေ့အခန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း . . . ထို တောင်တန်းကြီးများ၌ အမျိုးအမည် မြောက်မြားစွာသော ဆေး ပင်ဆေးမြစ်များ ရှိကြလေသည်။

ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးမှာ ဂမ္ဘီရဆန်သော နေရာ တစ်ခုဖြစ်သလို ဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်နေသောနေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးမှာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးကဲ့သို့ပင် တောင်စွယ်တောင်ထွတ်ပေါင်းများစွာတို့ ပါဝင်လေသည်။

အချို့နေရာများမှာ သာမန်လူတို့ လုံးဝမရောက်နိုင်သေးသောနေရာများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပေပေါင်းတစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနီးပါး မြင့်မားသော တောင်ထိပ်များမှာ ဘုရားကျောင်းများ ရှိကြလေသည်။

ထိုဘုရားကျောင်းများထဲမှာ လီဖန်ဘုရားကျောင်းနှင့် ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းတို့ ရှိကြလေသည်။

လီဖန်ဘုရားကျောင်းမှာ တရုတ်ဘုံကျောင်း ပုံသဏ္ဍာန် ရှိပြီး အထပ်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ထိုကျောင်းမှာ သာမန်လူများ ဝင်ခွင့်မရှိသောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ထိုဘုရားကျောင်းအတွင်းမှာ နတ်ဆေးမြစ်နှင့် မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ်တို့ ရှိသည်။

အကယ်၍ ထိုဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိပါက ပြန်လမ်းမရှိသောဘဝသို့ ရောက်ကြရလေသည်။

ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းကတော့ တိဗက်နှင့် တရုတ်ဘုန်း

ကြီးများ နေထိုင်တရားကျင့်ကြသော နေရာဖြစ်သည်။

ထိုကျောင်းတော်ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်နေသူများမှာ ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်မှာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတွင် အတော်ပင်ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးသူဖြစ်သည်။

၎င်းသည် ရှမ်းဗဲလားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူဖြစ်ပြီး ထိုနေရာသို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းမှာ လူအများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဒုက္ခပေးနေသည့် မိစ္ဆာများအား ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပေးရန်အတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

တိဗက်ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ လူသူမနီးသော နှင်းတောင်တန်းများပေါ်၌ ရှိကြပြီး ထိုကျောင်းများမှာ နေထိုင်ကြသောဘုန်းကြီးများမှာ တရားကျင့်ကြံသောအလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားကြရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးများမှစပြီး ကိုရင်ငယ်ကလေးများအထိ ရှိကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးများက သာမန်ကိစ္စများကို မဆောင်ရွက်တော့ဘဲ တရားကျင့်သောအလုပ်တစ်ခုကိုသာ လုပ်ကြသည်။

၎င်းတို့အတွက် လူများနှင့် တွေ့ချိန်မရှိတော့ဘဲ သူ့အလုပ်ကိုသာ သူ့လုပ်နေကြလေသည်။

၎င်းတို့နှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်ပင် မလွယ်တော့ပေ။

အကြောင်းကိစ္စ အရေးမကြီးဘဲ အပြင်သို့ မထွက်ကြ
တော့ဘဲ ကိစ္စရှိမှသာ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး လူတွေ့ခံကြလေ
သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ပင်မကျောင်းတော်ကြီးရှိပြီး . .
တောင်နံရံ နေရာအနှံ့အပြားတွင် သီးသန့်ဆောက်ထားသော
ကျောင်းငယ်ကလေးများ မြောက်မြားစွာရှိကြသည်။

ထိုကျောင်းငယ်ကလေးများတွင် အချို့လည်း တစ်ဦး
တစ်ယောက်တည်း နေကြသည်။

အချို့နေရာများမှာတော့ နှစ်ဦးသုံးဦး စုပေါင်းနေထိုင်
ကြသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။

ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး အပါအဝင် ထိုနေရာ
တစ်ပိုက်တွင် ကျောင်းဆောင်ငယ်ကလေးများ မြောက်မြားစွာ
ရှိကြပြီး ဘုန်းကြီး၊ ကိုရင်တို့လည်း များစွာရှိကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးများက တရားအားထုတ်သော အလုပ်
အပြင် ရှမ်းလားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုကြခြင်း၊ အ
ထက်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့ပြီး ၎င်းတို့ ပေးအပ်သောတာဝန်များကို
ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ဆရာတော်ကြီးများလက်အောက်မှာ တာဝန်ခွဲဝေပေး
ထားသော ဘုန်းကြီးများရှိသည်။

ထိုဘုန်းကြီးများအား ၎င်းတို့ကို ပေးအပ်ထားသော . .
တာဝန်များကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာမှာတော့ . . သူတို့တစ်ဦးတည်း
ဆောင်ရွက်ရသည်မဟုတ်ဘဲ နောက်ပါ တပည့်ဘုန်းကြီးများနှင့်
အတူ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၎င်းတို့ကို ပေးအပ်ထားသော တာဝန်များမှာလည်း
အမျိုးအစားများစွာ ရှိကြသည်။

အချို့က တရားအားထုတ်ပုံ၊ တရားကျင့်ကြံပုံများကို
တပည့်များအား သင်ကြားပေးရသည်။

အချို့က ဆေးကုသပေးသောအလုပ်ကို တပည့်များနှင့်
အတူ လုပ်ကြရသည်။

ထိုဘုန်းကြီးများမှာ လူသေကို မပုပ်မသိုးအောင် စီရင်
နည်းနှင့် အလောင်းကိုရွှေ့ချပြီး ပုံမပျက်ထားသော အတတ်
ပညာများ တတ်ကြသည်။

အချို့ဘုန်းကြီးများက တောထဲ၊ တောင်ပေါ်သို့ နေရာ
အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာပြီး ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများ
ရှာဖွေကြရသည်။

ဆေးဖက်ဝင်သော သယံဇာတပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ
စုဆောင်းရသော တာဝန်ရှိသည်။

တရုတ်၊ တိဗက်နှင့် ဟိမဝန္တာမြောက်ပိုင်း နေသူများမှာ
ဆေးဖက်ဝင်သောအပင်နှင့် အမျိုးအမည်ပေါင်း ရာပေါင်းများ
စွာရှိကြသည်။

ဆေးပင်ရှာဖွေသော ဘုန်းကြီးများက ထိုဆေးပင်များ

အကြောင်းကို သိထားရသည်။

ဆေးပင်နှင့် အသုံးပြုပုံများကိုပါ နားလည်ကြရသည် ရှာလာသော ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို အသုံးပြု၍ ရသည်အထိ စီရင်တတ်ကြရသည်။

အချို့ဘုန်းကြီးများက အဂ္ဂိရတ် ထိုးကြရသည်။

၎င်းတို့သည် သိဒ္ဓိရှိသော ပြဒါးနှင့် ရွှေဖြစ်သည်အထိ ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။

ရွှေကို ပိဿာပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ထားပြီး ဆရာတော် ကြီးများ ပျံလွန်တော်မူသောအခါ ထိုရွှေများကို အသုံးပြုပြီး ရွှေရုပ်တုများ ပြုလုပ်ထားကြသည်။

၎င်းတို့ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များမှာ လူပုံပန်း သဏ္ဍာန် အရွယ်အစားရှိကြပြီး ပိဿာပေါင်းများစွာ အလေးချိန် ရှိကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရွှေပြုလုပ်နည်းများကို ဝင်ရောက်ခိုးယူပါက ဘေးအန္တရာယ်နှင့်တွေ့ပြီး အသက်သေဆုံးကြရပေသည်။

အဂ္ဂိရတ်ထိုးသော ဘုန်းကြီးများက... ပြဒါး စသော ဓာတ်များကို သိဒ္ဓိပေါက်အောင် စီမံပြုလုပ်သော်လည်း ကိုယ် ကျိုးအတွက် အသုံးမပြုကြဘဲ အများအကျိုးအတွက် ဆေးဝါးအ ဖြစ်နှင့်သာ အသုံးပြုကြလေသည်။

အချို့ဘုန်းကြီးများမှာတော့ မိစ္ဆာများကို သုတ်သင်ဖယ် ရှားရသည့်တာဝန်များကို ယူထားကြရသည်။

၎င်းတို့ကတော့ ကျောင်းမှာ အမြဲမနေကြဘဲ နေရာအ နံ့သို့ သွားလာနေကြရသည်။

မြို့သူမြို့သားများ၊ ရွာသူရွာသားများကို မိစ္ဆာများ ဝင် ရောက်ဖမ်းစား နှောင့်ယှက်ပါက တားဆီးကာကွယ်ပေးရသည်။

အချို့မိစ္ဆာများကို သုတ်သင်ပစ်ရသည်။

အချို့မိစ္ဆာများကို ဝိညာဉ်ဖမ်းယူသောပစ္စည်းများ အ သုံးပြုကာ ဖမ်းဆီးယူလာပြီး လီဖန် ဘုရားကျောင်းဆောင်ကြီး အတွင်း၌ရှိသော 'ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်' ကြီးအတွင်းမှာ လှောင် ထားကြသည်။

ထိုဘုရားကျောင်း၌ရှိသော ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်မှာ လူ ဆိုးလူမိုက်များကို ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချထားသည့် အကျဉ်းထောင် တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဝိညာဉ်လှောင်အိမ်အတွင်းမှ ဝိညာဉ်များ ပြန်မထွက် စေရန်အတွက် 'နတ်ဆေးမြစ်'ကို အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ထားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော မိစ္ဆာဝိညာဉ်များအား သုတ်သင်ဖယ်ရှား သော တာဝန်ကို ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်နှင့် တပည့်ဖြစ်သူ ယင် တို့က တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းအပါအဝင် နေရာအနှံ့အပြား၌ ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ ရှိနေကြသည့် ဘုန်းကြီးများမှာ ထိုတာဝန်များအပြင် တရားပြပေးခြင်း၊ တရားကျင့်ပုံ နည်း

လမ်းပေးခြင်း၊ ဆေးကုပေးခြင်း စသောအလုပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကြရသည်။

အချို့မှာ ရေရအောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရိက္ခာအတွက် သီးနှံစိုက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ကျောင်းမှာရှိသော ဘုန်းကြီးနှင့် ကိုရင်များစားသောက်ရန် အစားအသောက်များ ချက်ပြုတ်ပေးခြင်း၊ အချို့မှာ ဆိုးသွမ်းသောဘုန်းကြီး၊ စည်းကမ်းမလိုက်နာသော ဘုန်းကြီးများကိုထားသည့် အကျဉ်းစခန်းကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသည့် ဘုန်းကြီးပုလိပ်များ ရှိကြသည်။

ထိုဘုန်းကြီးများအား 'ဘုန်းကြီးပုလိပ်' များဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

လာမာ ကျောင်းတိုက်ကြီးများတွင် ဆိုးသွမ်းသူ၊ စည်းကမ်းမလိုက်နာသူတို့ကို အကျဉ်းချထားသော အကျဉ်းထောင်များ ရှိသည်။

အကျဉ်းထောင် ရှိသောနေရာကို ကျောက်တုံးများဖြင့် ကာရံထားသည်။

အလယ်မှာ (၉)ပေခန့်ကျယ်သော တွင်းပေါက်ဝ တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတွင်းပေါက်ဝကို ကျောက်တုံးဖြင့် ပိတ်ထားသည်။

ထိုတွင်းထဲသို့ ဆင်းမည်ဆိုလျှင် ယက်နွားမွေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခြေနင်းကွင်းကိုနင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း လျှောဆင်းရသည်။

တွင်းမှာ ပေ(၂၀)မှ ပေ(၃၀)ခန့်အထိ နက်သည်။

ထိုတွင်းထဲမှာ အပြစ်ရှိသောအကျဉ်းသားကို ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အစားအသောက်ကို အပေါ်မှ ကြိုးဖြင့်ချပေးပြီး . . အကယ်၍ အကျဉ်းသား နေမကောင်းဖြစ်နေပါက ဆေးဆရာဘုန်းကြီးများက ကြိုးဖြင့်ဆင်းပြီး ဆေးကုသပေးကြရသည်။

တွင်းမှာ အလင်းရောင်မရှိဘဲ အောက်တွင် ရေနှင့် အအေးဓာတ်များ ရှိနေသောကြောင့် ထိုတွင်းထဲသို့ အပို့ခံရသူမှာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အသက်သေဆုံးရသည်က များလေသည်။

အချို့မှာ အပူအအေး မမျှတသောကြောင့် သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ အချို့မှာတော့ တွင်းထဲမှာ ယခင်သေဆုံးသွားခဲ့သည့် ဝိညာဉ်များ ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်မှုများကြောင့် သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့မှာ ထို့ထက်ဆိုးသော တာဝန်များကို လုပ်ဆောင်ကြရသည်။

ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် အပြစ်ကျူးလွန်ပါက လူဝတ်လဲပြီး အလောင်းဖျက်သောတာဝန်ကို လုပ်ကြရသည်။

မြင့်မားသော ကျောက်တောင်များပေါ်မှာ အလောင်းမြှုပ်ရန် မြေကျင်းတူး၍မရပေ။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန်အတွက်လည်း ထင်းမရနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးများ သေဆုံးသောအခါ မပုပ်မသိုးအောင် စီမံပြီး ရွှေရုပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားကြသည်။

သာမန်ဘုန်းကြီးများ သေဆုံးသောအခါ အလောင်းကို ဖျက်ဆီးပြီး လင်းတစာ ကျွေးကြသည်။

အလောင်းဖျက်သောအခါ လင်းတများ ရောက်လာကြသည်။ အလောင်းကို အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ပြုလုပ်ကာ လင်းတစာ ကျွေးသောအခါ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် အရိုးပင် မကျန်တော့အောင် ပြောင်တလင်းခါသွားလေသည်။

၎င်းတို့ အလောင်းဖျောက်ဖျက်ပုံမှာ အသုံးမဝင်တော့သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ငှက်စာကျွေးခြင်းသည် ကုသိုလ်ရသော အလုပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

တိဗက်နိုင်ငံ၌ပင်ဖြစ်စေ၊ တရုတ်နိုင်ငံ၌ပင်ဖြစ်စေ တောင်တန်းများပေါ်မှာရှိကြသော ကျောင်းတော်ကြီးများ၌ ရှိကြသည့်ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ တရားကျင့်ကြံသော အလုပ်အပြင် အခြား မိမိတို့တတ်ကျွမ်းသောတာဝန်များကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်မှာ တပည့်အချို့နှင့်အတူ မိစ္ဆာများကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ရသောတာဝန်ကို ယူထားရသူဖြစ်သည်။

၎င်းမှာ အားကိုးရသော တပည့်တစ်ဦးရှိပြီး ၎င်း၏ အမည်မှာ 'ယင်' ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ . . ကျောင်းတော်ကြီးရှိရာသို့ လူတစ်စု ရောက်လာပြီး အဖြစ်အပျက်များကို လာရောက်ပြောကြားလေ

သည်။

“တပည့်တော်တို့က ရှိဂတ်ဆီမြို့နဲ့ မဝေးလှတဲ့ရွာမှာ နေကြတဲ့ ဆေးမြစ်ရှာဖွေသူတွေပါဘုရား၊ မြောက်ဘက် ရေခဲတောင် ရှိတဲ့နေရာ သွားတိုင်း မိစ္ဆာတွေရဲ့နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် လူတွေ မကြာခဏ သေနေကြရပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားတို့ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပေးကြပါဘုရား”

ဟု လာရောက်ပြောသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်မှာ တပည့်ဖြစ်သူ ယင်နှင့် ရေခဲတောင်ရှိသောနေရာဘက်သို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရလေတော့သည်။

“စိတ်အေးအေးနဲ့သာ ပြန်ကြပါ။ ကျုပ်တို့ မိစ္ဆာတွေကို ဖယ်ရှားပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်မှ ရွာသားများလည်း ပြန်သွားကြလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်မှာ အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိပြီး တပည့်ဖြစ်သူ ယင်မှာ အသက်(၂၅)နှစ်ကျော်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူများ ဖြစ်သဖြင့် ခရီးထွက်ရာတွင် အသုံးလိုသောပစ္စည်းများအား လိုလေသေး မရှိအောင် ထည့်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ အသုံးပြုသောပစ္စည်းမှာ များများစားစားတော့ မရှိလှပေ။

တောင်ဝေး၊ ခေါင်းလောင်း၊ မိစ္ဆာများ ရှာဖွေရာတွင် အသုံးပြုသည့် အချက်ပြကိုရိယာ။

မိစ္ဆာဝိညာဉ်များကို ဖမ်းဆီးသို့လှောင်နိုင်သောကိရိယာ မိစ္ဆာများကို သုတ်သင်နိုင်သော မှော်ဝင်ခါး၊ ထို့ပြင် မိစ္ဆာများကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော လင်ကွင်း စသော လက်နက် ကိရိယာများ၊ ပုတီးနှင့် အခြားဆေးဝါးပစ္စည်း စသည်တို့ပင် ဖြစ် သည်။

နှစ်ယောက်သား လွယ်အိတ်တစ်လုံးစီဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို ထည့်ယူလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ နှစ်ယောက်သား စတင်ခရီးထွက်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကို သွားကြမှာလဲ ဆရာ”
“ငါတို့ ရေခဲတောင်ဘက်ကို သွားကြရမယ်”

“အဲဒီမှာ မိစ္ဆာတွေ အတော်ကလေး သောင်းကျန်းနေ တယ်လို့ သတင်းကြားမိတယ်”

“သိပ်မများပါဘူး.. . ခေါင်းဆောင်နေတဲ့မိစ္ဆာကို ဖမ်း မိရင် အားလုံးအေးသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ကြိုပြီးမှာ ထားရမယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“မင်းမှာ ပညာသိပ်မပြည့်သေးတော့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ပြုစား တာကို ခံရနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်.. . ဟိုနေရာရောက်တဲ့အခါ ငါ မသိဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်မိစေနဲ့”

ယင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရေခဲတောင်များ ရှိရာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေသည်။

ထိုနေရာဒေသတစ်ပိုက်မှာ အစဉ်သဖြင့် နှင်းမှုန်နှင့်ခဲ များ ကျနေပြီး အေးလှသောနေရာများဖြစ်သည်။

သစ်ပင်များ၊ တောင်တန်းများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိ သော အရာများအပေါ်မှာ နှင်းခဲများက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

အဝေးတွင်လှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်းများလည်း အပေါ်ပိုင်းကိုမမြင်နိုင်ဘဲ ရေခဲများက ဖုံးအုပ်ထားကြလေသည်။

ရေခဲများက ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် အရာဝတ္ထုအ တော်များများမှာ မူလပုံသဏ္ဍာန် ပျောက်နေပြီး ရေခဲတုံးကြီးများ သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

၎င်းတို့မှာ အေးလှသော တောင်မြင့်များပေါ်၌ အမြဲလို နေထိုင်ကြသူများဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာရောက်တော့ အ အေးဒဏ်မှာ မခံနိုင်လောက်အောင် များလှလေသည်။

သို့သော်လည်း.. . ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတွင်းစွမ်းအားကောင်းသူများဖြစ်ကြသဖြင့် သဘာဝ အအေးဒဏ်များကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြလေသည်။

“အခု ငါတို့ဆီရောက်လာတဲ့ အအေးခါတ်က သာမန် မဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲမိစ္ဆာနဲ့ နီးလာလို့ တဖြည်းဖြည်း သိသာလာ တာပဲ၊ ကိုယ်အတွင်းက အနွေးဓာတ်ကို ချွေချွေတာတာ သုံးစွဲ ပေတော့”

ယင်က ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း ရေခဲငွေ့များကြောင့် မေးစေ့နှစ်လုံး ရိုက်နေချေပြီ။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ သစ်တောစပ်မှ သေဆုံးနေသော အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ကြရသည်။

မည်သည့်အချိန်က သေဆုံးနေသည်ကို မသိရသော်လည်း ရေခဲများက ဖုံးထားသောကြောင့် တောင့်နေသည်မှလွဲပြီး မူလအခြေအနေအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်က အလောင်းအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“သူက ဆေးမြစ်ရှာဖွေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရေခဲမိစ္ဆာကြောင့် သေသွားရတာဖြစ်မယ်”

ဟုပြောပြီး သေဆုံးသူ၏ဝိညာဉ်ကို ထိုနေရာမှ လွတ်ရာဒေသသို့ ရောက်ပါစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးကြသည်။

“ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော်ကြောင့် လွတ်မြောက်ရာဘုံဘဝတစ်ခုသို့ အရောက်သွားနိုင်ပါစေ”

ထိုသို့ဆုတောင်းပေးခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ အဆောက်အအုံပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နှစ်ပရိစ္ဆေရ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အဆောက်အအုံ

က မရှိတော့သော်လည်း နံရံနှင့် တံခါးနှစ်ချပ်ကတော့ ပကတိအကောင်းအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

လေတိုက်သဖြင့် တံခါးနှစ်ချပ်က လှုပ်နေလေသည်။ ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ ယင်က ကပျာကယာ ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။ လီဟန်ကပင် တားချိန်မရလိုက်တော့ပေ။

သို့သော်လည်း လျှပ်တစ်ပြက် အခြေအနေအတွင်းမှာ မှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

ရေခဲများက တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးသွားပြီး ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

လီဟန် ဝင်လိုက်သွားတော့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသော ယင်ကို တွေ့ရသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပေ။

အတွင်းဘက်မှာတော့ ရေခဲများ ဖုံးနေသောအရာဝတ္ထုများ ရှိနေပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ရေခဲတောင်ထွတ်ကြီး ရှိနေသည်။

သူ အတွင်းရောက်သွားသည်နှင့် ရေခဲပြင်အောက်မှ ဩဇာအမျိုးမျိုးရှိသော မိစ္ဆာများက ကုန်းထလာကြလေသည်။

ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်သံများလည်း ကြားလာရသည်။ လီဟန်က တောင်ဝှေးကို အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်

သည်။ ရေခဲပြင်အောက်မှ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြင့် ထလာသူများမှာ သေဆုံးခဲ့ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ရှိနေကြသော အလောင်းကောင်များပင်ဖြစ်သည်။ ရေခဲမိစ္ဆာလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြရသော အလောင်းများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုမိစ္ဆာများကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်ကို မည်သို့မှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ကြပေ။ အနားရောက်လာသည်နှင့် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ လင်းကွင်းကို ထုတ်ယူ၍ တီးလိုက်ရာ ရေခဲတုံးကို တူဖြင့် ထုချလိုက်သကဲ့သို့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ကာ လဲကျသွားကြလေသည်။

“ဒီအချိန်ကစပြီး သင်တို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ အဝေးကို သွားကြပေတော့၊ ရေခဲမိစ္ဆာရဲ့ချုပ်နှောင်ထားသော ဝိညာဉ်ကြီးများကို ငါဖြတ်တောက်ပေးလိုက်မယ်၊ လွတ်မြောက်ရာသို့ သွားကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စောစောက လဲကျသွားသောနေရာများမှ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များ လေနှင့်အတူ အဝေးသို့ ပါသွားကြလေတော့သည်။

“သင်တို့အားလုံး လွတ်မြောက်ရာဘုံဘဝတစ်ခုကို ရောက်ကြပါစေ”

လက်အုပ်ချီလျက် ဆုတောင်းပေးနေစဉ် နောက်ဘက်မှ အဖြူရောင်ပုံရိပ်တစ်ခုက ရောက်လာလေတော့သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာထားနှင့် မိန်းမတစ်

ယောက်၏ ပုံရိပ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ပိုင်နက်ထဲကို ဝင်လာပြီး ဘာကြောင့် ငါခေါ်ထားတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို လွတ်ပစ်ရတာလဲ”

“အပြစ်မရှိတဲ့ဝိညာဉ်တွေ လွတ်မြောက်ရာကို သွားကြပါစေ”

“ဒီအတွက် နင်တို့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို အစားပြန်ပေးရမယ်” ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးကာ မိစ္ဆာစွမ်းအားများ အသုံးပြုပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်မှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု စွမ်းအားကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ထိရောက်မှုရှိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် မိစ္ဆာစွမ်းအားများ အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်သော်လည်း မရနိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်မှာ လီဟန်က မိစ္ဆာဝိညာဉ်များကို ဖမ်းဆီးနိုင်သော ကိရိယာကို ထုတ်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်ရာ ရေခဲမိစ္ဆာဝိညာဉ်မှာ ထိုလှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

“ငါ့ကို လွတ်ပေးပါ... ငါ့ကို ပြန်လွတ်ပေးပါ” ဟူသော အော်သံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားရတော့သည်။

လီဟန် အဖုံးပိတ်လိုက်သောအခါမှ အော်သံပျောက်သွားလေတော့သည်။

ရေခဲမိစ္ဆာဝိညာဉ်ကို ဖမ်းမိသွားပြီးတော့မှ ယင်မှာ မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာနိုင်တော့သည်။

“ချမ်းလိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဟု မေးချင်းရိုက်နေသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုနောက်မှာတော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်က ယင်ကို ဝိညာဉ်လှောင်ထားသောဘူးကို ပေးလေသည်။

“လီဟန်ဘုရားကျောင်း အပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့ ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်ထဲမှာ သူ့ကို သွားထည့်ထားခဲ့ပေတော့”

ဟုပြောသဖြင့် ယင်လည်း ထိုဘူးကိုယူပြီး လီဟန်ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ သွားလေသည်။

လီဟန်ဘုရားကျောင်း ရှိသောနေရာမှာ တောင်၏အမြင့်ဆုံး ထိပ်ပေါ်မှာရှိပြီး ကျိရည်ဘုရားကျောင်းက အောက်ဘက်မဝေးလှသောနေရာ၌ ရှိလေသည်။

ယင်က ရေခဲမိစ္ဆာဝိညာဉ်ကို လှောင်ထားသော ဝိညာဉ်ဖမ်းသောကိရိယာကို ယူဆောင်ပြီး လီဟန်ဘုရားကျောင်းသို့ သွားလေသည်။

တံခါးပေါက်ဝမှာ အစောင့်ဘုန်းကြီးများ အထပ်ထပ်ရှိပြီး ၎င်းတို့က တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။

အတွင်းမှာတော့ လိုဏ်ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး လှေကားများဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားရလေသည်။ အ

တွင်းမှာတော့ ဆီမီးခွက်များ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်များရနေသည်။

လီဟန်ဘုရားကျောင်းမှာ . . . တရုတ်ဘုံကျောင်းနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူပြီး အထပ်ပေါင်းများစွာ ရှိလေသည်။

အပေါ်ဆုံးမှ အထပ်များကို အောက်ထပ်မှ မော့ကြည့်ပါက မမြင်ရလောက်အောင် မြင့်မားလေသည်။

ယင်က ဝိညာဉ်လှောင်ထားသောဘူးကို ဂရုတစိုက်ကိုင်ကာ အပေါ်ဆုံးအထပ်ရောက်အောင် တက်သွားကြလေသည်။

လှေခါးဆုံးသောအခါ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် သလင်းကျောက်ပြားဖြင့် ပိတ်ထားသော လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးမှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်များ ပိတ်လှောင်ထားသော လှောင်အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးကတော့ ထိုအရာကို ‘မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ်’ ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ သူ့ရောက်သွားသောအခါ ကျောက်ပြားအတွင်းမှ အလင်းရောင်များ ထွက်လာသည်။

အဝါရောင်သမ်းနေသော အလင်းရောင်များကြောင့် အတွင်းမှလှုပ်ရှားနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ ပေါ်လာ

လေသည်။

“ငါတို့ကို လွတ်ပေးပါ”

“ငါတို့ကို ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်ထဲက လွတ်ပေးပါ... . .

ထုတ်ပေးပါ”

“ကျွန်မတို့ကို ဒီအထဲက ထုတ်ပေးပါ။ နောက်ကို မကောင်းတာတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟူသော အသံမျိုးစုံတို့ကို ကြားရလေသည်။

သူ့ထက်ငါ အပြင်ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

တိုးဝှေ့လျက် ရှိနေကြသည်။

“နင်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို ကျေအောင် ခံကြရပြီးမှ ဒီလှောင်အိမ်ထဲက ထွက်ခွင့်ရကြမှာပေါ့။ နင်တို့ကို ငါ့အနေနဲ့ လွတ်ပေးခွင့်လည်း မရှိဘူး။ နင်တို့သွားရမှာက လူ့လောကကို ပြန်လာကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝဲကြီးရှစ်ထပ်ကို သွားကြရမှာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အတွင်းမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ယင်က ၎င်းယူလာသော ဝိညာဉ်ဖမ်းသော ကိရိယာဖြင့် ဖမ်းယူလာသည့် ရေခဲမိစ္ဆာဝိညာဉ်ကို မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ပြုပြုအလင်းတန်းတစ်ခုမှာ ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ပေါ်ထွက်နေသော အလင်းရောင်များလည်း တဖြည့်ဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အော်သံများလည်း ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ယင်လည်း ၎င်းပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃)

ရှန်ဂရီလာတောင်မှ မြေမိစ္ဆာများ

ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးမှာ မိုးထိလုခမန်း မြင့်မား
သော ကျောက်တောင်ကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

ဟိမဝန္တာ တောင်ထွတ်ကြီးကဲ့သို့ ထိုတောင်တန်းပေါ်
မှာ တောင်ထွတ်ပေါင်းများစွာတို့လည်း ရှိကြလေသည်။

မြောက်ဘက်တွင် ခွန်လွန်တောင်တန်း၊

အရှေ့ဘက်တွင် တိဗက်တောင်တန်းများ၊

တောင်ဘက်တွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးများ ရှိကြပြီး အနောက်ဘက်တွင် ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးမှာ ၎င်းတို့အပြိုင် သွယ်တန်းထားလျက်ရှိလေသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်မှ ကြည့်လျှင် တောင်မြောက်အရှေ့ဘက်မှာရှိကြသော တောင်တန်းကြီးများကိုလည်း မှန်ယုယုလှမ်းမြင်နိုင်ပေသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့သော ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးမှာ ဂမ္ဘီရဆန်သော အဓိကရ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်ပေသည်။

နှင်းဖုံးနေသော တောင်ထွတ်ကြီးများနှင့် သစ်တောကြီးများအတွင်း၌ သယံဇာတဆေးမြစ်များ၊ ဆေးပင်များအပြင် အခြားအဖိုးတန်သော သဘာဝပစ္စည်းများစွာတို့ ရှိကြလေသည်။

သို့သော်လည်း.. ထိုတောင်တန်းကြီးများအပေါ်သို့ ရောက်နိုင်ရန် မလွယ်ကူကြပေ။

သို့ကြောင့် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောကြောင့် သယံဇာတ ပစ္စည်းများနှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်တို့မှာ ပေါချင်တိုင်း ပေါများနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှန်ဂရီလာတောင်တန်းပေါ်မှာ ဆေးဖက်ဝင်သော ကျောက်များစွာ ရှိသည့်အနက် အောက်ပါကျောက်များကို တွေ့

ခိုနိုင်သည်။

သုဝဏ္ဏသေလာကျောက်၊ ရဒီတသေလာကျောက်၊ သုဝဏ္ဏချိပ်၊ အန္တဂူကျောက်၊ အိမ်သာနန်းကျောက်၊ လောဟသေလာကျောက်၊ မဏိသေလာကျောက်၊ မုတ္တလီကျောက်၊ မြင်းသီလာကျောက်၊ မုတ္တကျွတ်မူကျောက်၊ ကျောက်အိုးဝင်း၊ မက္ကဋအင်္ဂုလိသေလာကျောက်၊ ကျောက်လိပ်၊ ကျောက်မာလကာ၊ ကျောက်ဖျားသွန်၊ အဖြိုက်နက်၊ ကျောက်ရည်စို၊ ကျောက်ပွတ်ညက်၊ ကျောက်သမင်ချိုး၊ နာဂမိမိုင်း၊ လက်ယာလက်ဝဲကျောက် အစရှိသော သိဒ္ဓိဝင် ကျောက်အမျိုးအစားများစွာတို့ကို ရှာဖွေရရှိနိုင်ကြလေသည်။

(ထိုကျောက်များမှာ သိဒ္ဓိဝင်ကျောက် အမျိုးအစားများဖြစ်ပြီး စီရင်တတ်ပါက သိဒ္ဓိပေါက်အထိ ရောက်နိုင်ပြီး အနိမ့်ဆုံးရွှေဖြစ်နိုင်သောအဆင့်အထိ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ကျောက်တစ်မျိုးစီတို့တွင် စီရင်ပုံနည်းများ ရှိသော်လည်း ရှည်မည်စိုးသောကြောင့် အမျိုးအမည်များကိုသာ ဖော်ပြပေးခြင်းဖြစ်ပေသည်)

ထို့ပြင် အဂ္ဂိရတ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်သူတို့အတွက် အသုံးဝင်သော ကျောက်အမျိုးအစားအချို့လည်း ရှိကြပေသည်။ ပစ္စယသေလာကျောက်မှာ နွားနွားမြီးကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ဘင်တစ်ပိဿာတွင် တစ်ချင်ရွေးခန့် ထည့်ပါက ကျွတ်ကျွတ်ကနိုးလေသည်။

တာလဗီဇကျောက်မှာ ထန်းသီးမှည့်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူပြီး

ဖန်ချဉ်သောအရသာ ရှိသည်။

နာတစ်ကျပ်သားသို့ တစ်ရွေးမျှ ထည့်ရုံဖြင့် နာခက်၏ အနန္တဂူကျောက်မှာ သံနှင့်သဏ္ဍာန်တူသည်။ ၎င်းမှာ ရွှေဖြစ်နိုင်သောကျောက်ဖြစ်သည်။

(ရွှေပြုလုပ်နည်းကို မဖော်ပြတော့ပြီ)

ကျောက်ဆင်ဦးနှောက်မှာ ဒန်သေသော အစွမ်းသတ္တိ ရှိလေသည်။

ကျောက်ယောက်သွားမှာ ငွေဖြစ်စေသောအစွမ်းသတ္တိ ရှိလေသည်။

ထို့ပြင် ရှန်ဂရီလာတောင်တန်းကြီးမှာ ခွန်လွန်တောင်တန်း၊ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးများဖြင့် ဆက်စပ်မှု ရှိနေသောကြောင့်လည်း ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းဖြူ၊ ဂမုန်းခတ္တာ စသော သိဒ္ဓိဂမုန်းပေါင်းများစွာတို့ ရှိကြလေသည်။

ရွှေစာအုပ်များတွင် ဂမုန်းအမျိုးအမည်များနှင့် အစွမ်းသတ္တိများကို ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံ မဖော်ပြတော့ပြီ။

ဆက်လက်၍ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောတောင်များတွင် ပေါက်လေ့ရှိသော ဆေးပင်တို့၏အမည်များကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

၎င်းတို့မှာ . . .

လသာဖြူပင်၊ ဒိန္နဲဇော်ဂီဆေးပင်၊ ပဉ္စဂူလီဆေးပင်

အက်ယားကြီးပင်၊ ဒိုက်ကြွေပုစွန်ပင် (ပုစွန်ခြေကြွဟုလည်း ခေါ်သည်။)

ပိုးဝင်ဖြူပင်၊ ကြက်မောက်နီပင်၊ နှမ်းတလုံးပင်၊ နှမ်းရိုင်းခွဲပင်၊ တပင်ရွှေထီးပင်၊ ဆိတ်သမီးပင်၊ ဂုံညှင်းနီပင်၊ ဆေးချည်ပင်ပင်၊ ဝက်ခေါက်ဆီပင်၊ ကတ္တီပါပင်၊ မြက်မီးသွေးပင်၊ ကန့်ချုပ်ကော်ပင်၊ ဖားပြုတ်ဆုတ်ဆိုင်းပင်၊ သင်္ဘောခါးပင်၊ ဖာလာချဉ်ပင်၊ ဆွေးခါးပင်၊ ပိန်းချဉ်ပင်၊ ဆီမီးတောက်ဖြူပင်၊ ပုစွန်စာရိုးနီပင်၊ ဆေးဝိဇ္ဇာပင်၊ စတုရဂုံလီပင်၊ ပန်းညိုအဖြူပင်၊ ဧကရာဇ်အနီပင် စသော အထက်ဖော်ပြပါဆေးပင်တို့မှာ သိဒ္ဓိဝင်ဆေးပင်၊ သိုက်ပင်ဆေးပင်များဖြစ်ကြသောကြောင့် သာမန်နေရာများမှာ ပေါက်ကြပေ။

အလွယ်တကူလည်း ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ကြပေ။

သို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော ဆေးပင်များကို အလိုရှိသူတို့မှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တောတောင်များသို့ သွားရောက်ရှာဖွေကြရလေသည်။

ယခုလည်း လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော ရှန်ဂရီလာတောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ လူတစ်စု တက်လာကြလေသည်။ ဆေးမြစ်ဆေးဥ ရှာဖွေရန် တက်လာကြသောအဖွဲ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဦးဖန်ဒဲကောင်းဖြစ်ပြီး နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်၊ ရှန်စုနှင့် တန်ပတို့ ပါလာကြ

သည်။

၎င်းတို့(၆)ယောက်မှာ နိမောဓနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က ဆေးကုသရင်း ဆေးရောင်းသူများဖြစ်ကြပြီး . . ကျန်လေးယောက်က ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို ရှာဖွေပြီး ဈေးမှာ ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် လွယ်အိတ်၊ ခြင်းတောင်း၊ စား၊ တူရွင်းစသော ကိရိယာများ၊ စားနပ်ရိက္ခာများပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်ပြီး တောင်ပေါ်တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တက်လာကြသည်တွင် စားနပ်ရိက္ခာများ ယူဆောင်လာပြီးနောက် တောင်ပေါ်မှာတင် လေးရက်ငါးရက်ကြာအောင် နေထိုင်ကြပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် နေကြသည်။

သူတို့သည် ရှိတ်ဆီမြို့နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသော ရွာများမှ ဖြစ်ကြသည်။ နေထိုင်ကြသည့်ရွာချင်း မတူသော်လည်း တောင်ပေါ်တက်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဖော်ပြု လူစုပြီးမှ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်မှ ရှာဖွေရသော သယံဇာတ ပစ္စည်းများနှင့် ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို ရှိတ်ဆီမြို့ဈေးမှာ သွားရောက်ရောင်းချကြလေသည်။

နိမောဓနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကတော့ ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချသည့်အပြင် တစ်ဖက်မှလည်း ဆေးကုပေးနေသော ဆေး

ဆရာတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေကြလေသည်။

နိမောဓမှာ လူရွယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သော်လည်း ဆေးပညာကို ဝါသနာပါသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းထံတွင် ပညာသင်ကြားနေသူလည်းဖြစ်သည်။

ယခု ရှန်ဂရီလာတောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်အောင် တက်လာပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနီးမဝေးမှာ အဖော်ပြုလျက် ဆေးပင်များ လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ဆေးပင်ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

နေရောင်ခြည် မမြင်ရဘဲ ရေခဲနှင့်ခဲများက ရှိနေကြပြီး အအေးခါတ်ကလည်း များသည်။

ထို့ပြင် လေက တဝှူးတိုက်နေသောကြောင့် အတော်ကလေး ခံနိုင်ရည်ရှိမှ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် တက်နိုင်သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့ကတော့ မကြာခဏဆိုသလို တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်နေကျဖြစ်သောကြောင့် သာမန်ရာဥိုတုမျိုးဆိုလျှင်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိကြလေသည်။

ယခုလည်း တောင်တန်းများပေါ်မှာ နေရာအနှံ့ ဆေးပင်များ လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး တစ်နေရာတွင် လူပြန်စုကာ နားကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ နားကြသောအချိန်မှာ ပါလာသော အစားအ

သောက်များကို အတူကတူ စားသောက်ကြရင်း စကားပြော နေကြသည်။

“ပင်ပန်းလိုက်တာ အဘရာ၊ ဒီတောင်ပေါ် တစ်ခါတစ် ခါရောက်အောင် တက်ရတာ မလွယ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... ဆေးပင်တစ်ပင် ရဖို့ ရှာလိုက်ရတာ သက်စွန့်ဆံဖျားပါပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ဈေးထဲမှာ သွားရောင်းရင် ဝယ်တဲ့သူတွေက ဈေးနည်းနည်းပဲ ပေးချင်ကြသေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောနေကြသည်ကို ဦးဗန်ကောင်းက လက်ဖက် ရည် သောက်ရင်း နားထောင်နေသည်။

ဝါးကျည်တောင်ဖြင့် ရေနွေးကျိုပြီး လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ပူပူလေးမှာ ယခုကဲ့သို့ အေးလှ သော ရာသီဥတုမှာတော့ အတန်အသင့် သက်သာမှုရစေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြောနေသည်ကို နားထောင်ပြီးမှ ဝင်ပြောပြ သည်။

“ဈေးရောင်းတယ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ ငါတို့ ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းက တခြားသူတွေ ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ် ဘူး၊ ဆေးပင်ဆေးမြစ်ဆိုတာ ရောဂါပျောက်ကင်းဖို့အတွက် ဝယ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါတို့ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ ဆေးပင်တစ်ပင်ကြောင့် လူတစ် ယောက်ရဲ့ရောဂါတစ်ခု ပျောက်ကင်းသွားတယ်၊ အသက်ချမ်း

သာရာ ရသွားတယ်ဆိုရင် ဆေးကုပေးတဲ့သူက ကုသိုလ်ရတယ် ဆိုရင် အဲဒီကုသိုလ်တစ်ဝက်က ငါတို့လို သက်စွန့်ဆံဖျား ဆေးပင် ရှာတဲ့လူတွေက ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဘရာ... ဆေးဆရာ ဘယ်လောက် တော်နေပေမယ့် ကုရမယ့်ဆေး မရှိရင် ရောဂါပျောက်အောင် ဘယ်ကုနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကုသိုလ်ရတာ ပေါ့”

“အဲဒီလို ရတဲ့ကုသိုလ်ဆိုတာ မမြင်ရပေမယ့် နည်းတယ် လို့ မင်းတို့ထင်နေသလား”

ဦးဗန်ကောင်းက မေးလိုက်သောအခါ လူငယ်များက ဘာမှ ပြန်မပြောသာဘဲ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်သာ ကြည့်နေ ကြသည်။

“ဆေးပင်ရောင်းလိုက်လို့ ငွေရတာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီ ငွေက ကြာရှည်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ သုံးလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ကုန်သွားတာပဲ၊ စေတနာနဲ့ ကုသိုလ်ဆိုတာ အကောင်အထည် မမြင်ရပေမယ့် တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ တစ်သက်လုံး စားလို့မကုန် အောင် အကျိုးပေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ လူငယ်များက ဘာမှ မပြောသာကြတော့ပေ။

“ဒီတော့ ရတဲ့အကျိုးအမြတ်ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ဘယ် အလုပ်မဆို စေတနာလေးနဲ့ လုပ်ပေးရင် တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီ စေတနာရဲ့အကျိုးပေးမှုကို မင်းတို့ရကြမှာပါ”

“အဘပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြောမယ့်သာ ပြောနေကြတာပါ။ တကယ်လို့ ငွေမရှိဘဲ ရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့သူကိုတွေ့ရင်တောင် အလကားပေးရင် ပေးကြမယ့် သူတွေချည်းပါပဲ”

ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သာဓုခေါ်လိုက်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး အသက်(၅၀) ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဆေးပညာကို ဝါသနာပါသူဖြစ်ပြီး အတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်မှု ရှိသည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံးဆိုသော်လည်း လူငယ် များနှင့်အတူ သွားနိုင်လာနိုင်ပြီး မြင့်မားသော တောင်များကိုပင် တက်နိုင်သေးသူဖြစ်သည်။

နီမောင်မှာ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်အရွယ်ရှိပြီး ဦးဗန် ကောင်းနှင့်အတူ ကေလာသရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပေပြီ။

သူတို့နှင့်အတူ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့လည်း အတူ ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းများအပေါ်မှ ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး ရှိဂတ်ဆီမြို့နှင့် မဝေးလှ သော ကေလာသရွာကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ လိုချင်သော သယ်ဇာတ ပစ္စည်းများနှင့် ဆေးပင်များ ပေါလှသောကြောင့် များစွာသဘောကျမိလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့... သူတို့တည်းခိုနေသောနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရောဂါဖြစ်နေသည့်လူများကို ဆေးကုပေးရင်းမှ ဆေးဆရာအဖြစ် သိကျွမ်းသွားကာ လိုအပ်သော အကူအညီ ပေးကြလေသည်။

သူတို့လေးယောက်မှာလည်း ရုတ်တရက် မြန်မာပြည် အက်သို့ပြန်ရန် မလွယ်သေးသောကြောင့် ကေလာသရွာမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရင်းမှ ထိုရွာမှ လူအချို့နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ကေလာသရွာမှာ တရုတ်၊ တီဗက်သာမက လူပေါင်းစုံ နေထိုင်သော ရွာတစ်ရွာလည်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုရွာမှ ရှန်စုနှင့်တန်ပတို့နှစ် ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှန်စုက တရုတ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး တန်ပက တီဗက်လူမျိုးဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရွာဖွေရောင်းချ သောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူများဖြစ်ရာ နီမောင်တို့နှင့် အ သက်အရွယ်လည်းတူ၊ ဝါသနာလည်း တူသောကြောင့် အပေါင်း အသင်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သွားအတူလာအတူ တောင်ပေါ်
တက်လည်း အတူတူဖြစ်သွားကြသည်။

ယခုလည်း ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းပေါ်သို့ အတူတကွ
တက်လာကြရင်းမှ အနားယူနေရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

“ကုသိုလ်ရတာလည်း ရတာပေါ့ အဘရာ၊ ဒါပေမယ့်
ဒီတောင်ပေါ် လာရတာတော့ အန္တရာယ်များလှတယ်”

တန်ပက ပြောလိုက်သည်။

“ငါပြောတဲ့အန္တရာယ်က သာမန်အန္တရာယ်မျိုးတွေ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး နှစ်ပေါင်း
များစွာ အသက်ရှည်နေနိုင်ကြတဲ့ မြေပိစွာကြီးတွေ ရှိတယ်ကွ”

“မြေကတော့ နေရာအနှံ့မှာ ရှိမှာပေါ့၊ လူတောင် ဖန်
ဆင်းနိုင်တယ်ဆိုတော့ သာမန်မြေမျိုး မဟုတ်ဘဲ နဂါးမြေခွံ
ဖြစ်မှာပေါ့”

“နဂါးလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ သူတို့က လူယောင်
ဖန်ဆင်းပြီး လူတွေနဲ့ရောပြီး နေထိုင်ကြတယ်လို့ လူကြီးတွေ
ပြောသံကြားဖူးတယ်”

“မင်းရော အဲဒီလိုမြေမျိုး တွေဖူးသလား”

“ငါကတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ရွာမှာ တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေ
ရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးပြီး ရှည်သလဲတော့ မပြောနဲ့၊ ဟိုဘက်
တောင်နဲ့ ဒီဘက်တောင်ကို အမြီးနဲ့ခေါင်း ချိတ်ပြီး ပုခက်လွှဲသလို

လုပ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ ရှိတယ်”

တန်ပ အမှန်ပြောနေမှန်း အားလုံးသိကြလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုမျှလောက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်း
သောနေရာမျိုးတွင် ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသောအရာများ ရှိမည်
မရှိမည်ကို ဘယ်သူကမှ မငြင်းဝံ့ကြပေ။

“အဘ... အဲသည်လောက်ကြီးပြီး ရှည်တဲ့မြေမျိုးဆို
တာကရော တကယ်ရှိနိုင်ပါ့မလားဟင်”

ဦးဗန်ကောင်းက လက်ဖက်ရည်သောက်နေရာမှ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရှိပါတယ်... ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး
သတ္တဝါဆိုတဲ့ ဝေလငါးကြီးတွေကိုတောင် တစ်ကိုယ်လုံး အထပ်
ထပ် ရစ်ပတ်ပြီး အသေသတ်နိုင်တဲ့ ညံလို့ ခေါ်တဲ့ ပင်လယ်မြွေ
ကြီးမျိုးတွေ ရှိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပင်လယ်ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသော
တောင်ပေါ်သားများဖြစ်ကြသည့် ရှန်စုနှင့်တန်ပတို့မှာ များစွာ
အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ရှေးက ရာဇဝင် ဇာတ်နိပါတ်တွေထဲမှာပါတဲ့ မြင်းမိုရ်
တောင်တစ်ခုလုံးကိုတောင် ကိုယ်လုံးနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ဖုံးကွယ်ထား
နိုင်တဲ့ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းဆိုတာ မြေမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးသတ္တဝါကို ပြပါဆိုရင်

မြွေကိုပဲ ပြရမှာပေါ့၊ မြွေမျိုးနွယ်တွေဆိုတာ အကြီးဆုံး နန္ဒော ပနန္ဒ နဂါးမျိုးကနေ အသေးဆုံး တီကောင်အရွယ်လောက်အထိ အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ ဒါထက် ဒီတောင်မှာရှိတဲ့ မြွေမိစ္ဆာတွေက လူတွေကိုတော့ အန္တရာယ်မပေးကြဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုတော့ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... မြွေမိစ္ဆာတွေက အသက်ရှည်တယ် ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အထိများ ရှည်ကြလို့လဲ”

“ဂျီရှန် ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ မြွေမိစ္ဆာ တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်းတွေအများကြီး ရှိတယ်လို့ ကြားဖူး တယ်၊ တချို့မြွေတွေဆိုရင် လူတွေလိုပဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြပြီး အ သက်ရာပေါင်းများစွာအထိ ရှည်တယ် အဘ”

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် တရားကျင့်နိုင်တယ်ဆိုမှတော့ မြွေမိစ္ဆာတွေချည်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ သူတို့ထဲမှာ လည်း ကောင်းတာတွေ ရှိသလို ဆိုးတဲ့မြွေတွေလည်း ရှိကြမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက်အသက်ရှည်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး နေနိုင် ကြတယ်ဆိုမှတော့ သိဒ္ဓိစွမ်းအားတွေလည်း ရှိကြမှာအမှန်ပဲ”

“ရှိတယ် အဘ၊ လူယောင်ဆောင်ပြီး လူတွေနဲ့ နေနိုင် တယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်”

“ငါတို့တစ်တွေက ကောင်းတာ လုပ်နေကြတာပဲကွာ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ငါတို့အလုပ်က လူတွေ ရောဂါ ပျောက်ကင်းဖို့အတွက် ဆေးပင်ဆေးမြစ် လာရှာကြတာပဲ၊ သူတို့

ကို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ လာကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ မေတ္တာ များများပို့ပြီး အလုပ်လုပ်ရင် ငါတို့အတွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မကျရောက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေရန်အတွက် နေ ရာမှ ထကြလေသည်။

အခန်း(၄)

အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေးသူ

နီမောင်တို့တစ်တွေက တောင်ပေါ်နေရာအနှံ့တွင် ဆေးပင်များ ရှာဖွေခြင်း၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများ တူးဆွရှာဖွေ နေကြသည်ကို မနီးမဝေးနေရာမှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချောမောလှပသူများဖြစ်ကြပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်မျှသာ ရှိကြသေးသည်။

တစ်ယောက်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး

တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။
၎င်းတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်များမှာ နန်းတွင်း
သူများ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားမျိုးကဲ့သို့ ပါးလွှာပြီး
ပဝါများကဲ့သို့ တလူလူ လွင့်နေလေသည်။

“မမ... သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားနှင့် အမျိုးသမီးက မေးလိုက်
လေသည်။

“ဆေးမြစ်တူးနေကြတာပေါ့”

“ဆေးမြစ်တူးတာကလည်း တောင်တစ်ခုလုံး ပွနေတာ
ပဲ”

“သူတို့လိုချင်တဲ့ဆေးမြစ် ရှာမတွေ့တော့ ဒီလိုပဲ လိုက်
ရှာနေရတာပေါ့။ သူတို့ရှာနေတဲ့ဆေးမြစ်က သိဒ္ဓိရှိတာဆိုတော့
လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုလူတစ်ယောက်ကတော့ အတော်ထဲ
လေး ဇွဲကောင်းပုံရတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ... ဒီနယ်သားတစ်
ယောက်နဲ့တော့ မတူဘူး”

“တောင်ပိုင်းဘက်က လာတဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသောသူမှာ သူတို့နှင့် မနီး
မဝေးနေရာအထိ ရောက်နေသော နီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ ဆေးပင်
ဆေးမြစ်များကိုသာ သဲသဲမဲမဲ လိုက်ရှာနေလေသည်။

“ဒီလူက အရူးပဲ။ ဆေးမြစ်ရှိနေတာက တခြား၊ သူ့ရှာ
နေတဲ့နေရာက တလွဲပဲ”

“သူက ငါတို့ မြင်နိုင်သလိုမှ မမြင်နိုင်ဘဲ၊ ဒီလိုပဲ ရှာနေ
ရမှာပေါ့”

ညီမဖြစ်သူက နီမောင်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီး ပြော
လိုက်လေသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့သူဖြစ်တာတော့ သေချာပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“သူ့ကိုယ်က ထွက်နေတဲ့ကိုယ်ရောင်ကို ကြည့်ပါလား၊
အဖြူရောင် ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒီအရောင်မျိုးက သန့်စင်တဲ့
အရောင်မျိုးလို့ ခေါ်တယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့သူတွေနဲ့ စိတ်
ထားဖြူစင်တဲ့သူတွေမှသာ ဒီလိုဖြူစင်တဲ့အရောင်မျိုး ရှိတာ”

“နောက်ရော ဘယ်လိုအရောင်မျိုးတွေ ရှိသေးလဲဟင်”

“လူကထွက်တဲ့ ကိုယ်ရောင်တွေကတော့ အမျိုးမျိုး ရှိ
တာပေါ့။ စိတ်ထားယုတ်ညံ့တဲ့သူတွေဆီကထွက်တဲ့ ကိုယ်ရောင်
က အမည်းရောင် အညိုရောင်တွေပဲပေါ့”

သူမပြောပြသော ကိုယ်ရောင်များမှာ လူတိုင်းကိုယ်စိ၌
ရှိကြသောအရောင်များဖြစ်သည်။

အရောင်အလိုက် စိတ်နေသဘောထား အမျိုးမျိုးတို့ကို
သိနိုင်ကြပေသည်။

အဖြူရောင်မှာ သူတော်ကောင်းများ၊ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်နေသူများ၊ စိတ်ထားဖြူစင်သူများမှာ ရှိသော ကိုယ် ရောင်ဖြစ်သည်။

စိတ်ထားယုတ်ညံ့သူများက အမည်းရောင် အညိုရောင် မျိုး ကိုယ်မှ ထွက်သည်။

ဒေါသကြီးသူတို့မှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး ကာမရာဂ ပြင်း ထန်သူတို့ ကိုယ်မှ အပြာရောင်သမ်းနေကာ မေတ္တာတရားနှင့် ပြည့်ဝသူတို့မှာ အပြာနုရောင်များ ကိုယ်မှထွက်လေ့ရှိသည်။

နတ်ဒေဝတာများမှာ ကိုယ်မှ အဝါရောင်သမ်းသော အလင်းရောင်များ ထွက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကတော့ တန်ခိုးတော် ကြောင့် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ကွန့်မြူးလေသည်။

နတ်ဒေဝတာများ၊ သိဒ္ဓိရှိသူများက သာမန်လူတို့ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ပေးလိုသည့်အခါ ကိုယ်မှထွက်သော အရောင်ကိုကြည့်ပြီး ကယ်သင့်သည့်လူ မကယ်သင့်သည့်လူ၊ သူတော်ကောင်း သူယုတ်မာ ခွဲခြားသိနိုင်ကြသည်။

သေဆုံးခါနီးတွင် ကိုယ်မှာရှိသော အလင်းရောင်မှာ ဆီကုန်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မှိန်သွားသော အလင်းရောင်ကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားပြီး . . . အသက်ဝိညာဉ် ထွက်သွား သောအခါ ထိုအလင်းရောင်လည်း ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွား လေတော့သည်။

အချို့ သိဒ္ဓိရှိသူများက ကိုယ်မှထွက်သော အလင်း

ရောင်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဝိညာဉ်ကြီး ပြတ်သည်မပြတ်သည်ကို သိရှိနိုင်ကြသည်။ သေသည် မသေသည်ကို သိကြလေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ကို သာမန်လူတို့ မျက်စိဖြင့် မမြင် တွေ့နိုင်ကြပေ။

သိဒ္ဓိရှိသူ၊ နတ်ဒေဝတာများနှင့် ပရလောကသားများက သာ မြင်တွေ့နိုင်ကြသည်။

နတ်နှင့် ပရလောကသားများက လူကိုမကြည့်ဘဲ ကိုယ် မှထွက်သော အလင်းရောင်ကို ကြည့်ပြီး သူတော်ကောင်း လူ ယုတ်မာ ခွဲခြားနိုင်သည်။

ဖြူစင်သူများကို နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် အကူအညီ ပေးသော်လည်း သူယုတ်မာကိုတော့ နှိပ်စက်တတ်ကြပေသည်။

“သနားပါတယ် . . . သူလည်း ဘာမှမသိဘဲ နေရာအ နံ့ တူးပြီး ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေ ရှာနေရတယ် . . . ပင်ပန်းလိုက် တာ”

ဟု ညီမဖြစ်သူက ပြောသည်။

“ပင်ပန်းပေမယ့် . . . သူက ကြိုးစားအားထုတ်မှုကောင်း တယ်၊ ဇွဲကောင်းတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ သူလိုချင်တာကို မရရ အောင် ရှာဖွေယူတတ်ကြတယ်၊ မကြာခင် သူလိုချင်တဲ့ဆေးမြစ် ရတော့မှာပါ”

ဟု အစ်မဖြစ်သူက ပြန်ပြောလေသည်။

“မမကလည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘက်ကချည်း ပြော

နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပြောတာတွေကလည်း အကောင်းတွေပဲ။
ပဲ၊ သူ့ကိုများ သဘောကျနေသလား မသိတော့ဘူး”

ထိုသို့ပြောနေသော်လည်း အစ်မဖြစ်သူက ဘာမှပြန်
ပြောဘဲ ပြီးနေရင်းနှင့် နီမောင် ဆေးမြစ်တူးနေရာသို့ လှမ်းကြည့်
နေသည်။

နီမောင်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိနေသည်ကိုလည်း
မသိ၊ လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း မမြင်ဘဲ သူ့အလုပ်ကိုသာ
လုပ်နေသည်။

သူသည် ရေတံခွန်တစ်ခုအနီးမှ ကျောက်တောင်
တစ်ခုပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖက်တက်နေလေသည်။

ထိုကျောက်နံရံမှာ မတ်စောက်ပြီး မြင့်လှသောကြောင့်
ကြိုးစားပြီး တက်နေရလေသည်။

ထိုအခါ ညီမဖြစ်သူက... .

“ဒီလူ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ သူတော်ကောင်း ဟုတ်မဟုတ်
သွားပြီးစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ သူသာ အစ်မပြောတဲ့အတိုင်း
မှန်ရင် ကယ်မယ့်သူပေါ့မှာပဲ”

ဟုပြောကာ အနီးမှ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေတော့
သည်။

“ဟဲ့... မလုပ်နဲ့၊ သွားမလုပ်ပါနဲ့”

ဟု အစ်မဖြစ်သူက လှမ်းတားလိုက်သော်လည်း မ
တော့ပေ။ နီမောင်ကတော့ ထိုအကြောင်းများကို မသိဘဲ ရေ

ခွန်ရှိသော တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖက်တွယ်တက်နေ
လေသည်။

တောင်ထိပ်မှာ သူလိုချင်သောဆေးပင်များ ရှိမည်ဟူ
သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ဘက်
မှာတော့ ကြီးများကျယ်ပြန့်သော ရေအိုင်ကြီး ရှိသည်။

ရေအိုင်ကြီးမှာ ရေစူးနက်သောနေရာများ ရှိသည်။
အပေါ်သို့ရောက်ခါနီး ကျောက်စွန်းတစ်ခုကိုဆွဲပြီး အပေါ်သို့
တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူတက်မည့်နေရာမှာ ကြီးမားသော
မြွေဦးခေါင်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

မြွေကြီးမှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး သူ့ကို လှမ်းဆွဲရန် ဟန်
ပြင်လိုက်သဖြင့် လန့်ပြီး လက်ကိုလွှတ်ချလိုက်ရာ အောက်သို့
ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အား... .”

တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားရာ တောင်စောင်းမှာ
ပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်မိပြီး သတိ
မေ့သွားကာ ရေထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

သူ ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်ကို သူနှင့် အတူလာသူများ
က လှမ်းမြင်လိုက်သလို အဖြူရောင်အမျိုးသမီးကလည်း မြင်လေ
သည်။

ကျန်သူများကတော့ နီမောင် မည်သို့မည်ပုံ အောက်သို့
ပြုတ်ကျသွားသည်ကို မသိကြသော်လည်း... . ထိုအမျိုးသမီးက

တော့ အခြေအနေအမှန်ကို သိလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟိုလူ သစ်ကိုင်းနဲ့ ရွှိက်ပြီး သတိလစ်သွားပါလား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရေထဲက ပြန်မတက်နိုင်ဘဲ အသက်သေတော့မှာပဲ”

ဟုတွေးမိသည်နှင့် ထိုနေရာသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

နီမောင် ရေအောက်ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူမလည်း ရေထဲရောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရေအောက်ရောက်ပြီး လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ သူမမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နီမောင်မှာ သတိမေ့နေလျက်ဖြင့် ရေနက်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းသွားချေပြီ။

သူမက ထိုနေရာသို့ အလျင်အမြန် ကူးခတ်သွားပြီး နီမောင်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဖက်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းချင်း တော့ပြီး လေမှုတ်သွင်းပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ လေမှုတ်သွင်းပေးရင်းနှင့် ဇီဝစွမ်းအင်အချို့ကိုပါ ကိုယ်အတွင်းရောက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ နီမောင်မှာ သတိပြန်ရလာပြီး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာသည်။

သူ့အနေနှင့် သတိရလာလာချင်း ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်သည်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်း

ချင်းတော့ပြီး လေမှုတ်သွင်းပေးနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာတစ်ခုကို အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် များစွာအံ့ဩသွားရပြန်လေသည်။

မိန်းကလေး၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များက ရေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေရင်းမှ သူ့မျက်နှာတစ်ဝိုက်ကို လာရောက်ထွေးပတ်နေသည်။

သူ သတိပြန်ရလာသောအခါ မိန်းကလေးက သူ့ကို အပြီးဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ သူလည်း ကပျာကယာ ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး ကမ်းစပ်သို့ရောက်အောင် သွားရလေသည်။

ကမ်းစပ်ပေါ် ရောက်တော့မှ သတိပြန်မေ့သွားပြန်လေသည်။

သူ့သတိမေ့သွားပြီး အချိန်အတော်ကြာတော့မှ ထိုနေရာသို့ သူ့အဖော်များရောက်ကာ သတိပြန်ရလာစေရန် ရင်ဘတ်ဖိပေးသူကဖီ၊ ပါးစပ်မှ လေမှုတ်သွင်းပေးသူကပေးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြုစုပေးကြရာ အတန်ကြာသောအခါ သတိပြန်ရလာတော့သည်။

သူသည် သတိပြန်ရလာသည်နှင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် အမူအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေ

လေသည်။

“နီမောင်... မင်း ဘာလိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ငါ့ကို ရေအောက်မှာတုန်းက သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာနေတာ၊ သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” ထိုစကားကြားသောအခါ ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

“ဘာတွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကို သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေးတာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ပါဘူး... ငါတို့ပါပဲကွာ”

ဟု ဝိုင်းပြောကြရာ နီမောင်မှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်အနေနှင့် ရေအောက်၌ သူ့ကို နှုတ်ခမ်းချင်း တေ့ပြီး သတိရအောင်လုပ်ပေးခဲ့သော မိန်းကလေးကို ကောင်းစွာသတိရနေသေးသည်။

ယခုထက်တိုင် ရင်ထဲမှာ နွေးနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ...

ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ... ဟူသော မေးခွန်းများက ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

ထိုနေ့က အလုပ်သာလုပ်နေရသည်... တစ်နေ့လုံး ထိုမိန်းကလေးကို သတိရနေသည်။

သူမမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

အလုပ်လုပ်နေရင်းနှင့် တောထဲမှာ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်

အပ်တွေ့ရလေမလားဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။

တကယ်တော့ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှ သိနေသည်။ သို့သော်လည်း ရေထဲမှာ ဝိုးတဝါးသာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့လျှင် မှတ်မိပါ့မလားဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

ထိုနေ့က တောထဲမှာ ဆေးပင်ရှာဖွေရာတွင် ခါတိုင်း အက်တော့ အဆင်ပြေမှု ရှိလေသည်။

သူက တစ်နေရာရောက်နေသည့်အခါ တစ်နေရာမှ ခေါ်သံလိုလို ကြားရသည်။

“ဒီဘက်ကိုလာ... ဒီဘက်ကိုလာ၊ ဒီဘက်မှာ ဆေးပင်တွေ ရှိတယ်”

ထိုအသံက တိုးသော်လည်း နားထဲမှာတော့ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရသည်။

ပထမတော့ မိမိအဖော်များက လှမ်းခေါ်နေသောအသံ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသေးသည်။ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။

သို့သော်လည်း အသံကြားရာဘက်သို့ သွားလိုက်လျှင် အသံရှင်ကို မတွေ့ရသော်လည်း သူလိုချင်သော ဆေးပင်များကို တော့ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရလေသည်။

“ဒီဘက်ကိုလာ” ဟူသောအသံကြားရာဘက်သို့ သွား

တိုင်း ဆေးပင်များကို တွေ့ရသောကြောင့် အချိန်ကုန်၍ လူပြန်ရသောအခါ နီမောင်နောက်ဘက်တွင် လွယ်ထားသော ပလိုင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် စုံလင်လှသော ဆေးပင်များက ပြည့်နေလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆေးပင်များ ရလာသည်ကို မြင်သောအခါ အဖော်များကပင် အံ့ဩနေကြသည်။

“နီမောင် ဒီတစ်ခါတော့ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆေးပင်တွေလည်း အတော်စုံတယ်၊ အများကြီးလည်း ရလာပါလားမင်း တောင်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီးမှ ပိုပြီးကံကောင်းလာပုံရတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ရှာဖွေရတာ အဆင်ပြေသွားလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ မင်းတို့ကော ရကြတယ် မဟုတ်လား”

“မရပါဘူးကွာ... ဒီကနေတော့ ကံမကောင်းပါဘူး ဆေးပင်ရှိမယ်လို့ ဝင်ရှာလိုက်၊ မြွေနဲ့တွေ့လို့ ပြန်ပြေးရလိုက်နဲ့ ဆေးပင်တူးရတယ် မရှိပါဘူး”

တန်ပက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ... ငါတို့လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ဘယ်လောက်များ ဆိုးသလဲဆိုရင် တူးနေတုန်းက ဆေးပင်ကို တွေ့နေရဦးကောက်ယူလိုက်တော့မှ လက်ထဲမှာ မြွေဖြစ်သွားလို့ ပြန်ချထားခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လိုမိစ္ဆာတွေကများ နှောင့်ယှက်နေတယ် မသိပါဘူး”

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်ပြောသည်။

“တောထဲမှာဆိုတာ မတော်တဲ့စကားတွေ မပြောရဘူး၊ သစ်ပင်တွေသစ်ရွက်တွေက လူပြောလိုက်တာကို သိတယ်၊ လူစကားကို နားလည်တယ်၊ ငါတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မမြင်ရတဲ့ ပရလောကသားတွေက အများကြီးရှိနေကြတာ... တောထဲတောင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုပြီး စကားကို မဆင်မခြင် မပြောကြနဲ့”

ဟုပြောမှ အသံတိတ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၅)

မိစ္ဆာများရန်မှ ကာကွယ်ပေးမည့်သူများ

မြူနှင်းများကြားမှ ထိုးဖောက်ဆင်းလာသော နေရောင်
ခြည်အချို့က ရှန်ဂရီလာတောင်တန်းကြီး၏ နေရာအနှံ့အပြား
သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိနေကြသည်။

နေရောင်ခြည်နုနုအောက်မှာ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များက
လေနှင့်အတူ လွင့်မျောလျက်ရှိနေသည်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်များ
ပေါ်မှာ စုခဲနေကြသောနှင်းများမှာ နေရောင်ခြည်နှင့် ထိတွေ့

လိုက်သောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရည်ပျော်ကျလာပြီး -
အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားကြလေသည်။

မြေပေါ်မှာရှိသော သစ်ပင်သစ်ရွက်နှင့် ရွက်ကြွေများ
အပေါ်သို့ နှင်းကျသံမှ ပေါ်ထွက်လာသော တဖြောက်ဖြောက်
မြည်သံများမှ နေရာအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။

ထို့ပြင် နေရောင်ခြည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျေးငှက်များ၏
အော်သံများမှာ တေးသံများကဲ့သို့ရှိပြီး နှင်းစက်ကျသံတို့မှာ
ဝါးလိုက်သကဲ့သို့ရှိသော်လည်း စည်းချက်ဝါးချက် မညီသော
သံစဉ်များပမာ ရှိနေတော့သည်။

ဝါးရွက်လေတိုးသံ၊ ငှက်မြည်သံ၊ နှင်းစက်ကျသံတို့မှာ
သံစဉ်မညီသော ဂီတသံများသဖွယ် ရှိသော်လည်း သာယာနာ
ပျော်ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။

နေရောင်ခြည် စွန်းထင်းနေသော ရှန်ဂရီလာတောင်
စောင်းတစ်နေရာမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ ရှိနေကြသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသောအမျိုးသမီးနှင့် အစိမ်းရောင်
ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတို့ပင်ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး၏အမည်မှာ
ကေသရီဖြစ်ပြီး အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီး၏အ
မည်မှာ ဒေဝီဖြစ်သည်။

ကေသရီနှင့်ဒေဝီတို့မှာ အသက်အရွယ် မကွာလှသော
ညီအစ်မနှစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမောကြသူများ ဖြစ်ကြလေ

သည်။

ကေသရီက ချယ်ရီပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်နေ
ရင်းနှင့် ရှိဂတ်ဆီမြို့ ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။
သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှာ လွမ်းဆွတ်နေသော အမူအရာ
များ ပေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေဝီက အနားရောက်လာပြီး မေး
သည်။

“မမက မနေ့က ဟိုလူကို ဘာကြောင့် ကယ်လိုက်တာ
လဲ”

“သူသေသွားရင် နင် အပြစ်ဖြစ်မှာပေါ့”
“ကျွန်မက သူ့ကို တမင်လှန့်လိုက်တာပါ”

“ဒါပေမယ့် ချောက်ထဲကျသွားတော့ သစ်ကိုင်းနဲ့ ရိုက်
မိပြီး သတိမေ့သွားတာကိုတော့ နင်မှ မသိဘဲကိုး၊ ဒီအတိုင်းထား
ရင် သေသွားမှာပေါ့”

ဒေဝီက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေရာမှ မကျေ
မနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်ထဲ
တို့ အသက်ရှည်စေတဲ့ ဇီဝဓာတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ရတာလဲ”
ထိုသို့မေးသောအခါ ကေသရီက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ
အဝေးသို့သာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

“မမ သူ့ကို သဘောကျနေပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“မဟုတ်ဘူးသာ ပြောတယ်၊ သူ ဆေးမြစ်ရှာတော့ ဆေးပင်တွေအများကြီး ရသွားအောင် အကူအညီပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဆေးပင်တွေ များများရတော့ ရောဂါတွေ ပျောက်အောင်ကုပေးနိုင်မှာပေါ့၊ ငါတို့လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အရင် တောင်ပေါ်မှာ ဆေးပင်လာရှာတဲ့ လူတွေကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီမပေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ကေသရိက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မမ သူ့ကို ခဏလေးတွေလိုက်ရပြီး စွဲလမ်းနေပြီ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်းတွေပြီး ဇီဝဓာတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်ထဲက ဓာတ်တွေကလည်း နှုတ်ခမ်းကတစ်ဆင့် မမကိုယ်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“နင်ပြောသလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ သူတို့နေတဲ့နေရာကိုတော့ ခဏသွားချင်တယ်”

ဒေဝီက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“မသွားပါနဲ့ မမရယ်၊ လူတွေက အသက်တို့ကြတဲ့အမိုးတွေဆိုတာ မမလည်း အသိသားနဲ့ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရင် ခဏလေးပဲ ပျော်ရွှင်ရပြီး နောက်ပိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရမှာပေါ့၊ မသွားပါနဲ့”

မမရယ်”

ဟု တားလေသည်။

“ငါက နင်ပြောသလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ သွားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ တစ်ခါလောက်ပဲ ထပ်တွေ့ချင်တာပါ”

ဒေဝီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူသည် အစ်မဖြစ်သူ ကေသရိကို တားပိုင်ခွင့်ရှိသူတော့ မဟုတ်ပေ။

“လူတွေနေတဲ့နေရာ သွားရင် မြောက်ပိုင်းဘက်ကလာကြတဲ့ လင်းနို့မိစ္ဆာတွေနဲ့ တွေ့ရနိုင်တယ်၊ သူတို့ကို လူတွေက မသိကြပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မတို့သွားရင် သိမှာပေါ့”

“အရေးစိုက်စရာ မရှိပါဘူး”

“နောက်တစ်ချက်က လူတွေနေတဲ့နေရာမှာ ရိုးရာပွဲတော်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာကို ဂျီရှုန်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေလည်း မလာဘူး မပြောနိုင်ဘူး၊ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မတွေ့အောင် ရှောင်သွားမှာပေါ့၊ ငါတို့က လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ သွားကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ... မမ ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေရင်လည်း ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

သည်နေရာတွင် ရှိဂတ်ဆီမြို့အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

ရီဂတ်မြို့မှာ တောင်မြင့်ကြီးများ လေးဘက်လေးတန် ကာရံထားသောနေရာ၏ အလယ်၌ရှိလေသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် တိဗက်တောင်တန်း၊ အနောက်ဘက်တွင် ရှန်ဂီလာတောင်တန်း၊ မြောက်ဘက်တွင် ခွန်လွန်တောင်တန်းနှင့် တောင်ဘက်တွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးတို့က လေးဘက်လေးတန် ဝန်းရံကာဆီးထားလေသည်။

မြို့တည်ထားသောနေရာမှာ အလယ်ခေါင် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းမှာဖြစ်ပြီး မြစ်ချောင်းများလည်း ပေါများသည်။

တောင်မြင့်ကြီးများအပေါ်မှ ကျဆင်းလာသော ရေများမှာ မြစ်ချောင်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ ရီဂတ်ဆီမြို့ကို ကွေ့ပတ်စီးဆင်းကြသည်။

အချို့မြစ်ချောင်းများမှာ မြို့အလယ်မှ ဖြတ်စီးကြသောကြောင့် ကမ်းနံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာပင် အိမ်များ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်။ ချောင်းများမှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းလှဘဲ လှေနှစ်စင်းသုံးစင်း သွားသာရုံသာ ရှိသည်။

ချောင်းထဲသို့ အိမ်တိုင်းမှ တံတားများထိုးထားကြသည်။ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ သွားလာသည့်အခါ လှေများကို အသုံးပြုကြသည်။

အချို့လှေများမှာ ခေါင်မိုးတပ်ထားပြီး အချို့မပါပေ။ ရေတိမ်သောနေရာတွင် ထိုးဝါးဖြင့် ထိုးသွားကြပြီး ရေနက်သောနေရာများရောက်လျှင် လှော်တက် ခတ်တက်များ အသုံးပြုကြ

သည်။

ရီဂတ်ဆီမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်များမှာ ရွာများရှိကြသည်။ ထိုရွာများမှ မြို့သို့လာလျှင် လှေများဖြင့် မြစ်များချောင်းများကို ဖြတ်လာကြရသည်။

ရီဂတ်ဆီမြို့မှာ တောင်တန်းကြီးများ ဝန်းရံထားသောနေရာဖြစ်သလို လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ ရောနှောနေထိုင်ရာ အရပ်တစ်ခုလည်းဖြစ်ပြီး လူဦးရေများပြားသောနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုး၊ နီပေါ၊ အိန္ဒိယနှင့် တိဗက်လူမျိုးတို့အပြင် မီမောင်တို့လို မြန်မာပြည်မှ လာရောက်နေကြသလို အခြားတိုင်းပြည်များမှ လာရောက်နေထိုင်ကြသူများလည်း ရှိကြသည်။

အများဆုံးကတော့ တိဗက်နှင့် တရုတ်လူမျိုးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပွဲတော်များ ကျင်းပလျှင် တိဗက်လူမျိုးတို့၏ပွဲတော်များနှင့် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာပွဲများသာ ကျင်းပကြလေသည်။

တိဗက်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာပွဲများမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။

အများအားဖြင့်တော့ အမျိုးသမီးများကပင် ဦးဆောင်ပြီး ကျင်းပကြလေသည်။

တစ်နှစ်လုံး သိုလှောင်ထားသော အစားအသောက်များကို ထုတ်ပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြသည်။

တိဗက်ပြည်သည် သဘာဝက ဖန်ဆင်းထားသော ခေမံ
သေတ္တာပင်ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်များကို ချက်ချင်သည့်အချိန်မှာ ချက်
ပြုတ်နိုင်အောင် သိုလှောင်ထားနိုင်လေသည်။

အသားနှင့် ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို နှစ်များစွာ သိုလှောင်
ထားနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း အများအားဖြင့်တော့ အသားကို မက်
မက်မောမော စားသောက်လေ့ မရှိကြပေ။

သူ့အလိုအလျောက်သော သတ္တဝါများ၏ အသား
များကိုသာ သိုလှောင်ထားပြီး စားချင်သည့်အချိန်ရောက်မှ ချက်
ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။

ထို့ပြင် ပွဲတော်ရက်များတွင် ဧည့်သည်များအား ဖိတ်
ကြားပြီး ထူးခြားသောအစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး
ကြသည်။

ထိုအစားအသောက်မှာ အဖိုးတန်ပြီး ရှားပါးသော
အစားအသောက်လည်းဖြစ်သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ တောင်လေပ်ပွင့်များဖြင့် စိမ့်ပြုလုပ်
ထားသော အစားအစာများပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလေပ်ပွင့်များမှာ နေရာတိုင်းတွင် မရနိုင်ဘဲ ဟိမဝန္တာ
တောင်ခြေရောက်အောင် သွားမှသာ ရနိုင်ပေသည်။

ထိုလေပ်ပွင့်များမှာ အပွင့်အရွယ်အစားကြီးပြီး ရနံ့အ

မျိုးမျိုး အရောင်အမျိုးမျိုး ရှိကြလေသည်။

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ ရရှိလာသော လေပ်ပွင့်များကို
ရေဖြင့်စင်ကြယ်အောင်ဆေးပြီး . . ပျားရည်ဖြင့် ရောနှောကာ
ပလင်းထဲထည့်ပြီးနောက် လေအလုံပိတ်ကာ ထားရသည်။

ပျားရည်နှင့် ရောထားသည့် လေပ်ပွင့်များ ထည့်ထား
သောပုလင်းကိုလည်း ရက်အတန်ကြာသည်အထိ နေလှမ်းထား
ရသေးသည်။

ထိုကဲ့သို့ နေလှမ်းထားစဉ်မှာလည်း အထက်အောက်
အပူငွေ့ဝင်အောင် မကြာခဏလှည့်ပေးရသေးသည်။

ကြာလာသောအခါ လေပ်ပွင့်များမှာ ပျားရည်များစိမ့်
ဝင်လာပြီး အပွင့်များကားလာသည်။

အချို့ကလည်း သွေ့ခြောက်အောင် ထားကြသည်။

အချို့ကလည်း ဒီအတိုင်းထားကြသည်။

နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ရောက်သောအခါမှ ထိုပန်းပွင့်တို့ကို
ဧည့်သည်များကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးကြသည်။

(အချို့က ပျားရည်ဖြင့်စိမ့်ထားသော ပန်းပွင့်အပေါ်မှာ
သကြားဖြူးပြီး ကျွေးမွေးကြသည်။)

ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသော အစားအသောက်မှာ သာ
မန်လူတန်းစားများ မကျွေးနိုင်ပဲ ငွေကြေးချမ်းသာသူ လူကုန်
များသာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးနိုင်သော အစားအစာမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအစားအသောက်မျိုးဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံနိုင်လျှင်ပင်

ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ရှိဂတ်ဆီမြို့မှာရှိကြသော လူအချို့ကတော့ ငါးမန်းဆူး
တောင်ဟင်းချိဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံကြသည်။

၎င်းငါးမန်းဆူးတောင်ဟင်းချိမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချို့
ဆုံး ဟင်းလျာတစ်မျိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြကာ ငါးမန်းဆူးတောင်
ရရှိစေရန် တရုတ်ပြည်မှပင် တကူးတက မှာယူကြရသည်။

ထိုငါးမန်းဆူးတောင်ဟင်းမှာလည်း တောင်လုပ်ပန်း
ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အစားအသောက်ကဲ့သို့ပင် တန်ဖိုးကြီးလှ
သော အစားအသောက်တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် တရုတ်ပြည်မှပင် မှာယူကျွေးမွေးသော အစား
အသောက်တစ်မျိုး ရှိပါသေးသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ မျှစ်ချဉ်များပင်ဖြစ်သည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ မျှစ်ချဉ်မှာ ပေါများလှသဖြင့် လူတန်းစားမရွေး စား
သောက်နိုင်သော အစားအစာတစ်မျိုး ဖြစ်သော်လည်း ရှိဂတ်ဆီ
မြို့လိုနေရာမှာတော့ တရုတ်ပြည်မှပင် မှာယူစားသောက်ကြရ
လေသည်။

ယခုလည်း ပွဲတော်ရက်များ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော
ကြောင့် မီးပုံးမီးအိမ်များ ထွန်းခြင်း၊ ရပ်ကွက်တွင်းမှာ အတီးအ
မှုတ်များဖြင့် စီတန်းလှည့်လည်ခြင်း၊ မြစ်ချောင်းများအတွင်းမှာ
လှေများဖြင့် လှည့်လည်သွားလာခြင်း၊ အတီးအမှုတ် အကအခုန်
များဖြင့် လှည့်လည်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ပွဲတော်ရှိသည့်ရက်များဆိုလျှင် အနယ်
နယ် အရပ်ရပ်မှ လူပေါင်းစုံတို့ ရောက်လာတတ်ကြသည်။

ထိုအတူ နေရာအနှံ့အပြားမှာရှိသော မိစ္ဆာများလည်း
ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

မိစ္ဆာများသည် ပွဲတော်လာသောလူများအား အခွင့်
အရေးရသည်နှင့် ဖမ်းစားလေ့ရှိကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ မြောက်ပိုင်းဒေသများမှာ ရှိသော
ဂူများမှာနေကြသည့် လင်းနို့မိစ္ဆာကြီးများပင် ဖြစ်သည်။

အချို့သောလင်းနို့မိစ္ဆာများမှာ လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်
သည်အထိ ကမ္မဇိဒ္ဓိစွမ်းအား ရှိကြသည်။

၎င်းတို့ကတော့ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းမိလျှင် လည်
ချောင်းကိုဖောက်ပြီး သွေးစုပ်ယူတတ်ကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း လင်းနို့မိစ္ဆာများက မကောင်းဆိုးဝါး
များကိုပါ ခေါ်လာပြီး.. ရွာလုံးကျွတ် သေကျေပျက်စီးအောင်
ပြုလုပ်တတ်ကြလေသည်။

မိစ္ဆာများလက်ချက်ကြောင့် ကပ်ရောဂါကဲ့သို့ လူများ
သေကျေပျက်စီးမှုဖြစ်ကာ ရွာပျက်ရသည်မျိုးပင် ရှိကြလေသည်။

လင်းနို့မိစ္ဆာများ အကိုက်ခံရပါက သေလျှင်သေ မသေ
လျှင် လူတဝမှ လင်းနို့မိစ္ဆာတဝသို့ ကူးပြောင်းသွားနိုင်လေသည်။

လင်းနို့မိစ္ဆာများမှာ မိန်းမများသဏ္ဍာန် အသွင်ပြောင်း
ကာ လူများထဲမှာ ရောနှောနေနိုင်သောကြောင့် တော်ရုံနှင့်တော့

မသိနိုင်ကြပေ။

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် မိမိတို့နေသော မြို့ထဲရွာထဲသို့ အခြားမှ လူစိမ်းများ ဝင်ရောက်လာပါက သိနိုင်ကြသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၊ နေရာအနှံ့အပြားမှ လူပေါင်းစုံ ရောက်လာသောအချိန်မျိုးမှာတော့ မသိသာတော့ပေ။ မိစ္ဆာ များကလည်း ထိုအချိန်မျိုးမှာမှ လာရောက်လေ့ရှိကြလေသည်။

မြို့ရွာများမှာ ပွဲတော်ရက်များ ရှိသည့်အခါ နေရာအနှံ့ အပြားမှာရှိကြသော မိစ္ဆာများ လာရောက်ကြလေ့ ရှိကြသလို ဆေးဆရာများနှင့် ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှ မိစ္ဆာဖမ်းရန် တာဝန်ယူ ထားကြရသော ဘုန်းကြီးများလည်း လာရောက်ကြရသည်။

ထိုသို့လာရောက်ကြခြင်းမှာ အကြောင်းရှိလျှင် အကူ အညီပေးနိုင်ရန်နှင့် မိစ္ဆာများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးသုတ်သင်ပစ်ရန် အတွက်ပင်ဖြစ်သည်။

စစ်သားနှင့်ပုလိပ်များက သာမန်လူဆိုးများကိုသာ ဖမ်း ဆီးနိုင်သော်လည်း ကမ္မဇိဒ္ဓိရှိသော မိစ္ဆာများကိုတော့ မဖမ်း ဆီးနိုင်ကြပေ။ ထိုတာဝန်ကိုတော့ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှ လီဟန် ကဲ့သို့သော မိစ္ဆာဖမ်းဆီးရန် တာဝန်ယူထားသော ဘုန်းတော် ကြီးများက ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

အခန်း(၆)

အချစ်နှင့် ပြန်တွေ့ရသောသူ

ရှိုက်ဆီမြို့သို့သွားသော တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုပေါ် တွင် လူနှစ်ယောက်လျှောက်လာကြသည်။

အခြားသူများ မဟုတ်ပေ။ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှ မိစ္ဆာ များကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားနိုင်သော ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်နှင့် တပည့်ဖြစ်သူ ယင်တို့နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

တောလမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သေဆုံး

နေပြီဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တို့၏အလောင်းများကို တွေ့ကြရသည်။

၎င်းတို့မှာ ချုံနွယ်များအနီးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းယုက် သေဆုံးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လီဟန်က သေဆုံးနေသူတို့ကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ နှစ်ဦးစလုံး လည်ပင်းတစ်နေရာ၌ အစွယ်ရာနှစ်ပေါက်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

“လင်းနို့မိစ္ဆာတွေရဲ့လက်ချက်ပဲ... ပွဲတော်ရက် လူတွေများတဲ့အချိန်မှာ လင်းနို့မိစ္ဆာတွေ၊ မြေခွေးမိစ္ဆာတွေ၊ မြွေမိစ္ဆာတွေ ရောက်လာကြမှာ အသေအချာပဲ၊ ဟိုနေရာ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သတိဝီရိယနဲ့ ရှာပေတော့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာမှာ ရပ်ပြီး သေဆုံးသွားသူများ၏ဝိညာဉ်များ လွတ်မြောက်ရာနေရာသို့ ထွက်သွားနိုင်ရန် ဆုတောင်းမေတ္တာများ ပို့ပေးကြသည်။ ပြီးမှ ထိုနေရာမှ မြစ်ကမ်းရှိရာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြစ်ကမ်းဆိပ် ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်မှ ခွာထွင်းနေသော လှေတစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ထိုလှေမှာ ပေါင်းမိုးတပ် လှေတစ်စင်းဖြစ်ပြီး ထိုပေါင်းမိုး၌ ဆေးပင်ဆေးမြစ်များ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ လှေဦးမှာ လူတစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုးဝါးတစ်ချောင်းဖြင့်

လှေကို ထိုးထုတ်နေသည်။

ထိုသူမှာ ဆေးမြစ်ဆေးဥများ ရောင်းချပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကာ ရောဂါဖြစ်နေသူများ တွေ့ပါက ဆေးကုပေးနေသော ဆေးဆရာတစ်ပိုင်း၊ ဆေးရောင်းသူတစ်ပိုင်းဖြစ်သော ‘နီမောင်’ပင်ဖြစ်၏။ နီမောင်၏လှေမှာ ကမ်းနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် လီဟန်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရှိကတ်ဆီမြို့ဘက် သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ထို့ကြောင့် နီမောင်က ၎င်း၏လှေကို ကမ်းသို့ ပြန်ကပ်ပေးသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှေပေါ်သို့ တက်ခွင့်ရကြလေသည်။

လှေပေါ်ရောက်တော့မှ ထိုးဝါးဖြင့် လှေကို ပြန်တွန်းထုတ်လေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရေစူးမနက်လှသောကြောင့် ထိုးဝါးအသုံးပြု၍ပင် သွားနိုင်လေသည်။

လှေပေါ်ရောက်ပြီး ပေါင်းမိုးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆေးပင်များကို မြင်သောအခါ ယင်က မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပဲလား”

“ဆေးဆရာအစစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းစာအတွက် ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေ ရောင်းနေရပါတယ်၊ ဝါသနာပါတော့ ဆေးလည်း ကုပေးပါမယ်”

“မင်းရဲ့ရှုပ်ရှည်လက္ခဏာက ဆင်းရဲပေမယ့် မညံ့လှဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ နေရရင် တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့က ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းကပါ၊ ငါ့နာမည်က ယင်၊ ဒါက ဘုန်းကြီး လီဟန်ပါ”

“အခုလို နာမည်ကြီးတဲ့ကျောင်းတော်ကြီးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံဆုံစည်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ငါတို့ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါထက် မင်းက ရှိဂတ်ဆီမြို့ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ပွဲတော်ရက်ဆိုတော့ လူတွေအများကြီး လာကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေ သွားရောင်းမလို့ပါ”

“ဆေးပင်ရောင်းတာလည်း ရောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးက လူတွေအများကြီး လာကြသလို မိစ္ဆာတွေလည်း အများကြီး ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ မိစ္ဆာတွေနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်၊ သတိလည်း ထားဦးနော်”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောရင်း လှေကို ရှိဂတ်ဆီမြို့ဘက်ကမ်းသို့ လှော်သွားလေသည်။

ထိုရက်မှာ ပွဲတော်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မြို့လုံး လူများစွာတို့ ရောက်နေကြသည်။

အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် တစ်ကိုယ်လုံး အလှဆုံးဖြစ်အောင် မွမ်းမံခြယ်သထားသော မိန်းကလေးများမှာလည်း ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးများသဖွယ် နေရာအနှံ့တွင် တွေ့နေရသည်။

အိမ်တိုင်းမှာ လမ်းတိုင်းမှာလည်း မီးပုံးရောင်စုံများ ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားပြီး အချို့အိမ်များမှ ရိုးရာတေးဂီတသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ အများအားဖြင့်တော့ ဗုံသံ၊ လင်ကွင်းသံ၊ ပလွေသံတို့ပင် ဖြစ်သည်။

တချွမ်းချွမ်းဖြင့် တီးခတ်နေသော လင်ကွင်းသံများမှာ အဆူညံဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

မြို့လမ်းမများပေါ်မှာသာမက ချောင်းများအတွင်းမှာလည်း ကမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရောင်စုံမီးပုံးများ ထွန်းညှိထားကြပြီး လှေများမှာ ဟိုမှဒီမှ သွားလာနေကြသည်။

ပေါင်းမိုးပါသော လှေကြီးများအပြင် သာမန်လှေကလေးများပေါ်မှာ လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုလေးများကို အခြားလှေများပေါ်မှာ ပါလာသော ယောက်ျားပျိုများက စကြနောက်ကြဖြင့် ပျော်စရာကောင်းသော ဓလေ့တစ်မျိုးလည်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ စည်ကားသော ပွဲတော်ရက်အတွင်းမှာ ဆေး

ပင်ဆေးမြစ် ရောင်းချသောလှေများ အပါအဝင် အခြားအစား အသောက် အသုံးအဆောင်များ လာရောက်ရောင်းချသော လှေများလည်း ရှိသည်။

အချို့လှေကြီးများမှာ ဈေးရောင်းသောလှေ မဟုတ်ဘဲ ကာမူ ပေါင်းမိုးကြီးအတွင်းမှာ မိန်းကလေးများ လိုက်ပါလာပြီး အတီးအမှုတ် သီဆိုမှုများဖြင့် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လှည့်လည် ဧည့်ခံကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ဂီတသံများဖြင့် ဆူညံနေတော့သည်။

ထိုခလေကပင် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ခလေတစ် မျိုးဖြစ်ပေသည်။

မိစ္ဆာများကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ရန် လာကြသောလီဟန် နှင့် ယင်တို့နှစ်ယောက်မှာ မြို့ကမ်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ လူစုခွဲကာ လိုက်ရှာကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မိစ္ဆာအမျိုးမျိုးတို့မှာ လူယောင်ဆောင် လျက် လူများနှင့် ရောနှောနေကြသောကြောင့် ခွဲခြားသိရန် မ လွယ်ကူပေ။

သူတို့အနေနှင့် လူများကို အန္တရာယ်ပေးမှသာ မူလဇာ တိရုပ် ပေါ်လာတတ်သောကြောင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေရလေသည်။

ယင်က ၎င်း၏လက်ထဲမှာ ဝိညာဉ်များ ရှာဖွေသော

ကိရိယာကို ကိုင်ထားလေသည်။

၎င်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်လောက် စွမ်းအားမရှိ သေးသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော ကိရိယာမျိုးကို အားကိုးရလေ သည်။

ထိုကိရိယာမှာ ဓါတ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး သံလိုက်အိမ်မြှောင်နှင့် တူသည်။

နာရီလက်တံကဲ့သို့ လက်တံရှည်တစ်ခု ပါပြီး မိစ္ဆာများ အနားရောက်လာပါက ထိုလက်တံက လှုပ်ရှားလာလေသည်။ ပြီးလျှင် မိစ္ဆာရှိသောဘက်သို့ ညွှန်ပြပေးလေသည်။

စွမ်းအားကြီးသော မိစ္ဆာများဆိုပါက ထိုလက်တံ၏လှုပ် ရှားမှုက ပိုမြန်လာပြီး စကြာကဲ့သို့ လည်နေတတ်လေသည်။

ယင်က မိစ္ဆာရှာဖွေသော ကိရိယာကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး လျှောက်လာစဉ် တစ်နေရာရောက်တော့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက သူနှင့် သိက္ခမ်းသောအမူအရာမျိုးဖြင့် ပြုံးပြကာ အနားကပ်လာလေသည်။

“နင်က ဘာရှာနေတာလဲဟင်”

“ငါက မိစ္ဆာတွေ လိုက်ရှာနေတာ”

မိန်းကလေးက ရယ်လိုက်သည်။

“မိစ္ဆာတွေနဲ့တွေ့တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သူတို့က လူတွေကို ဒုက္ခပေးကြမှာဆိုတော့ ဖယ်ရှား

ပစ်ရမှာပေါ့”

“နင်က ဘာလဲဟင်”

“ငါက မိစ္ဆာတွေကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ဖို့ တာဝန်ယူထား တဲ့သူပါ။ ငါက ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပဲ ငါ့နာမည်က ယင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့. . . ငါ့နာမည်က ဒေဝီလို့ ခေါ်တယ်”

“နင်က နာမည်လည်း လှတယ်၊ ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ အခုလို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာ အဖော်တွေ မပါဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း. . . မပါဘူး၊ ငါတစ်ယောက်တည်းလာ တာ”

“ဒီလိုပွဲတော်ရက်မျိုးဆိုတာ မိစ္ဆာတွေ အများကြီး လာ ကြတယ်၊ နင် မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး. . . နင်က မိစ္ဆာတွေ လိုက်ရှာနေ တာဆိုတော့ မိစ္ဆာတွေ အနားရောက်လာရင်ကော သိမှာမို့လား”

“သိတာပေါ့. . . ငါ့မှာ မိစ္ဆာတွေ အနားရောက်လာရင် သိနိုင်တဲ့ကိရိယာ ရှိတယ်”

ဟုပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ထိုကိရိယာကို ထုတ်လိုက် ရာ လက်တံမှာ သွက်သွက်လည်နေလေတော့သည်။

“ဟင်. . . ဒီမှာ အချက်ပြနေပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မိစ္ဆာတွေ ဒီနားမှာ ရှိနေတာ သေချာပြီ၊ ငါ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ နင်လည်း

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားမနေနဲ့ဦးနော်”
ဟုပြောဆိုကာ ထိုနေရာမှ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွား လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေဝီလက တစ်ချက်ပြီးလိုက်လေသည်။

“ဟင်. . . ဒါနဲ့များ မိစ္ဆာလိုက်ရှာနေတာနဲ့၊ သူ့အနား ရောက်နေတာတောင် မသိဘဲနဲ့များ၊ ငါသာ သတ်ရင် သေတာ ကြာလှပြီ”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ကေသရီက စေခိုင်းလိုက်သဖြင့် နီမောင်ကို လိုက်ရှာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို နီမောင်ကို သူ မမှတ်မိပေ။

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လိုက်ရှာနေရခြင်းသာဖြစ်သည်။ တစ် နေရာရောက်တော့ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ ဆေးပင်ဆေးမြစ်များ ရောင်းနေသော လှေတစ်စင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့သွား ကြည့်သည်။

နီမောင်ကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်မိသလို ဖြစ်သွား လေသည်။

တောင်ပေါ်မှာ မြွေအယောင်ဆောင်ပြီး ခြောက်လှန့် လိုက်စဉ်က တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးထားသောကြောင့် ဇေဝေဝါ ဖြစ် သွားသဖြင့် အနားကပ်သွားပြီး အသေအချာ ကြည့်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မအစ်မ လိုက်ရှာခိုင်းတဲ့လူများလား မသိ

ဘူး”

“ခင်ဗျား လူမှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းကလေးအသိမိတ်ဆွေ မရှိပါဘူး”

“ရှင်က ရှန်ဂရီလာတောင်ပေါ်ကို ဆေးမြစ်လာရှာဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... တလောကတောင် ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်”

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုရင် သေချာပါပြီ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအစ်မ တွေ့ချင်တဲ့ သူပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုအချိန်ထိ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ရမယ့် မိန်းကလေးအသိမိတ်ဆွေ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ဈေးရောင်းရတာ အတော်ကလေး ကြာသွားပြီ၊ တစ်နေရာရွှေ့ပြီး ရောင်းလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ နီမောင်က လှေကြီးကို ဖြုတ်ပြီး ကမ်းစပ်မှ ခွာထုတ်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးလည်း ထိုနေရာမှ ထသွားလေသည်။

နီမောင်၏လှေမှာ ရေလယ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေအောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်သွားသကဲ့သို့ လှေက ပါသွားလေတော့သည်။

နီမောင်ခမျာ မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကြောင့် မည်သို့

ပြုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ထိုးဝါးကို ကိုင်ကာ ရပ်နေရလေသည်။

လှေက သာမန်အရှိန်ထက် ပိုများလာပြီးနောက်... ချောင်းအပြင်ဘက်မှာရှိသော ကန်တစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုရေကန်မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး ရေစူးလည်း နက်သည်။

ကန်အလယ်နေရာလောက်တွင် ဝါးတဲတစ်လုံးရှိပြီး ကမ်းစပ်မှ ထိုဝါးတဲရှိရာသို့သွားရန် ဝါးလှေကားလည်း ထိုးထားသည်။

ထိုဝါးတဲမှာ လာရောက်အပန်းဖြေချင်သူများအတွက် ဆောက်ထားပေးသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်သော်လည်း ယခု ဝှဲတော်ရက်မှာတော့ လူသူမနီးသော ထိုနေရာသို့ တကူးတကလည်သူမှ မလာကြပေ။

အချိန်က ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်မှာ လရောင်ရှိသဖြင့် အလင်းရောင်များက တန်ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေသည်။

လေတိုက်လိုက်တိုင်း ရေထဲမှာပေါ်နေသော ကြာရွက်များက လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှင်းမှုန်ကလေးများ ရှိနေပြီး မှုန်ဝါးဝါးအခြေအနေမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

ရေကန်အလယ်မှာရှိသော ဝါးတဲအတွင်းမှာ လူတစ်

ယောက် ရှိနေသည်။

အဖြူရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော
ကေသရီပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဝါးတဲလေးရှိရာမှ မီးရောင်များဖြင့် လှပနေ
သော ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ စက်တပ်လှေတစ်
စင်းပမာ အရှိန်မြန်မြန်ဖြင့် ရွှေ့လျားလာသော လှေတစ်စင်းမှာ
ဝါးတဲရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ လာနေလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ကမ်းစပ်မှကူးရန် ထို
ထားသော ဝါးတဲတားကို 'ဝုန်း'ခနဲ ဝင်တိုက်မိလေတော့သည်။

တံတားက ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပြီး နီမောင်လည်း အရှိန်
ဖြင့် တံတားပေါ်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါမှ လှေလည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေ
သည်။

သို့သော်လည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် အခြားနေရာသို့ မျောပါ
သွားလေသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်ဝေးဝေးနေရာ
သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

နီမောင်မှာ တံတားကျိုးအပေါ်မှ သူ့လှေရှိသောနေရာ
သို့သွားရန် ကြိုးစားလေရာ ထိုအချိန်မှာပင် တံတားက ဝုန်းခနဲ
ကျိုးကျသွားလေရာ ရွှေ့ဆက်တိုး၍ မရတော့ပေ။

တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ သူရပ်နေသောနေရာ

ရာမှ ထပ်ကျိုးပြန်သဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေး
လိုက်ရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တံတားက တစ်ပိုင်းပြီးတစ်ပိုင်း ကျိုးကျသွား
ရာ အလန့်တကြားဖြင့် နောက်ဆုတ်ပေးရင်းနှင့် ဝါးတဲအတွင်းသို့
ရောက်သွားလေတော့သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လှေမှာလည်း အတော်ဝေးဝေး
နေရာသို့ မျောပါသွားနေပြီး ကမ်းစပ်သို့ကူးရန် ဝါးတဲတားလည်း
မရှိတော့ပေ။

ရေလယ်ခေါင်မှာ ဝါးတဲတစ်လုံးသာ ထီးထီးကျန်ရစ်ခဲ့
တော့သည်။

ထိုအခါ ဝါးတဲအတွင်းမှာ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကို
တွေ့ရလေတော့သည်။

“တံတားကလည်း ကျိုးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်လှေကလည်း
အဝေးရောက်သွားပြီ၊ ကမ်းရောက်အောင် ဘယ်လိုသွားရမှန်း
မသိတော့ပါဘူး။”

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ပြုံးပြီး သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာ
သဖြင့် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိသေးသလား။”
ဟု မေးသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသိပါဘူး၊
တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးသေးဘူး ထင်ပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ရှင်က အမျိုးသမီးတွေနဲ့ တစ်ခါမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တော့ ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်”

“သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပါလား”

“သူက ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်တော် ရေထဲနစ်သွားတုန်းက ကယ်ပေးသွားတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး ဆုံတွေ့ရတဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်တစ်သက်တာမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”

နီမောင်က ဝါးတဲ၏အစွန်နေရာမှာ ရပ်ရင်း လရောင်ဆမ်းထားသော ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ပြောပြနေသည်။

သူ့အသံမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို လွမ်းဆွတ်ကြော့နေသော အရိပ်အယောင် ပါနေသည်။

သူ့ကျောဘက်မှာ ရပ်နေသော ကေသရီက ထိုစကားကြားသောအခါ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ”

“သူ့ကို စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင်ကော မှတ်မိပါဦးမလား”

“မှတ်မိမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ရေထဲမှာ ခဏလေးပဲ သူ့မှတ်နားကို မြင်လိုက်ရတာဆိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် နောက်မှာ ရပ်နေသော ကေသရီက မောင်ကျော့ကို ဆတ်ခနဲ တွန်းချလိုက်ရာ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

အမှတ်တမဲ့မို့ ရေနက်ပိုင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ အချိန်မှာပင် ကေသရီက နောက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လာပြီး သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ သူ့ပါးစပ်တွင်း နှုတ်ခမ်းချင်းတော့ကာ ဇီဝဓာတ်များ သွင်းပေးလိုက်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကေသရီမျက်နှာကို အနီးကပ်တွေ့ရလေသည်။ မမှားနိုင်တော့ပေ။ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်တော့

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှာ ရှိနေသော ကေသရီမှာ တစ်ခါက သူ့အသက်ကို ရေအောက်မှ ကယ်တင်ခဲ့

သော အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာမှတ်မိသွားလေပြီ။ သို့ကြောင့် ကေသရီကိုယ်ကလေးကို ဖက်ထားလိုက်

သည်။ ကေသရီကလည်း သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားလေသည်။ ရေထဲမှာ လွင့်မျောနေသော ဆံပင်ရှည်များက သူ့မျက်

နှာကို လာရောက်ထွေးပတ်နေကြလေသည်။ ရေအောက်မှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ရှိနေသော်

လည်း ကေသရီ ထည့်ပေးခဲ့သော ဇီဝဓာတ်များကြောင့် ရေခဲ
မှာ နေရသကဲ့သို့ အခက်အခဲမရှိ နေနိုင်သည်ကိုတော့ နီမောင်
သတိမပြုမိပေ။

ယခုလောလောဆယ် သူ့စိတ်ထဲမှာ ရောက်နေသော
အရာကတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေသည့် ကေသရီနှင့် သူ
နှင့် ပတ်သက်သော 'အချစ်'တို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း(၇)

မိစ္ဆာဘဝသို့ ရောက်သွားရခြင်း

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ကျော်လာသောအခါ ရှိဂတ်ဆီမြို့၏
ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပို၍စည်ကားလာလေသည်။ လူသွား
လူလာ ပိုများလာပြီး ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။ ယင်တစ်ယောက်
မှာ မိစ္ဆာများကို လိုက်လံရှာဖွေနေရင်းနှင့် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်
လာလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ ရပ်နေ
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။ သူနှင့်တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ဒေဝီ ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်. . မင်းပါလား၊ အခုအချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်း ပဲ ရှိနေသေးတာဆိုတော့ အဖော်တွေနဲ့ ပြန်မတွေ့ရသေးဘူးလား”

ဒေဝီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင့်အင်း. . . မတွေ့ရသေးဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာကတော့ မကောင်းလှဘူး၊ လူဆိုးတွေရဲ့အန္တရာယ် ရှိသလို မိစ္ဆာတွေရဲ့အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်”

“ဒါထက် နင်ကရော တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ငါက ငါ့ဆရာနဲ့ လာတာပါ”

“နင်က မိစ္ဆာတွေနဲ့ တွေ့ရင်ရော ဖမ်းနိုင်မှာမို့လား”

“ဖမ်းနိုင်တာပေါ့”

“မိစ္ဆာဆိုပေမယ့် အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ အချို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ တရားကျင့်ပြီးမှ ဒီဘဝကို ရောက်နေကြရတာရှိတယ်၊ သူတို့ကျတော့ သာမန်မိစ္ဆာတွေနဲ့ မတူကြဘူး၊ စွမ်းအား မြင့်ပြီး ဘာမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ကြတယ်”

“ဒါပေမယ့် ငါမတတ်နိုင်ပေမယ့် ငါ့ဆရာနဲ့ တွေ့ရင်တော့ သူတို့ အဖမ်းခံရမှာပါ၊ ငါ့ဆရာက ဘယ်လောက်အစွမ်းရှိတဲ့ မိစ္ဆာမျိုးမဆို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်တယ်”

“နင့်ရဲ့ဆရာက ဘယ်လိုကျင့်စဉ်မျိုးတွေ ကျင့်လို့. . ဒီလောက် စွမ်းတာလဲဟင်”

“ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်တွေနဲ့ တရားကျင့်စဉ်တွေကိုပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေဝီလည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့ပေ။

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ရပ်နေရာဘက်သို့ ပေါင်းမိုးတပ်ထားသော လှေတစ်စင်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာလေသည်။

လှေဦးပိုင်းမှာ မီးပုံးများ ချိတ်ဆွဲထားပြီး လှေဝမ်းထဲမှ တီးမှုတ်လိုက်သော ဂီတသံများကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။

ထိုလှေနီးလာသောအခါ ယင်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မိစ္ဆာဝိညာဉ်ရှာဖွေသော ကိရိယာမှာ သွက်သွက်ခါ ယမ်းလာသည်အထိ အချက်ပြလာလေသည်။

“ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မိစ္ဆာတွေ ရောက်လာပြီ၊ နင် သတိထားပြီးနေမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုသို့ပြောသော်လည်း ဒေဝီကတော့ မည်သို့မှ ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိနေလေသည်။

“ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ သွေးဆာနေတဲ့ လင်းနို့မိစ္ဆာလေးတွေပါ၊ သွေးစုပ်ချင်လို့ လိုက်ရှာနေကြတာပါ”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုလှေထဲမှာလေ... နင်မသိဘူးလား”

“နင်က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့၊ ဒါထက် ပိုသိတာတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“လှေဝမ်းထဲမှာ ပုန်းပြီးလိုက်လာတဲ့ လင်းနို့မိစ္ဆာကြီး တစ်ကောင်လည်း ပါလာသေးတယ်၊ သူက စွမ်းအားရှိတယ်၊ သူ့အစွယ်နဲ့ ကိုက်မိရင် အကိုက်ခံရတဲ့သူက သေရင်သေ၊ မသေရင် လင်းနို့မိစ္ဆာဘဝ ရောက်မှာပဲ”

“သူရှိနေတာကို နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲသိတာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီမိစ္ဆာတွေကို အမြန်ဖမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်... ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ယင်က မနီးမဝေး ရောက်လာသော လှေပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားလေတော့သည်။

ဒေဝီက တားရန်ပြင်သော်လည်း မမိလိုက်တော့ပေ။ လှေပေါ်ရောက်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါင်းမိုးအတွင်းမှာ တူရိယာများကို တီးမှုတ်နေကြသော အမျိုးသမီးလေးယောက်ကို တွေ့ရသည်။

၎င်းတို့မှာ ပဝါရှည်ကြီးများကို ခြုံထားကြသည်။ အား

လုံးတစ်ရွယ်တည်းဖြစ်ပြီး ချောမောလှပသူများဖြစ်ကြလေသည်။

လှေပေါ်သို့ ယင် ရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ လေးယောက်သား တစ်ပြိုင်နက်တည်း လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ဖြိုပြသည်။

ပါးစပ်ထဲမှာ ချွန်ထက်သောအစွယ်များကို တွေ့ကြရသည်။ ယင်က ဝိညာဉ်ဖမ်းကိရိယာကို ထုတ်ရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင် လေးယောက်သား နေရာမှထလာကြသည်။ ခြုံထားသော ပဝါစများ ဖယ်လိုက်သောအခါ အနောက်ဘက်တွင် လင်းနို့အတောင်ပံတို့ကို တွေ့ရသည်။

“နင်တို့ မိစ္ဆာတွေပဲ... သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ထိုအခိုက်မှာပင် လင်းနို့မိစ္ဆာများက ယင် ရှိရာသို့ တစ်ပြိုင်နက် ဝင်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။ သို့စေကာမူ ယင်မှာ အတန်အသင့် စွမ်းအားရှိသောကြောင့် ခုခံကာကွယ်နိုင်လေသည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှာပါလာသော မိစ္ဆာဝိညာဉ် နှိမ်နှင်းသော လက်နက်ကိရိယာများကို ထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရာ သူ့ဘက်က အသာစီး ရလေသည်။

လူယောင်ဆောင်ထားသော မိစ္ဆာများမှာ ယင်၏လက်ချက်ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသောအခါ လင်းနို့များအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

လေးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားသောအခါ မြောက် မြားစွာသော လင်းနို့များမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ပျံသန်း သွားကြလေသည်။

လှေပေါ်မှာ ဘာမှမကျန်တော့ပေ။ ယင်က ပေါင်းမိုးအ ပေါ်မှရပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေစဉ် အောက်ဘက်မှ လက်တစ် ဖက်ထွက်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲချသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

မမျှော်လင့်သော အခြေအနေကြောင့် ယင်မှာ တလိမ့် ခေါက်ကွေး ပါသွားလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို ကမ်းပေါ်မှာ ရှိနေသော ဒေဝီက လှမ်းမြင်သော်လည်း လာမကူပေ။

ယင်မှာ စွမ်းအားရှိသရွေ့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သော် လည်း မိစ္ဆာစွမ်းအားက ပိုမိုမြင့်မားနေသောကြောင့် လင်းနို့မိစ္ဆာ ၏ကိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် လင်းနို့မိစ္ဆာက သူ့ကိုချီပြီး အဝေးသို့ ပျံထွက် ရန် ကြိုးစားနေစဉ် လွယ်အိတ်ထဲမှ ခေါင်းလောင်းငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ပြီး လှုပ်ခတ်လိုက်သည်။

“ကလင်. . . ကလင်. . . ကလင်”

ထိုအသံမှာ တိုးသဖြင့် အခြားသူများ မကြားနိုင်စေကာ မူ သူ့ဆရာကတော့ ရောက်နေသည့်နေရာက ကြားနိုင်လေ

သည်။

လီဟန်မှာ ထိုခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်နှင့် သူ့ တပည့် ဒုက္ခရောက်နေမှန်း သိသောကြောင့် နောက်ကြောင်းသို့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လင်းနို့မိစ္ဆာက ယင်ကို ချီ၍ ပျံပြေးရန် ပြင်နေလေသည်။

လီဟန်ရောက်လာသောအခါ. . . ယင် လွတ်မြောက် အောင် အရင်လုပ်ပေးပြီးမှ လင်းနို့မိစ္ဆာကို တိုက်ခိုက်လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ လင်းနို့မိစ္ဆာမှာ လီဟန်ကို မနိုင်မှန်း သိသောအခါ သူ့နေသော မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ပျံပြေးရန် ပြင် လေသည်။

လီဟန်ကလည်း ၎င်းကိုယ်ကို ဖက်ပြီး လိုက်သွားကာ အသင့်ပါလာသော မှော်ဝင်စားဖြင့် ထိုးစိုက်သတ်တော့မှ သေ ဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုမှော်ဝင်စားမှာ မိစ္ဆာမှန်သမျှ သုတ်သင်နိုင်သောစား ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ လင်းနို့မိစ္ဆာကြီး သေဆုံးသွားသော်လည်း ယင် တစ်ယောက် အစွယ်ချက်မိကာ အဆိပ်သင့်သွားပေတော့သည်။

သူသည် ဒေဝီဆိုသော မိန်းကလေးက အတန်တန် သတိပေးလိုက်သည့်ကြားမှ ထိုကဲ့သို့ ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဆရာဖြစ်သူကတော့ လင်းနို့မိစ္ဆာကို လိုက်လံတိုက်

ခိုက်နေရသောကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မသိရသေးပေ။
 နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှာ ရှိ
 ကြသော ဆရာတော်ကြီးများ၊ ဘုန်းကြီးများ၊ ကိုရင်များပါမကုန်
 ဘုရားဝတ်တက်ကြရလေသည်။
 ထိုအလုပ်မှာ သူတို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ်နေကြရသော အလုပ်
 ပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ကျောင်းမှချမှတ်ထားသော သစ္စာ
 အဓိဋ္ဌာန်များကိုလည်း ရွတ်ဆိုကြရသည်။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုသောအချက်များမှာ (၁၆)ချက်ရှိပြီး
 ထိုအချက်များမှာ ဆရာတော်ကြီးမှအစ ကိုရင်လေးများအထိ
 မလွဲမသွေ လိုက်နာရသော ဥပဒေဟုလည်း သတ်မှတ်ထား
 သည်။

၎င်း(၁၆)ချက်မှာ...

- (၁) နိုင်ငံတော်နှင့် ကျောင်းတော်ကြီး၏ခေါင်းဆောင်များ
 အပေါ် ယုံကြည်စိတ် ထားရမည်။
- (၂) သာသနာရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရင်း ပြင်းပြင်းထန်
 ထန် ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူရမည်။
- (၃) အမိအဘများကို အစဉ်အမြဲ ရိုသေလေးစားရမည်။
- (၄) ကိုယ်ကျင့်တရား ပြည့်ဝသူကို ရိုသေလေးစားရမည်။
- (၅) အသက်အရွယ်ကြီးသူနှင့် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကြီးသူတို့ကို
 လေးစားရမည်။

- (၆) ပေးအပ်သော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်
 ကြရမည်။
  - (၇) အရာရာတိုင်းကို ရိုးသားမှု ရှိရမည်။ သစ္စာရှိရမည်။
  - (၈) မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအပေါ် အလေးဂရုပြုရမည်။
  - (၉) စားသောက်ခြင်းနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို သင့်တင့်
 လျော်ညီအောင် အသုံးပြုတတ်ရမည်။
  - (၁၀) လူတော်လူကောင်းများနှင့် ထူးချွန်သူတို့ကို နမူနာယူ၍
 ၎င်းတို့အတိုင်း ကျင့်သုံးကြရမည်။
  - (၁၁) ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်ရမည်။ တစ်ပါးသူက မိမိ
 အား ကြင်နာမှုပေးလျှင် ကိုယ်က ပြန်၍ ကြင်နာမှု
 ပေးရမည်။
  - (၁၂) အရာရာတိုင်းကို တရားမျှတစိတ် ထားရမည်။
  - (၁၃) သူတစ်ပါးအပေါ် မနာလိုစိတ် ကင်းရမည်။
  - (၁၄) အတင်းအဖျင်း စကားမျိုး မပြောရ။
  - (၁၅) ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးကို ထိန်းပြီး
 မည်သူ့ကိုမှ ရန်မလုပ်ရပေ။
  - (၁၆) မာန်မာနကို ချိုးနှိမ်၍ ကိုယ်စိတ် ဒုက္ခတို့ကို သည်းခံ
 ရပေမည်။
- စသောအချက်များပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အနေနှင့် ထိုဥပဒေများနှင့် သင်ကြားရသော
 ပညာရပ်များကို မှတ်စုစာအုပ်များ မဆောင်ဘဲ အလွတ်ကျက်

မှတ်ထားရမည်။

ဆေးပညာ လေ့လာသော ဘုန်းကြီးများဖြစ်ပါက များပြားလှသော ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတို့ကို မြင်ရုံနှင့် သိရဦးရင်းတို့၏အစွမ်းသတ္တိများကိုပါ တစ်တွဲတည်း သိကြရသည်။

ရာပေါင်းများစွာသော ဆေးပင်များ၊ ဆေးပင်ဝင်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို စာအုပ်မဆောင်ဘဲ အလွတ်သိအောင် မှတ်သားထားရသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးများတွင် ကိုရင်၊ ကျောင်းသား၊ ပခွင်းဆရာတော်နှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ရှိကြလေသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးမှာ နေကြသူများမှာ နံနက်လင်းသည်မှ မိမိတို့ တာဝန်ယူထားသော အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်ကြလေသည်။

ယခုလည်း နံနက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး တရားထိုင်ကြရသည့်အချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လူတစ်ယောက်လျော့နေသည်။

‘ယင်’ ပင်ဖြစ်သည်။

လီဟန်က တပည့်ဖြစ်သူကို မမြင်သဖြင့် ကိုရင်လေးများလွတ်ပြီး ၎င်းနေသောနေရာသို့ သွားကြည့်ခိုင်းသည်။ ကိုရင်လေးများက ၎င်းနေသောနေရာသို့ သွားကြည့်သောအခါ ခေါင်းမြီးခြုံလျက် အိပ်နေသေးသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဆရာယင်. . ဆရာယင်. . ထတော့လေ၊ တရားထိုင်မေယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ”

“ဟာ. . .”

“ဟယ်. . .”

“ဆရာယင် မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု ကိုရင်လေးများက ဝိုင်းအော်ကြကာ ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်ပြေးသွားကြလေသည်။

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ယင်က ဇေဝေဝါဖြင့် သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ နားရွက်နှင့်နှာခေါင်းနေရာများမှာ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ၊ မိစ္ဆာလင်းနို့ဘဝ ပြောင်းသွားပြီထင်တယ်”

ထိတ်လန့်စွာ တွေးကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကိုရင်လေးများက သွားပြောပြသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်နှင့် ဘုန်းကြီးအချို့ လိုက်လာကြသည်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

“ငါ မိစ္ဆာဘဝကို ပြောင်းနေပြီ၊ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ နေဖို့မသင့်တော့ဘူး၊ ဆရာနဲ့လည်း အ

တွေ့ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားမှပဲ တော့မယ်”

ဟုတွေ့တောကာ အနောက်ဘက်အပေါက်မှ ဆင်း ပြေးသွားလေတော့သည်။

လီဟန်တို့ ထိုနေရာရောက်လာသောအခါ ယင်တို့ တွေ့ရတော့ပေ။ ပုံလျက်သား ကျန်နေခဲ့သော စောင်များ တွေ့ရတော့သည်။ လီဟန်မှာ တပည့်ဖြစ်သူအတွက် စိတ်ကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

အခန်း(၈)

တောနက်ထဲမှ

ထူးဆန်းသောမင်္ဂလာပွဲ

လူတစ်ယောက်အတွက် . . ထိုကဲ့သို့အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားသောအခါ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတော့ပေ။

မိစ္ဆာသွေးများနှင့် ဇီဝဓာတ်များ ကိုယ်တွင်းသို့ ရောက် သွားပါက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိစ္ဆာဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားသည် နှလုံးပြီး အခြားမရှိတော့ပေ။

ယခုလည်း ယင်တစ်ယောက် ထိုဘဝဆိုးသို့ ရောက်ခဲ့ရ

လေပြီ။ သူသည် လင်းနို့မိစ္ဆာများနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း အကိုက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဘဝပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နားရွက်၊ နှာခေါင်း၊ မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိစ္ဆာအသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ငါ့ဘဝကတော့ သွားပါပြီ၊ တစ်နေ့ကျရင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးဘဝကို ရောက်အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ချီတင်းကလေးကို လည်ပင်းမှာ စွပ်နေသောကြားကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရမယ်လို့ မိစ္ဆာကလေးက လွှတ်မြှောက်ခဲ့သည်။

“ဒီဘဝမျိုးနဲ့ အသက်ခွဲပေးတာထက်စာရင် သေသွားတာကမှ ကောင်းပါသေးတယ်” ဟုတွေးတောကာ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ရှာပြီး သင်္ဘောပင်ကိုင်ပေါ်မှာ ချည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ဖက်စကို ကွင်းပြုလုပ်ကာ သူ့ လည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်လေသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးမှာရှိသော ဆရာသင်တန်းများကို ရည်စူး ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့” ဟုပြောပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တစ်နေရာမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ထွက်လာပြီး ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်မှာ. . အသက်မသေဘဲ မြေပေါ်သို့ လိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေတော့သည်။

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နံဘေးမှာ ဒေဝီဆိုသော မိန်းကလေးကို ပြန်တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်. . . နင် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ဘာကြောင့် ခုလို သတ်သေဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ”

ယင်က တောင်စွန်းတစ်နေရာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခိုင်ကာ လည်ပင်းမှာ စွပ်နေသောကြားကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်

“နင်က သတိပေးခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ငါ့ကိုယ်ထဲကို မိစ္ဆာသွေးတွေ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူး”

“မိစ္ဆာဘဝရောက်တိုင်း သေရမှာလား၊ မိစ္ဆာဆိုပေမယ့် နည်း မကောင်းတာလုပ်တဲ့ မိစ္ဆာတွေ ရှိကြသလို ကောင်းတာလုပ်နိုင်တဲ့ မိစ္ဆာတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မကောင်းတော့ပါဘူးဟာ၊ ငါက ဘုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ချင်တာ၊ မိစ္ဆာဘဝနဲ့တော့ မနေချင်ပါဘူး”

“မနေချင်လည်း အခုတော့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အရင်က နင်က မိစ္ဆာတွေကို လိုက်ဖမ်းနေတယ်၊ နောက်ဆိုရင် မိစ္ဆာဖမ်းတဲ့ဘုန်းကြီးတွေလာရင် နင်ပြေးရတော့မယ်၊ ဝဋ်လည်ပြီ မဟုတ်လား”

“နင်က ငါ ဒီဘဝရောက်တာကို သဘောကျနေတယ်”

မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်က နင်က ဘုန်းကြီးဆိုတော့ အနားကပ်လို့မရဘူး၊ အခုလို ဘဝတူသွားတော့မှ အနားကပ်လို့ရမှာပေါ့”

“ဒါ. . . ဒါဖြင့် နင်က မိစ္ဆာပဲပေါ့”

ဒေဝီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့က လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ မိစ္ဆာမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူ တွေ့ရင်တောင် အကူအညီပေးကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ဒီဘဝဆိုးက လွတ်မြောက်အောင် အကူအညီပေးပါလားဟင်”

“ဒီလိုတော့ အကူအညီပေးလို့မရဘူး၊ လောလောဆယ် နင့်အခက်အခဲကိုတော့ အကူအညီပေးလို့ရပါတယ်၊ နင်က လင်းနို့မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေပြီဆိုတော့ သွေးဆာနေပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ သွေးပေးမယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူး. . . မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ဘုန်းကြီးတွေဆိုတာ သူတစ်ပါး အသွေးအသားကို မစားရဘူး”

ဒေဝီက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“နင်က သိပ်ပြီးနိုးတာပဲ၊ အခု နင်က ဘုန်းကြီးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ မိစ္ဆာဘဝကို ရောက်နေပြီလေ၊ နင်က ပါးစပ်ကသာ ငြင်းနေပေမယ့်၊ စိတ်ထဲကတော့ သွေးဆာနေပြီ မဟုတ်လား”

ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်ပြီး ဝါးခွက်ထဲထဲ ထည့်ပေးလေသည်။

ယင်မှာ ပထမတော့ ငြင်းနေသေးသည်။

နောက် သွေးနံ့ရသောအခါ မနေနိုင်တော့ဘဲ မော့သောက်ချလိုက်လေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ပါးစပ်ထဲရောက်တော့မှ အနံ့မခံနိုင်တော့သဖြင့် ပြန်ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေဝီက ရယ်နေသည်။

ယင် ထွေးထုတ်လိုက်သော သွေးစက်များက သူမကိုယ်အပေါ်သို့ စွန်းပေသွားလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ နင် မိစ္ဆာဘဝသောက်နေပေမယ့်လည်း ငါအကူအညီပေးပါမယ်”

“ဘယ်လို အကူအညီပေးမှာလဲ”

“နင့်အနားမှာ ငါ အမြဲနေပေးမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး. . . မဖြစ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့ အတူနေလို့ မရဘူး”

“အခု နင်က ဘုန်းကြီးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ အခုပဲ ငါ သွေးတွေကို သောက်လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘုန်းကြီးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာရော သိရဲ့လား”

ဟု ပြောပြီး ဒေဝီက သူ့အနားလာပြီး ဖက်လိုက်လေ

သည်။

“ငါတို့က ကံမကောင်းလို့ မိစ္ဆာဘဝကို ရောက်နေကြတယ်။ မိစ္ဆာဆိုရင် လူတွေက ကြောက်ရွံ့ကြတော့ အနားကပ်လို့ မရဘူး။ အခုလို ငါတို့နဲ့ ဘဝတူအချင်းချင်းတွေမှပဲ အနားကပ်လို့ရတော့တယ်။ နင့်ရဲ့အရင်ကအကြောင်းတွေကို မေ့လိုက်တော့၊ ငါတို့ ပျော်ပျော်နေကြရအောင်နော်”

ဟုပြောပြီး ဒေဝီက ယင်၏ကိုယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်ရာ ယင်ခမျာ မရုန်းသာတော့ပါချေ။

ဒေဝီက ထိုကဲ့သို့ အချစ်နှင့် တွေ့နေချိန်မှာ အစ်မဖြစ်သူ ကေသရီမှာလည်း နီမောင်နေသောအိမ်သို့ လိုက်သွားပြီး ဖော်ရွှင်နေလေသည်။

နီမောင်နေသောအိမ်မှာ ကေလာသရွာ အစွန်ဘက်မှာ ရှိပြီး ချောင်းကမ်းပါးနှင့် မဝေးလှပေ။

ဝါးနှင့်ပျဉ်ချပ်များကို အသုံးပြုပြီး ဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်စေကာမူ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ထိုအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းနေပြီး တစ်အိမ်လုံး အခြားပစ္စည်းများမရှိဘဲ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆေးပင်များ၊ ဆေးပေါင်းအိုးများသာ ရှိလေသည်။

“မောင်က ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... တကယ်တော့ ကိုယ်က ဆင်းရဲပါတယ်။ ကေသရီနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တောင်မှ ဆင်းရဲတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့

ဘဝထဲကိုထားရမှာ အတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်”

“ကျွန်မအတွက် မောင့်အချစ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး မောင်ရယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ကေသရီ ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာသောကြောင့် နီမောင်က အလိုက်သင့် ဖက်ထားရလေသည်။

“မောင်... ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ကေသရီရယ်။ မောင့်ဘဝမှာ ကေသရီက ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့အချစ်ဖြစ်သလို စိတ်ထဲမှာ အမြတ်နိုးဆုံး အချစ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကေသရီကို မောင် တကယ်ချစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း မောင့်အပေါ်မှာ မောင်နဲ့ထပ်တူအချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုပဲရောက်ရောက် မခွဲကြေးနော်”

“မခွဲပါဘူးနော်... ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲ ရောက်နေနေ ကေသရီနဲ့ မခွဲပါဘူး။ ကေသရီ ရှိတဲ့နေရာမှာပဲ အမြဲနေပါတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသလိုပဲ။ တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောပြပါဦး”

“ကေသရီနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူး။ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲရောက်ရောက် ကေသရီရှိတဲ့နေရာမှာပဲ အမြဲနေပေးပါ့မယ်”

“မောင့်ရဲ့စကားသာ တည်ပါစေ မောင်ရယ်”
 “ဒါထက် မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့ လက်ထပ်
 ကြမလဲဟင်၊ ကေသရီနဲ့ အတူတူ နေချင်လှပြီ”
 “မောင့်သဘောပဲလေ”
 “ဒါထက် ကေသရီရဲ့မိဘတွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမှာ
 ပေါ့၊ သူတို့က ဘယ်မှာနေကြလဲဟင်”
 “ရှန်ဂရီလာ တောင်ခြေနားမှာပါ၊ ဒီကနေသွားရင်
 မဝေးလှပါဘူး၊ မောင် လိုက်ခဲ့မလားဟင်”
 “လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”
 “ဒီလိုဆိုရင် ညီမလေးကို အရင်လွတ်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ
 ကို စီစဉ်ထားခိုင်းရမယ်”
 “ဒီလိုဆိုရင် မောင်လည်း မိတ်ဆွေတွေကို အသိပေးပြီး
 စီစဉ်စရာတွေကို စီစဉ်ထားရမယ်”
 “ဘယ်သူတွေကို ခေါ်ခဲ့မှာလဲဟင်”
 “များများမရှိပါဘူး... မောင်နဲ့အတူ ဆေးပင်ရှာတဲ့သူ
 တွေပါပဲ”
 “သူတို့ကို နောက်မှ ခေါ်ပါလားဟင်၊ လောလောဆယ်
 တော့ ကျွန်မမိဘတွေနဲ့တွေ့ဖို့ မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ အ
 ရင်လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”
 ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ ဘာမှမပြောသာ
 တော့ဘဲ ကေသရီသဘောအတိုင်းသာ လိုက်လျှောပေးလိုက်ရ

လေတော့သည်။
 ထိုကဲ့သို့ နီမောင်ကို ခေါ်မလာခင်ရက်မှာပင် ဒေဝီက
 အရင်ပြန်သွားလေသည်။
 သူမသည် နီမောင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့နှစ်ယောက်
 မင်္ဂလာဆောင် ကျင်းပရန်အတွက် နေရာလိုက်ရှာရလေတော့
 သည်။
 “ဘယ်နေရာမှာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ”
 ထိုသို့လိုက်ရှာနေစဉ် တောစပ်တစ်နေရာမှာ ရှေး
 ယခင်က ဆောက်ထားခဲ့ဟန်ရှိပြီး ယခုတော့ ပြိုပျက်နေပြီဖြစ်
 သော အိမ်ဟောင်းအိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။
 ထိုအိမ်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က ခမ်းနားထည်ဝါခဲ့ဟန် ရှိ
 သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ ပြိုကျပျက်စီးကာ အနိုးပြင်းပြင်း
 ဖြစ်နေချေပြီ။
 ဒေဝီက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်
 ဆင်ပေးရန် စီစဉ်လေသည်။
 သူမအနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်မည်ကို စိတ်ကူးဖြင့်
 သာ ပုံဖော်ကြည့်နေလေသည်။
 နီမောင်မှာလည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ကေသရီ၏မိဘ
 များနှင့် တွေ့ရတော့မည်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။
 “ငါ့မှာ ဘာမှပြည့်စုံမှု သိပ်မရှိသေးဘူး၊ ဆေးပင်ရှာဖွေ
 ပြီး ရောင်းစားနေရတဲ့ဘဝမျိုးဆိုတော့ သူ့မိဘတွေက သဘော

တူမှ တူပါ့မလား မသိဘူး၊ တကယ်လို့ သူတို့သမီးနဲ့ သဘောမတူ ဘူးဆိုပြီး ခွဲလိုက်ရင်တော့ အခက်ပဲ”

ဟု စိတ်ပူပန်စွာ တွေးတောနေမိသည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း. . .

“ကေသရီကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ တကယ်ချစ်တဲ့ပုံ ပေါ် တယ်၊ သူ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးပဲရှိနေနေ ငါ့ကိုတော့ ခွဲ မယ်မထင်ဘူး”

ဟု တွေးမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ယူ ဆောင်ပြီးနောက် ကေသရီနှင့်အတူ ရှန်ဂရီလာတောင်ခြေဘက် သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

နီမောင်တစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို သူ၏မိတ်ဆွေများပင် မသိကြသေးပေ။ သူတို့အဖွဲ့သားများမှာ တစ်နေရာစီနေကြပြီး တောင်ပေါ်တက်ခါနီးတော့မှ လူစုပြီး သွားကြခြင်းဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် လက်ထပ်မပြီးမချင်း မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးရန် ကေသရီက မှာထားသောကြောင့်လည်း ထိုကဲ့သို့ မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်ပိုင်းအချိန်ကပင် နှစ်ယောက်သား ခရီးထွက်ခဲ့ကြ လေရာ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ရှန်ဂရီလာတောင်ခြေ သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

တောင်ခြေမှာရှိသော တောအုပ်တစ်ခုကို လွန်သည်နှင့် ခမ်းနားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသောကြောင့် နီမောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

အိမ်၏ခမ်းနားထည်ဝါသော အပြင်အဆင်များကို မြင် ရုံဖြင့် ထိုအိမ်မှာနေကြသူများမှာ အဆင့်အတန်းရှိသူများ ဖြစ် မည်ဟု ထင်မိသောကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ သည်။

မိမိအခြေအနေဖြင့် နှိုင်းစာလျှင် မိုးနဲ့မြေပမာ ကွာခြား သော အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်လာမိလေသည်။

“ကေသရီတို့ မိသားစုတွေက ငါထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးချမ်းသာနေကြပါလား၊ ငါနဲ့ သဘောတူမှ တူပါ့မလား. . သဘောမှ ကျပါ့မလား”

ဟူသော အတွေးများက ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

“မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“အော်. . . ဟို. . . ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒါ ကေသရီတို့ နေတဲ့အိမ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကေသရီတို့က အတော်ချမ်းသာတာပဲ၊ သူတို့က. . မောင်နဲ့ သဘောတူမှ တူပါ့မလားဟင်”

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့

မိသားစုတွေက ဂုဏ်မမက်တတ်ပါဘူး။ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြားတတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အိမ်မှာ အပြင်ဘက်၌ ခမ်းနားထည်ဝါမှုရှိသလို အတွင်းမှာလည်း လှပတင့်တယ်မှုရှိလေသည်။

အတွင်းမှာတော့ နေရာအသီးသီးမှာ ထိုင်နေကြသော ယောက်ျားမိန်းမများကို တွေ့ရလေသည်။

အားလုံး သစ်လွင်သောအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ နီမောင်တို့ ဝင်လာသောအခါ ပြုံးရမလို ရယ်ရမလို အမူအရာမျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

အားလုံး စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်များပေါ်မှာ ထိုင်နေကြပြီး မည်သူ့မှ ထမလာပေ။ ထိုအိမ်ရောက်မှ ဒေဝီဆိုသော အမျိုးသမီးကိုပါ တွေ့ရ လေသည်။

ဒေဝီတစ်ယောက်ကသာ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိပြီး ကျန်လူများကတော့ ဟန်မပျက် ထိုင်နေရသော အမူအရာမျိုး ရှိကြလေသည်။

“သူတို့အမူအရာတွေက တစ်မျိုးပဲ၊ ငါ့ကို ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်မှန်းသိလို့ သဘောမတူကြလို့များ ဒီလိုနေကြတာလား။”

ဟု တွေးမိလေသည်။

ဒေဝီက ၎င်း၏မိဘများနှင့် နီမောင်ကို မိတ်ဆက်ပေး

လေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နီမောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်က လာတာပါ။ ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေရောင်းချပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပါတယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ဘယ်သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

နီမောင်က ဇဝေဇဝါနှင့် ပြောလက်စဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကေသရီအပေါ်မှာ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခင်နေမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး လက်တွဲပြီး အတူတူနေသွားဖို့ လာရောက်တောင်းရမ်းတာပါ။ . . ကျွန်တော်နဲ့ ကေသရီကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ခွင့်ပန်သောအခါ တစ်ယောက်က စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ သူပြောသောစကားကို နီမောင်က နားမလည်ပေ။ ထိုအခါ ဒေဝီက ဝင်ပြောပြသည်။

“အစ်ကိုပြောတဲ့စကားကို သူတို့က နားမလည်ကြဘူး။ သူတို့ပြောတဲ့စကားကိုလည်း အစ်ကိုက သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မကပဲ ကြားထဲက ဝင်ပြောပြပါမယ်၊ အစ်ကိုက အခုလို လာရောက် ခွင့်တောင်းတာကို မိဘတွေက သဘောတူလက်ခံပါတယ်တဲ့”

ဒေဝီက ဝင်ပြောပြတော့မှ နီမောင်မှာ အတန်အသင့်

စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

ဒေဝီက ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်ပြီး မမကေသရီကိုလည်း တစ်သက်လုံး သစ္စာ ရှိရှိနဲ့ ရိုးမြေကျတဲ့အထိ ပေါင်းသွားဖို့ မှာနေကြတာပါ”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကေသရီအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ လက် တွဲသွားပါမယ်လို့ အားလုံးကို ကတိပေးပါတယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသူများက စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ပြန်ပြောကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နီမောင့်စိတ်ထဲတွင် အခန်းထဲမှာ ရှိ နေသူများကို ကြည့်ရသည်မှာ အသွင်တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

၎င်းတို့လှုပ်ရှားမှုများမှာ လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှု မျိုးနှင့် မတူတော့ဘဲ တောထဲမှာနေကြသော တိရစ္ဆာန်များ၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့် တူလာသလို ထင်မိလေသည်။

“သူတို့ပုံစံတွေက ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ငါ့မျက်စိ ထဲမှာ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ လူတွေနဲ့ မတူသလိုပဲ၊ ငါပဲ စိတ်ထင် နေလို့များလား”

ဟုတွေးနေစဉ် ဒေဝီက နောက်မှရောက်လာပြီး.. နီမောင့်ကျောကို လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်ရာ သတိမေ့ကာ လဲကျသွား လေတော့သည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒေဝီ”

• “သိပ်အချိန်ကြာလို့ မရတော့ဘူး.. . ဟိုမှာလည်း ကြည့် ပါဦး၊ သူတို့က မူလဇာတိရုပ်တွေ ပြန်ပေါ်လာနေကြပြီ”

ဟုပြောသဖြင့် ကြည့်လိုက်လေရာ စောစောက စားပွဲ နောက်ဘက်မှာ ထိုင်နေကြသူများမှာ လူအသွင်မှ တိရစ္ဆာန်အ သွင်များ ပြောင်းနေကြလေပြီ။

ဝက်ဝံ၊ ဖွတ်၊ လိပ်၊ ယုန်၊ မျောက်၊ သင်းခွေချပ် စသော တိရစ္ဆာန်တို့မှာ မူလရုပ်များအသွင် ပြန်ပြောင်းနေကြလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မရိပ်မိဖို့ လိုတယ်”

“မရိပ်မိနိုင်ပါဘူး.. . ဒါထက် မမ သူနဲ့ ပေါင်းမှာလား”

“ပေါင်းမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အကြာကြီးနေရင် သူရိပ်မိသွားမှာပေါ့”

“မရိပ်မိအောင် ထားမှာပေါ့”

“နောက်ပြီး မမနဲ့ အကြာကြီးနေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိစ္ဆာဖမ်းတဲ့ဘုန်းကြီးတွေက ကျွန်မတို့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ရှာနေကြတာ မဟုတ်လား၊ မကြာခင် သူတို့နဲ့တွေ့သွားရင် မမ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“ဒီတော့လည်း တစ်မျိုးလုပ်ရမှာပေါ့၊ လောလောဆယ် တော့ သူနဲ့အတူတူ နေရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“အင်းလေ.. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီး

တာပါပဲ”

ဟု ဒေဝီက ပြောလိုက်လေသည်။

ကေသရီကတော့ သတိမေ့နေသောနီမောင်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ကြည့်နေရန် ဒေဝီ တာဝန်ထားသော မိစ္ဆာတစ်ကောင်က ကပ္ပာကယာ ရောက်လာပြီး ပြောလေသည်။

“တောင်ခြေမှာ သူတို့လိုက်လာကြပြီ”

ထိုအခါ... ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မမ သူ့ကိုခေါ်ပြီး သွားနှင့်ပေတော့၊ ကျွန်မ သူတို့တံတားထားပေးမယ်”

“နင် သတိထားနော်”

ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ကေသရီက သတိမေ့နေသော နီမောင်ကိုခေါ်ပြီး အနောက်ဘက် တောတွင်းသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၉)

ချစ်သူတို့၏ဘဝလမ်းခရီး

ရှန်ဂရီလာတောင်ခြေမှာရှိသော တောအုပ်အတွင်းသို့ ဦးရှန်ဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးများ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့အဖွဲ့မှာ (၁၀)ယောက်ခန့် ရှိပြီး မိစ္ဆာဖမ်းသော

ကိရိယာ၊ ရှာဖွေသောကိရိယာနှင့် လက်နက်များ ပါလာကြလေသည်။

အမှန်တော့ လီဟန်တို့အဖွဲ့မှာ ကေသရီတို့နောက်သို့ လိုက်လာကြခြင်း မဟုတ်ပေ။

ကျောင်းမှ ထွက်ပြေးသွားသော ယင်ကို လိုက်လံရှာဖွေရင်းနှင့် ထိုနေရာဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်တွင် ၎င်းတို့တွင် ပါလာသည့် မိစ္ဆာရှိသောနေရာကို ညွှန်ပြပေးနိုင်သော ကိရိယာမှ အချက်ပြပေးနေသောကြောင့် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက် အဖြစ်မျိုးကဲ့သို့ ကြံကြိုက်တိုက်ဆိုင်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူတို့က တောင်ခြေသို့အရောက် နိမောင့်နှင့်ကေသရီတို့နှစ်ယောက်က မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေသောအချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့မှာပါလာသော ကိရိယာများက မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်နေသော အဆောက်အအုံဘက်သို့ ညွှန်ပြနေကြသဖြင့် ထိုနေရာဘက်သို့ တက်လာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တောအုပ်တစ်ခု ကျော်လိုက်သောအခါ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်မှာ ရှိနေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံကို မြင်သောအခါ လီဟန်က ပြောလေသည်။

“ဒီအဆောက်အဦးဟာ မိစ္ဆာတွေ ဖန်ဆင်းထားတဲ့နေရာပဲ၊ ပုရိတ်ရေတွေနဲ့ ဖျန်းကြည့်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်က ပရိတ်ရေများနှင့် ပက်ဖျန်းလိုက်သောအခါ လူမအသွင်အပြင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။

စောစောကလို သစ်လွင်တောက်ပသော အဆောက်အအုံ မဟုတ်တော့ဘဲ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျကာ ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုသာ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ထိုအဆောက်အအုံနေရာရောက်တော့ အချက်ပြကိရိယာများက ထိုနေရာသို့ ညွှန်ပြနေကြလေသည်။

“ဒီအဆောက်အဦးပျက်ထဲမှာ မိစ္ဆာတွေရှိတယ်... ဝင်ဖမ်းကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မိစ္ဆာဖမ်းသော ဘုန်းကြီးများမှာ အဆောက်အအုံပျက်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ အသင့်စောင့်နေသော မိစ္ဆာများကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

မိစ္ဆာများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ပုံသဏ္ဍာန်များအပြင် တိရစ္ဆာန်များအသွင်ကိုပါ ဖန်ဆင်းထားကြလေသည်။

ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝံပုလွေ၊ မြေခွေး၊ ငှက်ဆိုး၊ ဝက်ဝံ၊ မြွေ အစရှိသော တိရစ္ဆာန်များအပြင် လင်းနို့မိစ္ဆာများအသွင်ပါ

ဖန်ဆင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးများမှာလည်း အတော်ကြီး ဂရုစိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြရသည်။

လီဟန်ကတော့ နောက်ဘက်မှာ ချန်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့နောက်ဘက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ဒေဝီပင်ဖြစ်သည်။

သူမက လီဟန်ကို မျက်ထောင့်နီဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“နင်က ငါတို့နေရာကို တမင်သက်သက် ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်တာပဲ”

“ငါတို့တာဝန်က မိစ္ဆာတွေကို သုတ်သင်ဖယ်ရှားရမှာ ဆိုတော့ မိစ္ဆာမှန်သမျှ ဖမ်းရမှာပဲ။ ငါ့တပည့်ယင် နင်တို့လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“မရှိဘူး... သူ မိစ္ဆာဘဝရောက်တာ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါတို့လက်ချက်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် နင် သူ့ကို သိနေတယ်မဟုတ်လား”

ဒေဝီက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လီဟန်ကို တရကြမ်း ဝင်တိုက်လေတော့သည်။

ကျင့်စဉ်စွမ်းအားကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော ကြောင့် သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုများမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

ထိုသမျှ အရာအားလုံး ပျက်စီးသွားသည်အထိ ပြင်းထန်လှသော်လည်း လီဟန်ကတော့ ကောင်းစွာကာကွယ်တုံ့ပြန်နိုင်လေသည်။

သို့သော်လည်း သတိတော့ ထားနေရသည်။

တစ်ချက်ကလေးများသည်နှင့် မိစ္ဆာစက်ကွင်းထဲသို့ ဘုရောက်ကာ ဒုက္ခရောက်နိုင်သော အခြေအနေမျိုးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန်မှာ အတူလာသော ဘုန်းကြီးများထဲမှာ စွမ်းအားအကောင်းဆုံးဖြစ်ပေရာ ဒေဝီမှာ နည်းအမျိုးမျိုး ဦးပြီး တိုက်ခိုက်သော်လည်း အရာမရောက်ဘဲ ရှိလေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ လီဟန်၏စွမ်းအား မိပြီး ကျောက်နံရံတစ်ခုဘေးသို့ လဲကျသွားလေသည်။

“အား...”

သူမထံမှ စူးရှသောအော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လီဟန်ကလည်း ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မပေးဘဲ ဒေဝီကို သုတ်သင်ရန် တရှိန်ထိုး ဝင်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကြားထဲသို့ အရိပ်မဲ့တစ်ခု ဝင်လာပြီး ဒေဝီကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်လေသည်။

လီဟန်မှာ ထိုသဏ္ဍာန်ကို မိစ္ဆာတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း အသံထွက်လာတော့မှ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဆရာ. . .”

ထိုအသံမှာ ယင်အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့် စွမ်းအားကို လျှော့ချလိုက်ရာ မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေဝီမှာ သတိမေ့နေလေပြီ။ ယင်က ဒေဝီကို သူ့ကိုယ်ဖြင့် ကာကွယ်ပေးထားလေသည်။ လီဟန်မှာ အချစ်ဆုံးတပည့်၏အဖြစ်ဆိုးကို ကြည့်ပြီး များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ယင်. . .”

“ဆရာ. . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့”

“သူက မိစ္ဆာပဲ. . . သုတ်သင်ပစ်ရမှာပေါ့”

“သူက လူတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့မိစ္ဆာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် သူ့ကိုခေါ်သွားပါရစေ”

“မင်းဘဝကို ဒီအတိုင်းသွားတော့မှာလား၊ ကျောင်းကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ မင်းကိုယ်မှာ စွဲနေတဲ့ မိစ္ဆာခါတ်တွေပျောက်အောင် ငါတို့ဆေးကုပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီဘဝက မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ ကျောင်းကိုလည်း ပြန်လိုက်ချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ဆရာ”

ဟုပြောပြီး ယင်က ဒေဝီကိုပွေ့ယူကာ ထိုနေရာမှထွက်သွားလေတော့သည်။

လီဟန်မှာ ယင်အဖြစ်ကို တွေ့ရသောအခါ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရကာ မျက်ရည်များပင် လည်တက်လာသည် တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော ယင်မှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပြီး ဆရာသဘောကိုလည်း ကောင်းစွာနားလည်ကာ အလိုက်သိတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘဝဆိုးထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဖြစ်ရလေ. . . ယင်ရယ်”

လီဟန်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ကျန်နေခဲ့သော်လည်း ယင်ကတော့ ဒေဝီကို အားလုံးနှင့်ဝေးသော တောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့မှ ဒေဝီကိုသတိပြန်ရလာအောင် ပြုစုပေးရလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာတော့မှ ဒေဝီမှာ သတိပြန်ရလာသည်။

“ဟင်. . . ငါ ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ”

“နင့်ကို ငါနေတဲ့ကျောက်ဂူကို ခေါ်လာတာ”

“ဒါဖြင့် ငါ မသေသေးဘူးပေါ့နော်”

“မသေသေးပါဘူး”

“ငါ့ကို နင် ကယ်ပြီး ခေါ်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါနဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးက နင့်ကို မတားဘူးလား”

“သူက ငါ့ရဲ့ဆရာသခင်ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေဝီမှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . . ငါ့ကို သေရမယ့်ဘေးအန္တရာယ်က ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ယင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျောင်းတော်ကြီး ရှိရာ ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ နီမောင်နှင့် ကေသရီတို့နှစ်ယောက်မှာ ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေသည်။

နီမောင်မှာ ထိုနေရာသို့ ပြန်ရောက်မှ သတိပြန်ရလာ လေသည်။

“ဟင်. . . ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေကြပြီ မောင်ရဲ့”

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သတိမေ့သွားတာလဲဟင်”

“ကျွန်မ မိဘတွေနဲ့ စကားပြောနေရင်းနဲ့ ရုတ်တရက် မေ့လဲကျသွားတာပါ”

“တကယ့်အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်ကာမှ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး. . . အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ သူတို့ကရော ဘာပြောလိုက်သလဲဟင်”

“ကျွန်မနဲ့မောင်ကို သဘောတူကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့်

မောင် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကိုလည်း ခွင့်ပေးလိုက်ကြပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ကစပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က လင် မယားဘဝကို ရောက်သွားကြပြီလေ”

“ဟင်. . . တကယ်ပဲလားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကေ သရီရယ်”

နီမောင် ဝမ်းသာသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်း မောင်နဲ့ အခုလိုနေခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ မောင့်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးလိုက်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ တစ် သက်လုံး သစ္စာရှိပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကေသရီရယ်၊ တကယ်တော့ မောင်လို ဆင်း ရဲသားဘဝနဲ့ ကေသရီရဲ့ဘဝက မထိုက်တန်ပါဘူး၊ ကံကြမ္မာက မျက်စိလည်ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖူးစာဆုံပေးလိုက် တာများ မသိပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကေသရီ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘဝချင်း ဆုံစည်းခွင့်ရှိလို့ ဆုံတွေ့ကြရတာပဲ၊ အိပ်မက် မှ မဟုတ်တာဘဲ မောင်ရယ်၊ တကယ်ချစ်ကြတဲ့သူတွေ အချင်း ချင်းမှာ အဆင့်အတန်း ကွာခြားမှုဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ချစ်ခြင်း မေတ္တာချင်း ညီမျှဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကေသရီအပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး

ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ချစ်သွားပါမယ်၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ လက်တွဲသွားပါမယ်၊ တစ်သက်လုံး ကေသရီအနားမှာပဲ နေသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဟုပြောပြီး နီမောင် ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာရာ နီမောင်က သူမကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်သေလည်။

ယခုအခြေအနေမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုများသာရှိပြီး အချစ်မှလွဲပြီး အခြားအရေးကြီးသော အရာဟူသမျှ တစ်ခုမှ မရှိသောအချိန်မျိုးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ခံသူများ

ရိုက်ဆီမြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် မီးပုံးပွဲတော်ရက် ကျင်းပသောရက်တွင် မိစ္ဆာများ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပွဲတော်ရက် ပြီးသွားသောအခါမှာ မိစ္ဆာများ နှိပ်စက်ခဲ့သော အန္တရာယ်များကြောင့် ရောဂါဆိုးများက ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

ထိုရောဂါဆိုးများ နှိပ်စက်မှုများကြောင့် လူအသေအပျောက်များစွာကို ဖြစ်လာကြလေသည်။

လူများသေဆုံးရသော အကြောင်းရင်းမှာ မိစ္ဆာများ ဖမ်းစားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သောကြောင့် သာမန်ဆေးဆရာများထံ ကုသပေးသော်လည်း မတားဆီးနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အရေးအကြောင်း ရှိလာသောအခါ တွင် ဆေးဆရာကြီးများအပါအဝင် ဆေးပညာတတ်ကျွမ်းသော ဆေးဆရာတိုင်း လူနာများကို ဆေးကုပေးကြရလေသည်။

ထိုသို့ကုပေးသော်လည်း ဆေးဆရာနှင့်လူနာက မမှုတပေ။

ဆေးဆရာက နည်းနေပြီး လူနာက အဆမတန် များနေကြလေသည်။

အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူနာတစ်ယောက် ရောဂါဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ကျန်လူများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကူးစက်ပြီး နောက် ရောဂါဖြစ်ကြသောကြောင့် ထိုမျှများပြားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့တိုင်အောင် သေဆုံးသူများမှာ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေကြသောကြောင့် . . အလောင်းများမှာ တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ချကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရောဂါဆိုးများ ဖြစ်နေလေရာ . . မြို့ပေါ်မှာ ရှိသော ဆေးဆရာကြီးများမှစပြီး ကျေးလက်တောရွာများမှာ နေကြသော ဆေးဆရာများပါ လာရောက်ကုသပေးကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆေးကုပေးရသူများထဲမှာ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် နီမောင်တို့အပါအဝင် ဆေးပညာအကြောင်း အတန်အသင့် နားလည်သောလူများကပါ ဝင်ရောက်ကူညီပေးကြရလေသည်။

သို့ပြင် ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥကို ရှာဖွေသူများကလည်း ရှာပေးကြရလေသည်။

စောထီး၊ ငမဲဇူအောင်၊ ရှန်စု၊ တန်ပ စသော လူငယ်လူရွယ်များမှာလည်း တောထဲတောင်ပေါ်သို့သွားကာ လိုအပ်သောဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများ ရှာပေးကြရလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ ဆေးပညာ အတန်အသင့် တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သောကြောင့် ရောဂါဖြစ်နေသူများကို နေ့ရောညပါ လိုက်လံကုပေးနေရသလို နီမောင်ခမျာမှာလည်း ကေသရီနှင့် လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်ပင် အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘဲ ဆေးကုပေးနေရလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ နီမောင်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားသဖြင့် မိတ်ဆွေများက အံ့ဩနေကြသည်။ ဦးဗန်ကောင်းပင်လျှင် တဖွဖွပြောဆိုနေလေသည်။

“နီမောင် . . . ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့်ပါလား၊ ဘယ်လိုတွေ့ ဘယ်လိုကြိုက်ပြီး ဘယ်လို အိမ်ထောင်ကျလိုက်တာလဲ၊ နောက်ပြီး မိန်းကလေးကရော ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်ကလဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက သူသိချင်သည်များကို ဆက်တိုက်မေး

သောကြောင့် နီမောင်က ရယ်နေလေသည်။

“အဘ မေးတာတွေကများတော့ ဘယ်ကစပြီး ဖြေရ မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“သိတဲ့နေရာကပဲ ပြောပြပေါ့ကွာ”

ထိုအခါ နီမောင်က ဆေးမြစ်သွားရှာစဉ်က ကေသရီနှင့် စတွေ့ခဲ့ရုံမှစကာ မီးပုံပွဲ၌ ပြန်ဆုံခဲ့ရသည်က အလယ်နှင့် ယခု နောက်ဆုံး ကေသရီမိဘများထံမှာ သွားရောက်ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပုံအဆုံး အတိုချုပ်ကာ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက သူပြောပြသော အကြောင်းအရာများ ကို နားထောင်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ နီမောင်ရယ်၊ မိန်းမတစ် ယောက်ယူဖို့ ဒီလောက်လွယ်လှသည်လား၊ သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က မင်းကို အခုမြင် အခုကြိုက် အခုလက်ထပ်ပါ မလား၊ မင်းဟာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘရဲ့၊ ကေသရီက ရိုးရိုးမိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ”

“အင်းပေါ့လေ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းကံကောင်း တယ်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ရှေ့မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ တွေ့ရ ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းသာမကဘဲ ကျန်မိတ်ဆွေများကပါ ဇေဝ

ဝေါ ဖြစ်နေကြသည်။

နီမောင်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ရက်အတန်ကြာနေပြီမှ တောင်ပေါ်တက်ရန် သွားခေါ်သောအခါမှ နီမောင်တစ် ယောက် အိမ်ထောင်ကျနေသည်မှန်း သိကြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် နီမောင်ရထားသော မိန်းကလေးမှာလည်း သာ မန်မဟုတ်ပေ။

ချောမောလှပသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးသောကြောင့် အံ့ဩနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်ကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး သောကြောင့် ဘာမှမပြောကြသော်လည်း အချင်းချင်းတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြလေသည်။

“နီမောင် မိန်းမရသွားတာ နည်းနည်းထူးဆန်းနေသ လို့ပဲ၊ မင်းတို့ရော အဲဒီလို မထင်မိဘူးလား”

“ဘယ်လိုထင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ အရင်က လည်း ဘာမှပြောသံမကြားရပဲ အခုမှ ချက်ချင်းကြီး ယူလိုက်တာ ကတော့ ထူးဆန်းတာပေါ့”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ မိစ္ဆာတွေက သူ့ကိုလှည့် စားပြီး ယူထားသလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ တစ်နေ့ကျရင် သူ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

“ငါတို့ကလည်း ဒါမျိုးတွေ သိပ်မသိတော့ ဘယ်လို

ခွဲခြားနိုင်မလဲ၊ ငါတို့မသိတော့ သိတဲ့ဘုန်းကြီးတွေကို အသိပေးရရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်လို့လည်း မသင့်သေးဘူးလေ၊ တော်တော်ကြာ သူယူထားတဲ့ မိန်းကလေးက ငါတို့ထင်သလို မိစ္ဆာမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးသားသားဖြစ်နေရင် ငါတို့အပေါ် အထင်အမြင် လွဲသွားနိုင်တယ်”

“အေးလေ. . . ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပြီး အကူအညီလိုတော့မှပဲ ဝိုင်းကူပေးကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အင်း. . . ဒါလည်းကောင်းပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့လူတွေကို ဆေးကုပေးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ ငါတို့တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ပြီး အကူအညီတောင်းပေးကြတာပါပဲ ကောင်းပါတယ်”

စောထီး၊ ငမဲအောင်၊ ရှန်စုနှင့် တန်ပတို့လေးယောက်မှာ နီမောင်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နီမောင်ခမျာမှာတော့ မိန်းမရပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရောဂါဆိုးများ ကျရောက်လာသောကြောင့် နေ့မအား ညမအား ဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် ဦးဗန်ကောင်းထံမှ သင်ယူထားသော ဆေးပညာကို အတန်အသင့် တတ်မြောက်သူဖြစ်သောကြောင့် အတော်အတန် ကုသပေးနိုင်လေသည်။

ကေသရီကလည်း နောက်ပိုင်းမှ လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

တစ်နေ့တော့ မြို့ထဲမှာ ရှိသော လူနာများကို ဆေးကုပေးနေရင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန် ရောက်လာလေသည်။ လီဟန်က သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိလေသည်။

“မင်း တစ်ခါက ငါတို့ကို လှေနဲ့ပို့ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးဆရာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီရောဂါမျိုးတွေက မိစ္ဆာတွေကြောင့် ရတဲ့ရောဂါတွေဆိုတော့ သာမန်ဆေးတွေနဲ့ ကုလို့မရနိုင်ဘူး၊ မိစ္ဆာဖမ်းစားခံရရင် သေရင်သေ မသေရင်တော့ မိစ္ဆာဘဝ ရောက်ရတာပါပဲ”

“ဒီရောဂါတွေကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးဖို့ ဆေးနည်းမရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်. . . မိစ္ဆာတွေ ဖမ်းစားတဲ့ရောဂါမျိုးတွေဆိုရင် သူတို့ထက် စွမ်းအားပိုမြင့်တဲ့ မိစ္ဆာရဲ့ ဇီဝဓါတ် ထည့်ပြီး ကုသပေးရင်တော့ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မိမိမတတ်နိုင်သော အခြေအနေမို့ နီမောင်က ဘာမှမပြောတော့ပေ။

“ဒီလိုဆေးမျိုးကတော့ ရအောင်ရှာဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ရှာဖွေဖို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှာ ရှိတဲ့ဆေးတွေနဲ့တော့ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး

ကုပေးရမှာပဲ”

လီဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းရဲ့စေတနာနဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုတော့ ငါရိပ်မိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင်လည်း ဝေဖို့ကိပ်ပါ”

ဟုပြောပြီး လီဟန်က ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

နီမောင်အနေကတော့ စွမ်းအားမြင့်သော မိစ္ဆာတို့၏ ဇီဝဓါတ်ကို ရအောင်မရှာဖွေနိုင်စေကာမူ သူရှာဖွေထားသော ဆေးများဖြင့်တော့ လိုက်လံကုသပေးလျက်ရှိလေသည်။

ကေသရီမှာလည်း လက်ထပ်ပြီးစအချိန်မှာပင် နေ့အိပ် ညမအိပ် လိုက်လံဆေးကုပေးနေရသော နီမောင်ကိုကြည့်ပြီး သနားနေလေသည်။

သို့သော်လည်း သူမအနေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ အကူအညီပေးရမည်ကိုတော့ မသိပေ။

နီမောင်ခမျာ အပြင်မှဆေးကုပြီး ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ဆေးအိုးများဖြင့် ဆေးကျိုသောအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလေသည်။

“မောင်ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ မြို့ထဲမှာ ရောဂါဖြစ်တဲ့လူတွေက အတော်များသလားဟင်”

“များတော့ပေါ့ ကေသရီရယ်၊ မိစ္ဆာတွေ ဖမ်းစားထားနဲ့ မကဘူး၊ အချို့မိစ္ဆာတွေကလည်း မြို့ထဲမှာ ရောက်နေကြလေ

တော့ ရောဂါဖြစ်တဲ့လူတွေ များတာပေါ့၊ ဆေးဆရာတွေက ကုသပေးနေကြတဲ့ကြားထဲက သေလိုက်ကြတာ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်းပါပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ကေသရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ခက်တာက အခုဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဆိုးတွေက သာမန်ဆေးတွေနဲ့ ကုပေးလို့မရနိုင်ဘူး၊ မိစ္ဆာတွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေမို့ သူတို့ထက် ပိုပြီးအစွမ်းထက်တဲ့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ဇီဝဓါတ်ထည့်ပေးထားတဲ့ဆေးမျိုးနဲ့ ကုပေးမှ ပျောက်နိုင်မယ်လို့တော့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ တွေ့လို့ သူက ပြောလိုက်တာ”

ကေသရီက ဘာမှမပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

နီမောင်က မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားသော ဆေးအိုးများကို မီးထိုးပေးနေရာမှ ကေသရီကို ပြောလိုက်သည်။

“ကေသရီ. . . ဆေးပေါင်းအိုးတွေကို ခဏကြည့်ပေးထားပါ၊ မောင် ဆေးပင်နည်းနည်း ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ အပြင်ဘက်တွင် ဆေးပင်များ တင်ထားသော စင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“သူ့ကြည့်ရတာ နေ့မအား ညမအားနဲ့ ပင်ပန်းလို့ ဘာ ဒီရောဂါတွေ မြန်မြန်ပျောက်သွားရင်တော့ သူ နားရမ်း ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေလည်း အသက်ချမ်းသာရာရ အောင် သူလည်း သက်သာသွားအောင် ငါ့မှာရှိတဲ့ ဇီဝစွမ်းအား တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု တွေးတောမိကာ ဆေးပေါင်းအိုးအတွင်းသို့ သူမ၏ ဇီဝဓာတ်များကို ထည့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ ကိုယ်ထဲမှာရှိသော ဇီဝဓာတ်များ ထည့်ပေးပြီး သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားများ နုတ်ယူလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ် ကာ နံရံကိုမိုးပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူမအနီးသို့ ဒေဝီ ရောက်လာသည်။

“မမ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဇီဝ ဓာတ်တွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်တာလဲ အသက်ရှည်စေတဲ့ ဇီဝဓာတ် တွေနည်းသွားရင် အသက်တိုမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားဟင်”

“ငါသိပါတယ်... ဒီလောက်ကလေး ထည့်ပေးလိုက်ရုံ နဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူပင်ပန်းနေတာကို မကြည့်ရက် လို့ပါ”

“အော်... မမရယ်၊ ကိုယ့်အသက်ထက် သူ့ကို ပိုပြီး ချစ်နေရသလား”

“ချစ်တာပေါ့... သူ့ကို ချစ်နေရရင် ငါ့အသက် သေ

သွားမယ်ဆိုရင်တောင် အသေခံဝံ့ပါတယ်”
ဟုပြောရာ ဒေဝီက တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ သည်။

ထိုနောက်မှာတော့ နီမောင်ပြန်ရောက်လာလေသည်။
ဒေဝီကတော့ နီမောင်ပြန်ရောက်လာသောအချိန်တွင် အိမ်ထဲ မှာ မရှိတော့ပေ။

နံရံမှာ မှီရပ်နေသော ကေသရီကို မြင်သောအခါ နွမ်း နယ်နေသော အမူအရာကို သတိပြုမိသဖြင့် အနီးသို့သွားကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ကေသရီ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... နေမကောင်းဘူး လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် မောင်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... ကေသရီ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေ သလိုပဲ၊ စောစောကနဲ့ မတူဘူး”

“မောင် စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ညတိုင်းညတိုင်း မောင် ပြန်လာမှာကို မျှော်ရင်းနဲ့ အိပ်ရေးပျက်တာတွေ များနေလို့ပါ”

“အော်... ကေသရီရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့၊ ကဲ... ဆေးလည်းရပြီဆိုတော့ မောင် ဆေးကု ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“အိမ်မှာနေရတာ အဆင်မပြေရင် လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့

ပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ အပေါ်ကိုမတက်နဲ့၊ တော်ကြာ မိစ္ဆာ
တွေနဲ့ တွေ့နေလိမ့်မယ်၊ လှေထဲကပဲ စောင့်နေပေါ့”

ဟု ပြောရာ ကေသရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
ထိုနောက် ဆေးအိုးများကို လှေပေါ်သို့ တင်ကာ မြို့
ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၁၁)

ကေသရီ သို့မဟုတ် နှစ်တစ်ထောင်မြေဖြူဖြူ

နီမောင်အတွက် ကြိုးစားရကျိုးနပ်ရပြီဟု ဆိုရပေမည်။
သူ့အနေနှင့် နောက်ဆုံးဖော်စပ်ခဲ့သော ဆေးပေါင်းအိုးမှ ဆေး
ရည်တို့မှာ နတ်ဆေးရည်တမျှ အစွမ်းထက်လေရာ မိစ္ဆာနှင့် ပတ်
သက်သော ရောဂါသည်များကို တိုက်ကျွေးလိုက်တိုင်း ပျောက်
ကင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုရောဂါသည်တို့ကို ဆေးတစ်ခွက်ထက် ပိုမတိုက်ရဘဲ

ဆေးတိုက်ပြီးသည်နှင့် ရောဂါများလည်း ချက်ချင်းသက်သာ ပျောက်ကင်းသွားကြလေသည်။

သို့ကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း သူ့နာမည်မှာ ကျော်ကြား လာလေတော့သည်။

“ငါတို့မြို့မှာ နတ်ဆေးဆရာတစ်ယောက် ရောက်နေ တယ်။ သူ့ဆီမှာပါတဲ့ နတ်ဆေးရည်ကို တစ်ခွက်သောက်တာနဲ့ မိစ္ဆာဖမ်းစားတဲ့ ရောဂါမှန်သံမျှ ချက်ချင်းပျောက်ကုန်ကြတယ်”

ထိုသို့ သတင်းများ ပြန့်သွားပြီးနောက် သူ့ရှိသောနေရာ သို့ လူများစွာတို့ ရောက်လာကြရာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေတော့ သည်။

ဆေးတစ်ခွက် သောက်ရဖို့အရေး အချိန်အတော်ကြာ သည်အထိ တန်းစီပြီးမှ သောက်ရလေသည်။

ပါလာသောဆေးရည်များ ကုန်သွားသောကြောင့် ဧက သရီက လှေဖြင့် မကြာခဏ အိမ်သို့ပြန်ပြီး ဆေးရည်ပြန်ယူရ လေသည်။

ထိုသတင်းက တစ်မြို့လုံး ပြန့်နှံ့သွားသောကြောင့် ဘုန်း တော်ကြီးလီဟန်ကလည်း ကြားသဖြင့် ဆေးရည်ဝေငှနေသော နေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက်ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာလဲ”

“နတ်ဆေးရည်ရဖို့ တိုးနေကြတာပါ”

“ဘယ်လို နတ်ဆေးရည်လဲ”

“သူပေးတဲ့ ဆေးရည်တစ်ခွက် သောက်တာနဲ့ မိစ္ဆာဖမ်း စားတဲ့ရောဂါတွေ ပျောက်တယ်၊ သူ့ကြောင့် . . . လူအသေအ ပျောက်တွေရပ်ပြီး ရောဂါပျောက်ကုန်ကြပြီဗျ၊ ဒါကြောင့် နတ် ဆေးရည်လို့ ခေါ်ကြတာ”

“ပြစမ်းပါဦး . . . မင်းတို့ ယူလာတဲ့ နတ်ဆေးရည်ကို ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် လူတစ်ယောက်က သူယူလာသော ဆေးရည်ပန်းကန်ကို ပေးသဖြင့် လီဟန်က ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

သူ့စိတ်ထဲမှာ များစွာအံ့ဩသွားမိလေသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးရည်ပန်းကန်ထဲမှာ သိဒ္ဓိစွမ်းအားမြင့်သော ဇီဝဓာတ် ပါနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် ဆေးရည်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို ပြန် ပေးလိုက်ပြီး . . . ဆေးရည်ဝေငှပေးနေသော နီမောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

နီမောင်က ဘုန်းကြီးလီဟန်ကို မြင်သောအခါ မှတ်မိ ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

“ဒီဆေးရည်ကို ဘယ်သူစပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်စပ်တဲ့ ဆေးရည်ပါ”

“ဆေးဖော်တဲ့အခါ ဘယ်သူက အကူအညီပေးသေးလဲ”

“ကျွန်တော့်ဇနီးက အကူအညီပေးပါတယ် . . . ဘာဖြစ်

လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီအစွမ်းထက်တဲ့ဆေးကြောင့် မြို့က လူတွေ ရောဂါပျောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ သတင်းကြားလို့ ဝမ်းသာ လို့ မေးကြည့်တာပါ”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းဝတ်ရုံအတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်ပြီး နီမောင်ကို ပေးသည်။

“ဒါ. . ဘာလဲဟင်”

“မိစ္ဆာတွေကို နှိမ်နှင်းတဲ့ဝါးပါ။ အရေးအကြောင်းရှိရင် အသုံးပြုနိုင်ဖို့ ယူထားပါ”

နီမောင်အနေဖြင့် မယူလိုသော်လည်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါး က တကူးတက လာပေးနေခြင်းကြောင့် ငြင်းပယ်ရန် မသင့်သ ဖြင့် လှမ်းယူကာ လွယ်အိတ်တွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းလည်း အခုလို လူတွေအသက်ကို ကယ်တင်ပေးရ တဲ့ စေတနာကြောင့် ချမ်းသာခြင်းကို ရရှိပါစေ”

ဟု ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ဆေးရည်ကို ဆက်ဝေပေးနေလေ သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကေသရီက လှေဖြင့် အိမ်မှာရှိသော ဆေး ရည်များကိုယူပြီး ပြန်လာရာ တံတားတစ်စင်းပေါ်မှ ရပ်ကာ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော ဘုန်းကြီးလီဟန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။

ထို့ကြောင့် လှေကို တစ်နေရာမှာထိုးကပ်ပြီး ကမ်းပေါ် သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့သွားမည့်လမ်းထိပ်တွင် ပိတ်ရပ်နေ သော လီဟန်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူသူကင်းသော တစ်နေရာမှ ဖြတ်ကာ မိမိအိမ်သို့ အရောက်ပြန်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော်လည်း မလွတ်တော့ပေ။ ဘုန်းတော်ကြီး လီဟန် က သူ့မ သွားမည့်လမ်းဝမှာ ရောက်နှင့်နေလေပြီ။

သို့ကြောင့် မရှောင်တော့ဘဲ တရကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

လီဟန်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ ပြင်းထန်လှပေ သည်။

အခြားအချိန်ဆိုလျှင် ကေသရီမှာ လီဟန်ကို အနိုင် တိုက်ရန် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ယခုအခြေအနေမှာတော့ မကြာ သေးခင်ကမှ ဇီဝဓာတ်များ ထုတ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကြာရှည် မတိုက်နိုင်ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် နံရံတစ်ခုမှာ ကျောမှိုကာ ရပ်လိုက်ရလေ သည်။

လီဟန်က အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ပြောသည်။

“မင်းက မိစ္ဆာဆိုပေမယ့် ချီးကျူးထိုက်တဲ့ မိစ္ဆာတစ် ယောက်ပါပဲ။ မိစ္ဆာတွေဟာ ဇီဝစွမ်းအား မရှိရင် ဘာမှမစွမ်းနိုင်

ကြား။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာရှိတဲ့ ဇီဝစွမ်းအားတွေကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။ မင်းက ဒီစွမ်းအားတွေကို လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့အတွက် ထုတ်ပေးတယ်. . . မင်းရဲ့ စေတနာ ကရုဏာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

ဟုပြောပြီး လီဟန်က အရိုအသေ ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မတို့ကို မကောင်းတဲ့မိစ္ဆာတွေလို့ ချည်း ထင်နေတာ မဟုတ်လား”

“မင်းလည်း အတူတူပါပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဘဝချင်းမတူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ပြားပြီး ယူထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဘဝချင်းမှမတူတာ၊ မင်းက သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုပါ ပြောင်းလဲထားတာပဲ၊ ဒီတော့ အဝေးကို ပြန်ထွက်သွားပါ”

“ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ချစ်သလို သူကလည်း ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပဲ”

“သူက မင်းဟန်ဆောင်နေတာကိုပဲ ချစ်နေရတာ မဟုတ်လား၊ တကယ်အချစ်ကို ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်လို့ အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မင်းရဲ့ဘဝမှန်ဖြစ်တဲ့ မြွေဘဝမျိုးနဲ့ ဆိုရင် မင်းကို သူ အခုလို ချစ်နိုင်ပါ့မလား”

ထိုသို့မေးသောအခါ ကေသရီပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းကို ရှင်နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့၊ အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့. . . တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့တာဝန်က လူတွေအတွက် မိစ္ဆာတွေကို ဖယ်ရှားပေးရမယ့် တာဝန်ဆိုတော့ မင်းကိုလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက လူတွေရဲ့အသက်ကို ဇီဝဓာတ်နဲ့ ကယ်တင်ပေးခဲ့သူဆိုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ထွက်သွားခွင့် ပေးလိုက်ပါမယ်၊ မင်း သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နေရာဟောင်းကိုသာ ပြန်သွားပါတော့”

ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ရှင်မသိနိုင်ပါဘူး”

“ငါမသိနိုင်ပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ အရာနှစ်ခုကို သဘာဝက အချိန်အကြာကြီး ခွင့်ပြုပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကျလာတဲ့မျက်ရည်တွေကို သူ့လက်နဲ့ မထိပါစေနဲ့၊ မင်းလက်နဲ့ ပြန်သုတ်ပြီးတော့ အဝေးကိုသာ ပြန်သွားပါ၊ ဒါ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ပေးလိုက်တာပါ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ပေးထားတဲ့တာဝန်

အရ မင်းကို ဖမ်းဆီးရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး သူမအနီးမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကေသရီမှာ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး နံရံကိုခိုကာ ခွေကျသွားလေတော့သည်။

သူမ တည်ဆောက်ထားသော ချစ်ဗိမာန်ကိုတော့ ဖြူဖျက်မည့်သူ ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါမှ နီမောင်တင်ယောက် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုးများ ပါလာပြီး မနိုင်မနင်း သယ်ယူလာရလေသည်။

“ကေသရီရေ. . . ကေသရီ”

အမောတကော ခေါ်တော့မှ ကေသရီက အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်. . . ကေသရီ မင်းနေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“နေကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်. . . နည်းနည်းပင်ပန်းလာလို့ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင့်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အကူအညီပေးနေရတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ဒါအပြင် အကူအညီပေးတဲ့ မောင့်မိန်းမလည်း ကုသိုလ်တွေအများကြီးရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲ့”

“မောင်တို့ မနေ့က ဖော်စပ်ခဲ့တဲ့ဆေးက အတော်ကို အစွမ်းထက်တယ်၊ ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ရုံနဲ့ မိစ္ဆာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေ အတော်များများ ပျောက်ကင်းသွားကြတယ်၊ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးကတောင် မောင်ဖော်စပ်တဲ့ ဆေးကို ကြည့်ပြီး ချီးကျူးသွားသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ ပါလာသော အထုပ်အပိုးများကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါမှာ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးလီဟန် သူမရှိရာသို့ ခြေရာခံမိသွားပုံကို သဘောပေါက်မိလေသည်။

“အခုလို လူတွေ အသက်ချမ်းသာရာရတာ ကေသရီရော ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“ဝမ်း. . . ဝမ်းသာတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“လူတွေလည်း အတော်ဝမ်းသာကြတယ်၊ မောင့်ကို တောင် နတ်ဆေးဆရာလို့ ခေါ်နေကြသေးတယ်၊ ဒီမှာလေ. . . သူတို့လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ အစားအသောက်နဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးပဲ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်နှစ်လုံး စားသောက်လို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုနေလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော အစား

အသောက်များကို နှစ်ယောက်သား ဇားသောက်ကြလေသည်။

“ကေသရီ. . . ဒီမှာ ခွန်အားဖြစ်စေတဲ့ ဝိုင်တစ်မျိုးပဲ လာတယ်။ မောင်တို့နှစ်ယောက် သောက်ကြရအောင်”

ကေသရီက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွာ ဖိ သောက်ကြလေသည်။

ထိုသို့သောက်ပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ကေသရီမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလေသည်။

“မောင်ယူလာတဲ့ဝိုင်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”

“အစိမ်းရောင်ဝိုင်လို့ ပြောတာပဲ၊ မြောက်ပိုင်းက တိဗက် ဘုန်းကြီးတွေ ဖော်စပ်တဲ့ဆေးတစ်မျိုးလို့လည်း ပြောကြတယ်။ ဒီဝိုင်ကိုသောက်ရင် အဆိပ်ပြေတယ်၊ မြေဆိပ်မှန်သမျှ နိုင်တယ် လို့တော့ ပြောလိုက်တာပဲ”

“ဟင်. . .”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကေသရီက နေရာမှထကာ အ ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ကေသရီ. . . ကေသရီ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နောက်မှ လိုက်သွားသောအခါ ကေသရီက အခန်း တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကေသရီ. . . တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးပိတ် ထားရတာလဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် သောက်လိုက်မိသော ဆေးရည်အစွမ်း

ကြောင့် သူမ၏မူလဇာတိရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပေါ်လာချေ ပြီ။ အထက်ပိုင်းက လူပုံသဏ္ဍာန် ကျန်သေးသော်လည်း. . . အောက်ပိုင်းက အဖြူရောင်မြွေတစ်ကောင်၏ မူလပုံသဏ္ဍာန် ပြန်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူမအနေနှင့် လူအသွင်ပြန်ပြောင်း၍ မရတော့ပေ။

“ကေသရီ. . . ဘာဖြစ်လို့ တံခါးပိတ်ထားတာလဲ. . . ဖွင့်ပါဦး”

“မောင့်ကို မေးစရာရှိပါတယ်. . . မှန်မှန်ဖြေမှာလား ဟင်”

“ဖြေမှာပေါ့ ကေသရီရယ်. . . ဘာမေးမှာလဲ”

“ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ကေသရီရယ်၊ တကယ်ချစ်လို့ မိဘတွေ ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ လက်ထပ်ထားတာပေါ့၊ ဘာကြောင့် အခုမှ ဒီစကားတွေ လာမေးနေရတာလဲဟင်”

“ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဘဝမျိုး မှာပဲ ရှိနေနေ ချစ်မှာလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ကေသရီရယ်၊ ကေသရီ ဘယ်ဘဝမျိုးပဲ ရောက်နေနေ မောင်ကတော့ အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ”

“ဒါဖြင့် လက်မထပ်ခင်က မောင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ် ခွန်းကို ပြန်ပြောပြပါလားဟင်”

နီမောင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကေသရီ မေးတဲ့စကားကို မောင်မှတ်မိပါတယ်၊ ကေသရီကို တစ်သက်လုံး ချစ်သွားပြီး.. တစ်သက်လုံး အနားမှာ အတူတူ နေမယ်ဆိုတဲ့စကား မဟုတ်လား”

ထိုသို့ ပြောနေသော်လည်း ကေသရီကတော့ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး မြွေဖြူဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်ရောက်မှ အပြင်သို့ထွက်ရန် ကြိုးစားသော အခါ မရတော့ပေ။

အပြင်ဘက်တွင် မိစ္ဆာဖမ်းသော လီဟန်ခေါင်းဆောင်သောဘုန်းကြီးများရောက်လာကာ အိမ်ပတ်လည်ကို ထွက်ပေါက်မရစေရန် ပရိတ်ကြီးများဖြင့် တားဆီးနေကြလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်အမိုးပေါက်မှ လီဟန်က ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

“ငါက မင်းကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက မယူခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ငါ့ရဲ့တာဝန်အရ မင်းကို ဖမ်းဆီးရတော့မယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး ကေသရီဘဝမှ ပြောင်းသွားသော မြွေဖြူရှင်မကို ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလေသည်။

မြွေဖြူရှင်မကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုသို့တိုက်ခိုက်ရင်းနှင့် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အပြင်ဘက်သို့

ရောက်သွားလေသည်။

နီမောင်မှာ လီဟန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသော မြွေဖြူကြီးကို မြင်သောအခါ များစွာထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

ပွင့်နေသောတံခါးမှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ သူ့မိန်းမ ကေသရီကို မတွေ့ရသောအခါ များစွာစိတ်ပူသွားလေသည်။

ကေသရီကို ထိုမြွေဖြူကြီးက မျိုချလိုက်ပြီဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ လီဟန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ မြွေဖြူကြီးက သူ့ရှိရာဘက်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းရင်းနှင့် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် လီဟန်ပေးထားသော မှော်ဝင်စားက ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေရင်းနှင့် တစ်ကြိမ်မှာတော့ မြွေဖြူကြီးက လီဟန်ကို ရစ်ပတ်မိသွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသော မှော်ဝင်စားကို ကောက်ယူ၍ မြွေဖြူကြီးကိုယ်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်တော့သည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သောအသံအချို့ ပေါ်လာပြီးနောက် မြွေဖြူကြီးက လီဟန်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လာလေတော့သည်။

ကြီးမားသော မြွေဦးခေါင်းကြီးက သူ့မျက်နှာအနီးသို့

ကပ်လာသောကြောင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မျက်စိ
မိုတ်ထားလေသည်။

မြွေဖြူ၏ဦးခေါင်းကြီးက သူ့မျက်နှာအနီးမှာ ရစ်ဝဲနေ
ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လီဟန်က မိစ္ဆာဖမ်းသောကိရိယာဖြင့်
မြွေဖြူကြီးကို ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလေရာ မြွေကြီးက ကြမ်းပြင်ကို
ဖောက်ပြီး ရေအောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

မကြာခင် ထိုနေရာသို့ အခြားဘုန်းကြီးများ ရောက်လာ
ပြီး မြွေဖြူရှင်မနောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်ကြရာ လီဟန်က တား
လိုက်သည်။

“မလိုက်ကြနဲ့တော့. . သူ မှော်ဝင်ဓားကြောင့် ဒဏ်ရာ
ရ သွားပြီ၊ နောက်ထပ် လူယောင်ဖန်ဆင်းလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

ထိုအချိန်ကျမှ နီမောင်က မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ မိုးနေသော မြွေဖြူကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်. . မြွေဖြူကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ကျွန်တော့်
မိန်းမရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ. . သူ့ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော့်
မိန်းမကို မြွေဖြူကြီး ဖမ်းစားလိုက်ပြီလားဟင်”

ထိုအခါ လီဟန်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပြလိုက်
သည်။

“စောစောက မင်းမြင်လိုက်ရတဲ့ မြွေဖြူကြီးက မင်း
မိန်းမပဲလေ၊ မင်းက နှစ်တစ်ထောင် အသက်ရှင်တဲ့ မြွေဖြူရှင်မနဲ့

သက်ထပ်ထားတာ”

“ဗျာ. . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားပြီး အိမ်နံရံကိုမှီကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒူးညွတ်ကျသွား
လေတော့သည်။

သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲတက်လာတော့
သည်။

အခန်း(၁၂)

နတ်ဆေးမြစ်ကို ရရှိခြင်း

နီမောင်မှာ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆေးကုသောအလုပ်ကိုပင် မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

သို့ကြောင့် ရောဂါများ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

မိစ္ဆာများက ပြန်ဝင်လာပြန်လေသည်။ မိစ္ဆာများက နှိပ်စက်ပြန်သောကြောင့် ရောဂါဖြစ်သူများ ထပ်ပေါ်လာပြီး လူအသေအပျောက်များ ပြန်များလာပြန်လေသည်။

ဂျိရန်ကျောင်းမှ ဆေးကုသော ဘုန်းကြီးများနှင့် ဆေးဆရာများက ၎င်းတို့မှာရှိသော ဆေးများနှင့် ကုသပေးကြသော်လည်း အတန်အသင့်သာ တားဆီးနိုင်ပေသည်။ မိစ္ဆာများကြောင့်ဖြစ်သောရောဂါများမှာ သာမန်ဆေးများဖြင့် ကု၍မရပေ။

၎င်းတို့ထက် စွမ်းအားမြင့်သော မိစ္ဆာများ၏ဇီဝဓာတ်များဖြင့် ကုသမှသာ သက်သာပျောက်ကင်းမှု ရရှိနိုင်ပေသည်။ မိစ္ဆာတို့၏ဇီဝစွမ်းအား ရရှိရန်မှာလည်း လွယ်ကူသောအရာမျိုးမဟုတ်ပေ။

ဇီဝဓာတ်ဆိုသည်မှာ မိစ္ဆာတို့၏အသက်ပင်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံပြီး မည်သူကမှ ပေးချင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ အချို့သက်တမ်းရှည်သော မိစ္ဆာများက ၎င်းတို့အနေဖြင့် ဇီဝဓာတ်ကို အတန်အသင့် ပေးနိုင်ကြသည်။ ထိုသို့ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့်တော့ သက်တမ်းပြည့်မနေဘဲ လျော့ကျသွားလေသည်။

ဇီဝဓာတ် အပြည့်ရှိနေလျှင် အပြည့်နေနိုင်သော်လည်း လျော့ကျသွားလျှင် ရှိသလောက်သာ နေခွင့်ရကြမည်ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သောရက်ပိုင်းအတွင်းက နီမောင်ပေးသော ဆေးရည်ထဲမှာ မြွေဖြူရှင်မ၏ နှစ်တစ်ထောင်ဇီဝဓာတ်များ ပါနေသောကြောင့် သာမန်မိစ္ဆာတို့ ဖမ်းစားထားသောရောဂါများကို

အလျင်အမြန် ပျောက်ကင်းသွားစေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နတ်ဆေးရည်တမျှ အစွမ်းထက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကေသရီလည်းမရှိတော့ မိစ္ဆာများကိုနိုင်သော ဇီဝစွမ်းအားဓာတ်များလည်း မရနိုင်တော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် မိစ္ဆာအမျိုးမျိုးတို့သည် ရှိဂတ်ဆီမြို့အပါအဝင် ထိုဒေသပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ဝင်ရောက်ဖမ်းစားနေကြလေသည်။

မိစ္ဆာများမှာ အမျိုးမျိုး ရှိကြလေသည်။

သွေးစုပ်လင်းနို့မိစ္ဆာများ၊ လူတို့၏ဝိညာဉ်ကို နုတ်ယူတတ်သော မြေခွေးမိစ္ဆာများ၊ မြွေမိစ္ဆာများအပါအဝင် မိစ္ဆာများစွာတို့ ရှိကြလေသည်။

မိစ္ဆာများ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် မကောင်းဆိုးဝါးများကလည်း တစ်ပါတည်း ပါလာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ ဝင်ရောက်လာပြီဆိုပါက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်ကာ အသေအပျောက် များကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြို့ရွာများမှာ မိစ္ဆာများ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေသဖြင့် လူအသေအပျောက်များလေရာ လီဟန်တို့လို မိစ္ဆာဖမ်းဆီးနိုင်သော ဘုန်းကြီးများလည်း မအားကြရတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ရှိသည့်ဘုန်းကြီးအရေအတွက်နှင့် မိစ္ဆာများမှာ မမျှတအောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုတာဝန်များကို လီဟန်ခေါင်းဆောင်သော ဘုန်းကြီးများက လိုက်လံတားဆီးနေရလေသည်။

အိမ်တစ်အိမ်မှာ မိစ္ဆာဖမ်းဆီးသောကြောင့် လူတစ်ယောက် သေဆုံးတော့မည်ဆိုလျှင် အခြားမိစ္ဆာများပါ ဝင်ရောက်လာပြီး နှောင့်ယှက်ကြသောကြောင့် ထိုအိမ်၌ရှိသောလူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်သေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ မြေခွေးမိစ္ဆာများနှင့် သွေးစုပ်လင်းနို့မိစ္ဆာများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ယခင်ရက်များက ရောဂါဆိုးများ ဝင်ရောက်လာစဉ်က နီမောင်ကုပေးသောဆေးရည်ကြောင့် ရောဂါပျောက်ကင်းဖူးသောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ရောဂါများ ပြန်ဝင်လာသော အခါမှာလည်း ဆေးတောင်းရန်အတွက် နီမောင်ရှိရာသို့ ရှာဖွေပြီး ရောက်လာကြလေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့မှာပေးစရာ ဆေးရည်မရှိတော့ပေ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ပူဆွေးသောကများကြောင့် မျက်ရည်သာ ရှိလေသည်။

“ကေသရီရယ် . . . မောင် မင်းကို ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်နေနိုင်ပါတယ် . . . မင်းပြန်လာခဲ့ပါတော့”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုနေမိလေသည်။

သူ၏မိတ်ဆွေများမှာလည်း ယခုအခါရောက်မှ အခြေအနေမှန်ကို သိကြသော်လည်း သူတို့အနေနှင့် မည်သို့မှ မတတ်

နိုင်ကြပေ။ အကူအညီ မပေးနိုင်ကြပေ။

တစ်ညမှာတော့ သူ့ရှိသောနေရာသို့ ယင် ရောက်လာလေသည်။ ယင်မှာ လင်းနို့မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တွေ့မြင်စက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ . . . ငါ မင်းကို ရန်မူဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ငါ့ကို မှတ်မိသေးလား”

နီမောင်က ခေါင်းခါပြလိုက်လေသည်။
“ငါ့နာမည် ယင်ပါ။ ငါ့ဆရာနဲ့ မင်းလှေပေါ်မှာ လူကြိုလိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ထိုအခါမှ နီမောင်မှာ မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီဘဝမျိုး ရောက်သွားရတာလဲဟင်”

“မိစ္ဆာတွေကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ မိစ္ဆာလက်ချက်မိပြီး အခုလိုဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ”

နီမောင်မှာ ယင်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“အခု ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာလဲဟင်”

“မင်းရဲ့ဇနီး မြွေဖြူရှင်မအကြောင်းကို ပြောချင်လို့ လာတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သူ့ . . သူ့ . . ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရှန်ဂရီလာတောင်ရဲ့တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ သူတို့နေတဲ့ ဂူထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော် သူရှိတဲ့နေရာ သွားချင်တယ်၊ သူနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“အခုတော့ တွေ့လို့ မရသေးဘူးကွ၊ သူ့မှာ ဇီဝဓါတ်တွေ ဆုံးရှုံးထားတဲ့အပြင် မှော်ဝင်ခါးချက်လည်း ထိထားတယ်၊ ဒီဒဏ်ရာကို ပျောက်အောင်မကုနိုင်ရင် သူ့ဆက်ပြီး အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုဒဏ်ရာမှာ သူထိုးလိုက်သော ဓားချက်ပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိလို့ လုပ်လိုက်မိတာပါ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“သူ အသက်ရှင်အောင် ကူဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒါ နတ်ဆေးမြစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်မှဖြစ်မယ်”

“နတ်ဆေးမြစ်က ဘယ်မှာရှိတာလဲဟင်”

“နတ်ဆေးမြစ်က ရှန်ဂရီလာတောင်ထိပ်ပေါ်က လီဖန်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ရအောင် သွားယူရမယ်၊ ကေသရီက ကျွန်တော်ကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာဆိုတော့ သူ့အသက်ရှင်အောင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးရမယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို

အကူအညီပေးပါဗျာ”

“လီဖန်ဘုရားကျောင်းကို ရောက်အောင်သွားဖို့တော့ ငါ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းကို ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘုရားကျောင်းရှိတဲ့နေရာအထိသာ လိုက်ပို့ပေးပါ၊ အတွင်းကိုတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝင်ပါမယ်”

ဟု နီမောင်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းသာ နတ်ဆေးမြစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းဇနီးရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ရအောင်ယူမှာပါ”

“ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ သတိတော့ထားရမယ်၊ ဒီအလုပ်က အတော်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးလဲ”

“လီဖန်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ မိစ္ဆာလှောင်အိမ် ရှိတယ်၊ အဲဒီလှောင်အိမ်ထဲမှာ မိစ္ဆာတွေကို ဖမ်းပြီးချုပ်နှောင်ထားတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း အရင်က အဲဒီလိုမိစ္ဆာဖမ်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . အခုတော့ ငါလည်း မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေပါပြီ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီမိစ္ဆာလှောင်အိမ်ကို နတ်ဆေးမြစ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ထားကြတယ်၊ နတ်ဆေးမြစ်က ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုရင် မီးတောင် မလောင်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် နတ်ဆေးမြစ် မရှိတော့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဟင်”

“နတ်ဆေးမြစ် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ထိန်းချုပ်မှုလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီအခါကျရင် မိစ္ဆာလှောင်အိမ်ထဲက မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ အပြင်ထွက်လာကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒီအခါမှာ တွေ့သမျှလူတွေကို ဒုက္ခပေးကြတဲ့အခါ ပထမဆုံး မင်းနဲ့ အရင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မင်းလက်ထဲမှာ နတ်ဆေးမြစ် ရှိနေသရွေ့တော့ မင်းအနားကို သူတို့ မကပ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းဆီမှာ နတ်ဆေးမြစ် မရှိရင်တော့ အန္တရာယ်ပေးကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ သေချင်လည်း သေသွားပါစေ၊ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ကေသရီကို ကယ်တင်နိုင်ရင် တော်ပါပြီ”

“မင်း.. ဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ လီဖန်ဘုရားကျောင်း ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ယင်က နီမောင်ကို ခေါ်သွားလေသည်။

လီဖန်ဘုရားကျောင်း ရှိသောနေရာမှာ ရှန်ဂရီလာတောင်ထွတ်တစ်ခု၏ ထိပ်ပေါ်၌ ဖြစ်လေသည်။

မြင့်မားသောတောင်ထိပ်ပေါ်မှာရှိပြီး မြူနှင်းများ ဝေ့ဆိုင်းနေသောကြောင့် တောင်မြေမှကြည့်လျှင် ဝိုးတဝါးသာ မြင်နိုင်လေသည်။

၎င်းအောက်ဘက် တောင်ကြောပေါ်မှာတော့ ဘုန်းကြီးများနေကြသော ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းနှင့် အခြားကျောင်းဆောင်ငယ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိကြလေသည်။

လီဖန်ဘုရားကျောင်းမှာ တရုတ်ဘုံကျောင်း ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး မြင့်မားလှသည်။

အတွင်း၌ ရွှေဖြင့်သွန်းလုပ်ထားသော ရွှေဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိသည်။

မိစ္ဆာများလှောင်ထားသော မိစ္ဆာလှောင်အိမ်ရှိသည်။ နတ်ဆေးမြစ် ရှိသည်။

လီဖန်ဘုရားကျောင်းမှာ အထပ်ပေါင်းများစွာရှိပြီး တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် အတွင်းမှာရှိသော ကျောက်လှေကားများမှ တက်ရသည်။

ထိုကျောင်းအတွင်းသို့ ခွင့်ပြုချက်ရသော ဘုန်းကြီးမှ လွှဲပြီး မည်သူမှ ဝင်ခွင့်မရပေ။

အမြဲလိုလို တံခါးချပ်ကြီးများ ပိတ်ထားလေသည်။ အထပ်တိုင်းတွင် အလိုအလျောက် မီးတောက်စေနိုင်

သော ဆီမီးခွက်များ ထွန်းထားလေရာ အထပ်တိုင်းမှာ အလင်း
ရောင်များ ရှိနေသည်။

ထိုအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရသူမှာ မိစ္ဆာများကို ဖမ်းဆီးလာ
ပြီးနောက် မိစ္ဆာလှောင်အိမ်အတွင်းသို့ လာထည့်သော ဘုန်းကြီး
များသာ ဖြစ်လေသည်။

နီမောင်ကို ခေါ်လာသော ယင်မှာ လီဖန်ဘုရားကျောင်း
အတွင်းသို့ မကြာခဏ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုနေရာများအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိနေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နီမောင်ကိုခေါ်သွားရာမှာ ဂျီရှန်ဘုရား
ကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးများ မသိနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်လမ်းများမှ ခေါ်
ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

အချိန်မှာ ညအချိန်ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်မှာ ရှိသောအရောင်မှာ မြူနှင်းများကို ဖြတ်
ဆင်းလာရသောကြောင့် ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်မျှသာ ရှိနေ
သည်။

၎င်းတို့သည် ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းနှင့် အတန်ငယ်ဝေး
သော လျှို့ဝှက်လမ်းမှ တက်လာကြလေသည်။

ယင်က လမ်းပြပေးသောကြောင့် အခက်အခဲမရှိ တက်
လာနိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး အကယ်၍သာ သူတစ်ယောက်တည်း လာ
မည်ဆိုပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အပေါ်သို့ ရောက်နိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

ညည့်နက်ပိုင်းအချိန်မှာ လီဖန်ဘုရားကျောင်း ရှိသော
တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးတွေ မစောင့်ကြဘူးလား”

“သူတို့ စောင့်စရာမလိုပါဘူး၊ မမြင်ရတဲ့အစောင့်တွေ
အများကြီးရှိပါတယ်၊ ကဲ... မင်းအစွမ်းအစနဲ့ အထဲရောက်
အောင် ဝင်ပေတော့”

“ငါက မင်းကို ဒီနေရာ ရောက်တဲ့အထိပဲ အကူအညီ
ပေးနိုင်တယ်၊ အတွင်းကိုတော့ ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး၊ ကဲ... အ
ချိန်ရှိတုန်း သွားပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း ယင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ သွားကြလေရာ ယင်က တောစပ်တစ်
နေရာ၌ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အနီးရောက်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးက ဝင်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် နံဘေးပတ်လည်သို့ လိုက်ကြည့်သောအခါ
နံရံမှာ တွယ်တက်နေသော နွယ်ပင်အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့်... ထို
နွယ်ကြီးများမှ အပေါ်သို့ ဆွဲတက်လိုက်လေသည်။

နွယ်ပင်များမှာ နှင်းရေများဖြင့် ချောနေသောကြောင့်
အတော့ကိုသတိထားပြီး တက်ရသည်။

ဘုရားကျောင်းနံရံမှာလည်း ခြေကုပ်မရှိသလောက်
ချောနေသောကြောင့် အတော်ကလေး သတိထားရသည်။ အ

ပေါ်ရောက်လာလေလေ လေကတိုက်သဖြင့် အေးစိမ့်နေသော်လည်း နီမောင်အနေဖြင့် အောက်သို့ပြုတ်မကျစေရန် သတိထားနေရသောကြောင့် ဇောချွေးများပင် ပြန်နေသည်။

အပေါ်ပိုင်းရောက်သောအခါ မှန်ချပ်များ တပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွားရာ ထိုအနီးသို့ သွားပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် တံခါးက လွယ်လွယ်ကူကူ ပွင့်သွားသောကြောင့် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် . . . တံခါးချပ်ကို ပြန်စေ့ရုံစေ့ထားလိုက်သည်။ အတွင်းရောက်တော့မှ အအေးဒဏ်က အတော်အသင့် သက်သာသွားလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်။ နံရံမှာ မီးတိုင်များထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်က ရှိနေသည်။

သူ့ရောက်နေသောနေရာမှာ ဘုရားကျောင်း၏ အထပ်တစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အထက်သို့တက်သောလှေကားထစ်များ ရှိသလို အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားထစ်များလည်း ရှိလေသည်။

ထိုအခန်းတွင်းမှာ ဘာမှမတွေ့ရသောကြောင့် လှေကားထစ်များမှ အပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

အထပ်အတော်များများမှာတော့ ဘာမှမတွေ့ရပေ။ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထူးဆန်းသော ပစ္စည်း

တစ်မျိုးနှင့် အလင်းရောင်များထွက်နေသည့် အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားလေသည်။

ထူးဆန်းသော ဓါတ်သားများ၊ မှန်ချပ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထိုပစ္စည်းမှာ လေးထောင့်ဗီရိုတစ်လုံးနှင့် တူလေသည်။

မျက်နှာစာမှာ မှန်ချပ်ကြီး တပ်ထားသော်လည်း ဘာမှတော့ မမြင်ရပေ။

နီမောင်က ထူးဆန်းသော ထိုအရာကို ရပ်ကြည့်နေစဉ် မှန်ချပ်အနောက်ဘက်မှ အသံအချို့ကို ကြားရသည်။

လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ဝိုးတဝါး ပုံရိပ်အချို့ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

အချို့ပုံရိပ်များမှာ မှန်ချပ်ကို ဖောက်ပြီး အတင်းတိုးထွက်ရန် ကြိုးစားနေကြလေသည်။

နီမောင်က တအံ့တဩ ကြည့်နေသောအခါမှ အတွင်း၌ ကြောက်စရာကောင်းသောပုံရိပ်များ ရှိနေကြသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသောအရာမှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်လှောင်အိမ် ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ သူ မသိပေ။

အတွင်းမှ စူးစူးဝါးဝါးအသံများ ကြားရပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို တွေ့နေရသော်လည်း . . . ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖြစ်မိပေ။

ယခုအချိန်တွင် သူ့ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ထက် ပူပန်

သောကစိတ်များသာ ရှိလေသည်။

နိမောဓက ထိုနေရာမှ အလင်းရောင်များ ထွက်နေသော အခန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

ထိုနေရာမှ သူထွက်သွားတော့မှ အတွင်းမှ အသံများလည်း တိတ်သွားသည်။

လှုပ်ရှားမှုများလည်း ပြန်ငြိမ်သွားလေသည်။

အလင်းရောင်များ ရှိနေသောအခန်းထဲမှာတော့ လေထဲမှာ ပျံ့ဝဲနေသော နတ်ဆေးမြစ်ကို တွေ့ရလေသည်။

နတ်ဆေးမြစ်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဂျင်ဆင်းဆေးမြစ်ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဍာန်တူပြီး အရွယ်အစားလည်း မကွာလှပေ။

“နတ်ဆေးမြစ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိပြီး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ မီးခိုးငွေ့ကဲ့သို့ အခိုးအငွေ့အချို့ ရှိပြီး အခြားတော့ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် လေထဲမှာ ပျံ့ဝဲနေသော နတ်ဆေးမြစ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်ဖြင့်လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့သော် ဖမ်းမမိပေ။

လေကို ဖမ်းရသကဲ့သို့ လျှောထွက်သွားလေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖမ်းပြန်သည်။ မရပြန်ပေ။

ထိုသို့ လိုက်ဖမ်းနေရင်းမှ နတ်ဆေးမြစ်က ပွားထွက်လာသည်။

တစ်ခုမှ နှစ်ခုဖြစ်လာသည်။ နှစ်ခုမှ လေးခုဖြစ်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆတိုးပွားလာလေရာ မကြာမီ အခန်းထဲမှာ နတ်ဆေးမြစ်တွေ အများကြီး ပွားသွားလေတော့သည်။

ဘယ်အရာမှာ နတ်ဆေးမြစ်အစစ်ဖြစ်သည်ကို မသိနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အနီးဆုံးမှ ရှိနေသော နတ်ဆေးမြစ်တစ်ခုကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ နတ်ဆေးမြစ်ထဲမှ အသံကြားရသည်။

“မင်းက နတ်ဆေးမြစ်ကိုတောင် လာပြီးခိုးယူဝံ့တယ်၊ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ဟူသောအသံနှင့် မရှေ့မနှောင်းမှာပင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော နတ်ဆေးမြစ်မှ အမြစ်များရှည်ထွက်လာပြီး သူ့လက်များကို မြွေတစ်ကောင်ပမာ ရစ်ပတ်လေတော့သည်။

“ဟင်”

ထိုအခိုက်မှာပင် အခြားဆေးမြစ်များကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး နေရာအနှံ့အပြား ရစ်ပတ်ကြလေတော့သည်။

နိမောဓမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်

နေသည့် နတ်ဆေးမြစ်များကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော် မရတော့ပေ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် များလာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို သတိပြန်ရလာသည်။

“နတ်ဆေးမြစ်က ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲ ဆိုရင် မီးရှို့ရင်တောင် မလောင်ဘူး”

ထိုစကားကို သတိရသဖြင့် အိတ်ထဲမှာရှိသော မီးတိုင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲထုတ်ယူပြီး လက်ဖြင့်လှုပ်ခါလိုက်ရာ မီးတောက်ရလာသည်။

ထိုမီးတောက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေသော ဆေးမြစ်များကိုရှို့လေရာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လောင်ကျွမ်းသွားသည်။

မီးအရှိန်ကြောင့် သူလည်း လူးလှိမ့်နေရလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆေးမြစ်များရော ပတ်ဝန်းကျင်၌ရှိသော ဆေးမြစ်များပါ မီးလောင်သွားလေတော့သည်။

မီးခိုးငွေ့များစွာလည်း အခန်းတွင်းမှာ ပြည့်နေလေတော့သည်။

နီမောင်က နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မီးခိုးငွေ့များကြားမှာ လူးလွန်သွားလာနေသော ဆေးမြစ်တစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့သွားကာ ဖမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူ့လက်ထဲသို့ နတ်ဆေးမြစ် ရောက်လာသောအချိန်တွင် အခန်းတွင်းမှာထွန်းထားသော မီးတိုင်မီးခွက်များ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ငြိမ်းသွားသောကြောင့် မှောင်ကျသွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိစ္ဆာလှောင်အိမ်အတွင်းမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

နီမောင်က ထိုနေရာမှ ကပျာကယာ ပြေးထွက်ပြီး . . . ကြည့်လိုက်သောအခါ မိစ္ဆာလှောင်အိမ်အတွင်းမှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်များ အပြင်သို့ ထွက်စပြုနေပြီကို မြင်သောကြောင့် အောက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးဆင်းရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အပြင်သို့ ရောက်လာသော မိစ္ဆာများက သူ့ကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်ရန် လာကြသော်လည်း လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော နတ်ဆေးမြစ်အစွမ်းကြောင့် အနားရောက်သည်အထိ မလာရောက်နိုင်ကြပေ။

နီမောင်က လှေကားများအတိုင်း မူလအခန်းပြန်

ရောက်အောင် ပြေးဆင်းသွားသည်။

သို့သော်လည်း ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးများ ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မည်းမှောင်နေလေပြီ။ ထို့အပြင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ကြီးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်း များမှာလည်း တပြိုင်နက်တည်း အသံမြည်လာကြလေပြီ။

ထိုအသံကြောင့် ဂျီရန်ဘုရားကျောင်းမှာ တရားထိုင်နေ ကြသော လီဟန်ခေါင်းဆောင်သော ဘုန်းကြီးများမှာ တရားထိုင် ခြင်းကိုရပ်ကာ တောင်ထိပ်မှထွက်ကာ လီဖန်ဘုရားကျောင်း ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်များ မရှိတော့သဖြင့် မှောင်မည်းနေပြီး မိစ္ဆာများလွတ်မြောက်ပါက သိရှိနိုင်ရန် တပ် ဆင်ထားသော ခေါင်းလောင်းအသံများကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသောကြောင့် အခြေအနေကို ရိပ်မိကြလေသည်။

“ဘုရားကျောင်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ... အမြန်သွား ကြစို့”

ဟုပြောပြီး မီးတုတ်များကိုင်ကာ ထွက်လာကြလေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ နတ်ဆေးမြစ် မရှိတော့သောကြောင့် မိစ္ဆာလှောင်အိမ်အတွင်းမှ မိစ္ဆာများမှာ လည်း အပြင်သို့ လွတ်မြောက်ကုန်ကြလေပြီ။

နီမောင်မှာ နတ်ဆေးမြစ် ရပြီဖြစ်သောကြောင့် မူလ

ဝင်ခဲ့သောအပေါက်မှ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလေသည်။

သို့သော်လည်း တောင်ခြေမှ တက်လာသော ဘုန်းကြီး များကို တွေ့ရသဖြင့် တောစပ်မှ စောင့်နေသော ယင် ရှိရာသို့ အမြန်သွားလေသည်။

“သူတို့ လာနေကြပြီ၊ ဒီနတ်ဆေးမြစ်ကို ကေသရီဆီ ရောက်အောင်ယူသွားပြီး သူ့ကိုပေးပါ”

ဟုပြောပြီး ပေးလိုက်ရာ ယင်လည်း နတ်ဆေးမြစ်ကို ယူပြီး ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန် ထွက်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်လက်ထဲမှာ နတ်ဆေးမြစ် မရှိတော့သည်နှင့် အနီးရောက်လာသော မိစ္ဆာများက သူ့ကိုယ်ထံသို့ ဝင်ရောက် ပူးကပ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုနေရာသို့ လီဟန် ခေါင်းဆောင် သောဘုန်းကြီးများ ရောက်လာကြလေသည်။

လီဟန်က နီမောင်ကို မြင်သောအခါ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သဖြင့် အစီအရင်များ ပြုလုပ်ကာ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီး လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖမ်းသောခါ နီမောင်မှာ မူလစိတ် မရှိတော့ဘဲ ရုန်းကန်နေသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းကြရလေသည်။

အခန်း(၁၃)

အချစ်နှင့် တွေ့သောသူများ

ရှန်ဂရီလာတောင်တန်း တစ်နေရာမှာရှိသော ဂူကြီး တစ်ဂူ၏ အတွင်းပိုင်းတစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။

ဒေဝီက မြွေတစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်းဘဝ ရောက်နေသော ကေသရီကို ပွေ့ထားလေသည်။

ကေသရီမှာ အပေါ်ပိုင်းကသာ လူအသွင် ဖန်ဆင်းနိုင် သော်လည်း နီမောင်ထိုးလိုက်သည့် မှော်ဝင်ခါးချက် ထိသွား

သော အောက်ပိုင်းကတော့ မူလရုပ်အခြေအနေဖြစ်သည့် မြွေ အတိုင်းပင် ရှိလေသည်။

“ကျွန်မတို့တော့ ဒီဘက်ကိုလာတာ မှားတာပဲ၊ မမအ နေနဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတာက တော့ မတန်ပါဘူး”

“ငါကတော့ မထင်ပါဘူး”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ငါ့ဘဝမှာ နှစ်တစ်ထောင်အထိ အသက်ရှည်နေလည်း ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလို သူနဲ့ ဆုံတွေ့ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ အချစ်ကို ငါတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကလေး ဟာ သိပ်မကြာလိုက်ပေမယ့် ဘဝအတွက်တော့ အဓိပ္ပါယ်ရှိပြီး ပြည့်စုံသွားခဲ့တယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟင်... အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဟင်”

“အဲဒါ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့အချစ်ကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်... အချစ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အရင် က နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှည်ခဲ့ရပေမယ့်၊ ငါမပျော်ခဲ့ဘူး၊ အခု သူနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘဝတစ်ခု ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရတယ်၊ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် မကြာခင် ငါသေရတော့မယ်ဆို တာကိုလည်း ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မသေခင် သူနဲ့ တစ်ကြိမ်လောက်ကလေးမှ ပြန်မတွေ့ရတော့တာကိုပဲ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေဝီက အစ်မဖြစ်သူကို မျက်ရည်ဝဲသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“နှစ်တစ်ထောင်အထိ အသက်ရှည်စေနိုင်တဲ့ ဇီဝခါတ် တွေလည်း သူ့အတွက်နဲ့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ အခု ကိုယ်မှာလည်း သူ့ကြောင့် သေလောက်မယ့် ဒဏ်ရာတစ်ခု ရလာသေးတယ်၊ ဒါနဲ့တောင်မှ မမ သူ့ကို စိတ်မနာနိုင်သေးဘူးလားဟင်”

“နင် ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ သိလာမှာပါ”

“ဟင့်အင်း... အစ်မရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ တော့ တကယ်လို့ အချစ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရင်တောင် ဝေးဝေးက ရှောင် သွားမှာပါ”

ဟု ဒေါသသံဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ကေသရီက ဘာမှထပ် မပြောတော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဒေဝီစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရနေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေ သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

သူမကို အသက်အန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေးခဲ့သည့် ယင်ကို သတိရနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိနေသော

ဂူအတွင်းသို့ ယင် ရောက်လာလေသည်။

“ဟင်. . . နှင် ဘယ်က လာတာလဲဟင်”

သူ့ကိုမြင်တော့ ဒေဝီက ဝမ်းသာသောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီကိုပဲလာတာပါ။ နင့်အစ်မအတွက် ဆေးမြစ်လာပေးတာပါ”

“ဘာဆေးမြစ်လဲဟင်”

“နတ်ဆေးမြစ်ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“နတ်ဆေးမြစ်ဆိုတာ လီဖန်ဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲရှိတာ မဟုတ်လား၊ နှင် ဘယ်လိုဝင်ပြီး ယူလာနိုင်တာလဲဟင်”

“ဘုရားကျောင်းထဲကို ငါဝင်လို့မရပါဘူး၊ ဆေးဆရာနီမောင် ဝင်ယူပြီးတော့ သူပေးလိုက်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကေသရီမှာ များစွာဝမ်းသာသွားလေသည်။

နတ်ဆေးမြစ် ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် မှော်ဝင်ခါးကြောင့် ရသောဒဏ်ရာပျောက်ပြီး အသက်မသေနိုင်တော့သည့်အပြင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော ဇီဝဓါတ်များလည်း ပြန်လည်ရရှိတော့ပေမည်။

ထို့ထက် နီမောင်က သူမ၏ဘဝမှန်ကို သိသွားပြီ ဖြစ်

သော်လည်း ယခုအထိ အချစ်မပြယ်သေးဘဲ သာမန်မရနိုင်သော နတ်ဆေးမြစ်ကို ရအောင်ယူပေးလိုက်သည်ကို သိရသောကြောင့် ပို၍ဝမ်းသာသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ. . . သူ. . . ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေ သူ့ကို ဖမ်းထားလိုက်ကြပြီ”

ယင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောပြလေသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကေသရီနှင့် ဒေဝီတို့နှစ်ယောက်မှာ ဂျီရှန်ဘုရားကျောင်းသို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

ကေသရီမှာ မှော်ဝင်ခါးဖြင့် ရသောဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခင်ကဲ့သို့ပင် လူအသွင် ပြောင်းလဲနိုင်လေသည်။

သူတို့လာမည်မှန်း ရိပ်မိဟန်ဖြင့် လီဟန် ခေါင်းဆောင်သော ဘုန်းကြီးများက အဝင်လမ်းမှာ တန်းစီပြီး ရပ်နေကြလေသည်။

“မင်းပါလား. . . မှော်ဝင်ခါးချက် ထိသွားတာတောင် မသေသေးဘူးဆိုတော့ နတ်ဆေးမြစ်ကို မင်းတို့ ရသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မယောက်ျား နီမောင်ကိုသာ ပေးပါ”

“သူ့ကို ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက လီဟန်ဘုရားကျောင်းထဲက နတ်ဆေးမြစ်ကို ဝင်ခိုးတယ်။ နတ်ဆေးမြစ်ဆိုတာ မိစ္ဆာလှောင်အိမ်ထဲက ဝိညာဉ်တွေကိုထိန်းဖို့ ထားတာ။ သူက နတ်ဆေးမြစ်ကို ဝင်ယူသွားတော့ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ သူ့ကို ဖမ်းစားထားကြပြီ”

“ဟင်...”

ကေသရီမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“အခု သူ့ရဲ့အခြေအနေက သေခြင်းနဲ့ အသက်ရှင်ခြင်း တို့ရဲ့ အလယ်စည်းပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်။ မင်းယူထားတဲ့ နတ်ဆေးမြစ်ကို ငါတို့ ပြန်ပေးပါ”

“သူ့ကို ပေးမယ်ဆိုရင် ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“သူ့ကို မင်းတို့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်လို့ မရသေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူ အသက်သေသွားလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်မယောက်ျားကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ဝင်ယူရမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်က လီဟန်နှင့် ဘုန်းကြီးများကလည်း စွမ်းအားရှိသလောက် အစွမ်းကုန် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးမှာ စွမ်းအားမြင့်ကြသောကြောင့် လီဟန်လို အဆင့်မျိုးမှသာ ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိကြ

လေသည်။

ထို့ကြောင့် လီဟန်မှာ ၎င်းမှာရှိသော စွမ်းအားများကို အသုံးပြုပြီး အစွမ်းကုန်ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ... ကေသရီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသော်လည်း ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

သို့ကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ လီဟန်က ပြောသည်။

“သူတို့ ဒီအတိုင်းနဲ့တော့ လက်လျှော့ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာ ထပ်ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဘုရားကျောင်းနှစ်ခုစလုံးကို မိစ္ဆာတွေ မဝင်နိုင်အောင် စည်းတားထားကြပေတော့”

လီဟန် ပြောသည့်အတိုင်းပင်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကေသရီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပိုမိုပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ကြပြန်လေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ နောက်မှ အခြားမိစ္ဆာများပါ ပါလာကြလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လီဟန်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တားဆီးနေရပြီး ကျန်ဘုန်းကြီးများက အခြားမိစ္ဆာများကို တိုက်ခိုက်နေကြရသည်။

“ဒေဝီ... နင် သူ့ကို ရအောင် တားထားပေတော့၊ ငါ

မောင့်ကို ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

နီမောင်ကို လီဟန်ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှာ ရှိသော ရွှေဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့မှာ ချုပ်နှောင်ထားရုံမကဘဲ ၎င်းရှေ့တွင် ဘုန်းကြီးများက ပုတီးချင်းဆက်ပြီး တန်းစီထိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်။

ထို့ပြင် ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်မှာလည်း တံခါးပေါက်တိုင်းမှာ အမိန့်စာများ ကပ်ထားလေသည်။

ကေသရီက ဘုရားကျောင်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာပြီး အပေါက်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နီမောင်ကို ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့မှာ အစီအရင်ဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တန်းစီထိုင်နေသော ဘုန်းကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူမအနေဖြင့် စွမ်းအားအမျိုးမျိုး သုံးပြီး ဘုရားကျောင်းအတွင်းဝင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အမိန့်စာများ ကပ်ထားသောကြောင့် မဝင်နိုင်ပေ။

အတွင်းစည်း မပေါက်မချင်း အပြင်မှာ ကပ်ထားသော အမိန့်စာများကလည်း ပျောက်ကွယ်မည်မဟုတ်ပေ။

အမိန့်စာ မပျောက်မချင်း အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ကြောင်း သိသောကြောင့် အခက်တွေ့နေလေသည်။ ထို

အချိန်မှာပင် ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ ကြွက်တစ်အုပ် ဝင်လာလေသည်။

မည်သည့်နေရာက ဝင်လာသည့်ကြွက်များဖြစ်သည်ကို မသိရသော်လည်း အတော်များသည်။

ထိုကြွက်များမှာ မိစ္ဆာများမဟုတ်ဘဲ သာမန်ကြွက်များ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ အလွယ်တကူဝင်သွားနိုင်ကြလေသည်။

အတွင်းရောက်သည့် ဘုန်းကြီးများ ပုတီးချင်း ဆက်ထားသည်ကို ကိုက်ဖြတ်ကြလေရာ ပုတီးကြီးများ ပြတ်ကာ အတွင်းစည်း ပေါက်သွားလေတော့သည်။ အတွင်းစည်း ပေါက်သွားသည်နှင့် တံခါးအပြင်မှာ ကပ်ထားသော အမိန့်စာများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ပျောက်သွားသည်နှင့် ကေသရီလည်း ဘုရားကျောင်းတံခါးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်နိုင်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားနိုင်လေသည်။

စွမ်းအားနည်းသော ဘုန်းကြီးများကို အလွယ်တကူ ဖယ်ရှားကာ သတိမေ့နေသည့် နီမောင်ကို ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒေဝီနှင့်လီဟန်တို့မှာလည်း အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဒေဝီမှာ ကေသရီလောက်

စွမ်းအားမကောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် အရေးနိမ့်လာလေတော့သည်။
တစ်ကြိမ်မှာတော့ လီဟန်လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရ
ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လီဟန်လည်း ဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ထွက်
သွားလေတော့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုနေရာသို့ ယင် ရောက်လာ
သည်။ ယင်မှာ မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေသော်လည်း သူ့ကို ဘုန်းကြီး
များက မှတ်မိသဖြင့် မတိုက်ခိုက်ကြသည့်အပြင် မှင်တက်မိကာ
ကြည့်နေကြလေသည်။

ယင်က သူတို့အားလုံးကို အရိုအသေ ပေးပြီးနောက်
ဒဏ်ရာဖြင့် သတိမေ့နေသော ဒေဝီကို ပွေ့ခေါ်သွားလေတော့
သည်။

ယင်က ဒေဝီတို့နေသော ဂူကြီးအတွင်းသို့ပင် ခေါ်သွား
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့မှ အဆင်သင့် ရှိနေသော နတ်
ဆေးမြစ်နှင့် ကုသပေးရာ အတန်ကြာတော့မှ သတိပြန်ရလာ
လေသည်။

“ငါ မသေသေးဘူးလားဟင်”

ယင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ငါ့မှာ အန္တရာယ်ကြုံတိုင်း နင်ရောက်လာပြီး ကယ်ပေး
တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင့်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”
ဒေဝီက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“နင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ငါ့အစ်မပြောတဲ့ အချစ်ဆို
တာများလား မသိဘူး”

ယင်က ပြုံးနေလေသည်။

“ဟုတ်သလားဟင်”

“ငါလည်း ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါက ဘုန်းကြီးပဲဟာ”

“အို. . . အခု ဘုန်းကြီးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ သိတယ်ဆို
ရင် ပြောပြစမ်းပါ”

“အချစ်ဆိုတာကို ငါလည်း ဝယနဏ မသိပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် နင် ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ့ရင် အကူအညီပေးချင်တယ်၊
နင့်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်ပေးနေချင်တာတော့ သိတယ်”

“အဲဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ နင်ကော အဲဒါကို မသိ
ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်မ
ကို ကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိသလိုရှိတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
လည်း နင့်ကို အမြဲတွေ့ချင်သလို ဖြစ်နေမိတယ်”

ဒေဝီက သူမစိတ်ထဲမှာ ရှိသည်ကို အမှန်အတိုင်းပင်
ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နင်လည်း အချစ်ကို တွေ့နေလို့ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်သလားတော့ မသိဘူး၊ အခုမှ မမပြောတဲ့စကား အဓိပ္ပာယ်တွေကို နားလည်လာသလို ဖြစ်လာပြီး သူ့ကို သနား လာမိတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ယင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝခရီးလမ်း ဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာပဲ”

ဟု စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

အခန်း(၁၄)

၅မိလား သို့မဟုတ် ဆန်းကြယ်သောနေရာများ

ကေသရီက သတိမေ့နေသော နီမောင်ကို ပွေ့ခေါ်ကာ ဘုရားကျောင်းနှင့်ဝေးရာသို့ ယူဆောင်သွားလေသည်။ တစ်နေ ရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ချပြီး အမျိုးမျိုး ပြုစုပေးသော်လည်း သတိမရဘဲ ရှိလေသည်။

အသေအချာ စမ်းကြည့်သောအခါ အသက်မရှိတော့

သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသာကြောင့် များစွာစိုးရိမ်သောက ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ရှိရာသို့ ဘုန်းကြီးလီဟန် ရောက်လာလေသည်။

“သူ အသက်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါ ရှင်တို့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ”

“သူ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါတို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ၊ သူက မိစ္ဆာဖမ်းစားထားလို့ သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းကြားမှာ ရောက်နေလို့ ငါတို့က မေတ္တာပို့ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့က အတင်းဝင်လုကြတာ မဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောသောအခါ ကေသရီမှာ များစွာစိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

“သူ . . . သေ . . . သေသွားပြီလားဟင်”

“မိစ္ဆာတွေလက်ထဲ ပါသွားမှာစိုးလို့ သူ့ဝိညာဉ်ကိုပါ ခေါ်ထားတယ်”

“ဒါ . . . ဒါဖြင့် . . . သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူသာ အသက်ပြန်ရှင်လာမယ်ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒီစကားက အမှန်ပဲလား၊ မင်း တကယ် ကတိပေးနိုင်မလား”

ကေသရီက မျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းဆီမှာ ရှိတဲ့ နတ်ဆေးမြစ်ကို ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ထည့်ပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ . . . ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါအပြင် မင်းပြုလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေအတွက် မင်း အဖမ်းခံရမယ်၊ အဖမ်းခံပါ့မယ်လို့ ကတိပေးနိုင်မလား”

“အခု ရှိကတ်ဆီမြို့နဲ့ ရွာတွေမှာ မိစ္ဆာတွေ ဝင်ပြီးဖမ်းစားလို့ လူတွေရောဂါရနေကြတယ်၊ အသေအပျောက်တွေလည်း များနေပါတယ်၊ သူ သတိပြန်ရလာရင် သူနဲ့အတူ ရောဂါတွေပျောက်အောင် ဝိုင်းပြီးအကူအညီပေးပါရစေ”

ထိုစကားကြောင့် လီဟန်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“မိစ္ဆာခါတ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရောဂါတွေဆိုတာ သူတို့ထက် စွမ်းအားပိုမြင့်တဲ့ ဇီဝခါတ်မပါဘဲနဲ့ ကုလို့မရနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီ ဇီဝခါတ်ကို ကျွန်မပဲ ပေးနိုင်မှာပါ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့အတူလိုက်ပြီး လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ပေးပြီးရင် ကျွန်မအဖမ်းခံပါ့မယ်၊ သူ အသက်ကိုသာ ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေးပါရှင်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

လီဟန်မှာ ကေသရီစကား ကြားသောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားသောကြောင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အေးလေ . . . မင်းကတိတည်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အခုပဲ ငါ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ထည့်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာသော ဝိညာဉ်

များ လှောင်ထားသော ဘူးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးနောက် နီမောင်၏ဝိညာဉ်ကို ၎င်းကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင်မှာ ပြန်လည်၍ သတိရစ ပြုလာလေသည်။

ကေသရီက နှုတ်ခမ်းချင်း တွေ့ပြီးနောက် ဇီဝဓါတ်အချို့ကို ထည့်ပေးလိုက်ရာ သတိပြန်ရလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေသည်။

“မောင်. . .”

“ဟင်. . . ကေသရီ၊ မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်. . . အသက်မသေသေးဘူးနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကေသရီရယ်”

ဟုပြောပြီး သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

နီမောင်မှာ ကေသရီနှင့် ပြန်တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းသာနေသော်လည်း ကေသရီခမျာမှာတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပျော်နိုင်ရှာပေ။

မကြာခင်မှာ နီမောင်နှင့် ပြန်လည်ခွဲခွါရမည်ကို စိတ်ထဲမှ သိနေသောကြောင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်ရှိနေသည်။

“ဟင်. . . ကေသရီ ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဝမ်း. . . ဝမ်းသာလို့ပါ မောင်ရယ်”

“ဘာမှ မျက်ရည်ကျစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကေသရီနဲ့လည်း

ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူး၊ မောင် တစ်ခါက ကတိပေးထားခဲ့သလိုပဲ ကေသရီအနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး အမြဲနေသွားတော့မယ်”

“ဒီစကား ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင် ကျွန်မရဲ့ဘဝမှန်ကို သိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လားဟင်”

“သိပါတယ်”

“အဲဒီတော့ အရင်လို ချစ်နိုင်သေးရဲ့လားဟင်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်က ကေသရီ ကိုယ်ကလေးကို တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ချစ်ပါတယ်ကွယ်. . ကေသရီအပေါ်မှာ မောင် ဘယ်တော့မှ အချစ်မပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကေသရီ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်က ချစ်နေမှာပါ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဟု ပြောကာ သူမကလည်း ပြန်ဖက်ထားလေသည်။

“ကေသရီရဲ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှ မတွေးပါနဲ့၊ ကေသရီဟာ မောင် လက်ထပ်ယူထားတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ ရောက်နေနေ သစ္စာရှိရှိနဲ့ လက်တွဲသွားကြရမှာ အိမ်ထောင်ဖက်တွေရဲ့တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား၊ ကေသရီအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အချစ်မပြယ်ဘူး၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ တစ်သက်လုံး အနားမှာပဲ အမြဲနေသွားပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား သူတို့ နေခဲ့သော အိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

“အခု ရှိဂတ်ဆီမြို့မှာ မိစ္ဆာတွေ ဝင်နေပြန်ပြီ၊ လူတွေ ရောဂါဖြစ်ပြီး သေကြပြန်ပြီ၊ မောင်တို့ ဆေးကုပေးဖို့ သွားကြရမယ်”

ဟု ပြောပြီး နီမောင်က ဆေးအိုးများကို ပြင်ဆင်စီမံရာ ကေသရီကလည်း အနီးမှ လိုအပ်သမျှ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

သူမဆီမှာ ရှိသော ဇီဝဓါတ်များကိုလည်း ဆေးပေါင်းအိုးများအတွင်းသို့ ထည့်ပေးလေသည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ သူမအနေနှင့် အခြားဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ လူအများ၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ရန်သာ အာရုံပြုထားလေသည်။

ဆေးပေါင်းရည်များ ရသောအခါ ရောဂါဖြစ်နေသော နေရာများသို့ လိုက်လံကုသပေးကြလေသည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကေသရီပါ တစ်ပါတည်း လိုက်သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နီမောင်က ဆေးပင်ဆေးမြစ်များ ထည့်ထားသော ပလိုင်များ၊ ခြင်းများကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားကြသောကြောင့် သူမအနေဖြင့် နောက်ထပ် ဇီဝဓါတ်များထည့်ပေးရန်အတွက် လိုက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကေသရီအနေဖြင့် မကြာခင်အချိန်မှာ လွတ်မြောက်

ခြင်း မရှိတော့သော အကျဉ်းခံဘဝသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်လေရာ သူမအနေဖြင့် အသက်ရှင်ရန်လည်း မလိုတော့ပေ။

ဇီဝဓါတ်များကိုလည်း သိုမှီးထားရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

သို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခွင့်ရသော အခြေအနေတွင် သူမအနေဖြင့် အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်ပေးသွားရန်သာ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

“ငါ့အတွက် ဒါတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်သွားရင် ငါ့အတွက် လွတ်မြောက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ . . . ဇီဝဓါတ်မရှိတော့ဘဲ ပုံမှန်လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်းရှိတဲ့အတိုင်း နေသွားရပြီး သေသွားတော့လည်း အကျဉ်းခံနေရတဲ့ဘဝကရော ငါ့ရဲ့ ဘဝဆိုးကပါ လွတ်မြောက်ခွင့်ရတာပေါ့လေ”

ဟုသာ ထွေးထားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှိဂတ်ဆီမြို့ အပါအဝင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိသောကျေးရွာများအထိ သွားရောက်ကာ ဆေးကုပေးကြလေသည်။

သူတို့ရောက်သွားသောနေရာတိုင်းမှာ ရောဂါများ ပျောက်ကင်းသွားကြသောကြောင့်လည်း လူအများက သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။

“နတ်ဆေးဆရာလေးတို့ လင်မယား အိုအောင်မင်း

အောင် ပေါင်းသင်းကြရပါစေ၊ ပျော်ရွှင်မှုများ ရကြပါစေ”
 ဟုလည်း ဆုတောင်းမေတ္တာများ ပို့ပေးကြသည်။
 နိမောင့်ခမျာမှာလည်း ကေသရီနှင့်အတူ သွားတော့
 မရောက်ဖူးသောနေရာများ၊ ရွာများကို ရောက်သွားခဲ့ရလေ
 သည်။

ထိုအထဲတွင် လူများမှာ အသက်ရာထောင်ကျော် ချိပြီး
 ကြာအောင် နေနိုင်သောရွာများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုရွာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းများ
 လည်း ရှိခဲ့လေသည်။

ရှမ်းဗဲလားရှာရန် ခရီးထွက်သူများ အများအပြားရှိသည်။
 ယင်းမဟာဂန္ဓာရီ ခရီးသည်များသည် အီဂျစ်၊ အိန္ဒိယ၊
 တိဗက်နှင့် ဂိုဘီသဲကန္တာရသို့ ခရီးဆန်ခဲ့ကြသည်။

ဤမဟာဂန္ဓာရီ ခရီးသည်များသည် ဂန္ဓာရီပညာကို
 စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် ဂန္ဓာရီပညာ လေ့လာရန်အတွက် ခရီးဆန်
 ခဲ့ကြသော သမထ သမားများဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ဖော်ပြသည့် မဟာဂန္ဓာရီ ခရီးသည်ကြီး
 စပဲ(လ်)ဒင်း(B.J. Spalding)သည် သမထသမား ဂန္ဓာရီပညာ
 ရှင် မဟုတ်ပေ။

အမေရိကန်မှ သတ္တုတွင်းပညာရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်
 ဦးဖြစ်သည်။

(၁၉)ရာစုနှစ်အတွင်းက ထွက်ပေါ်ခဲ့သော သိပ္ပံပညာ

ရှင် နာမည်ကျော်များဖြစ်သော တယ်လီဖုန်း တီထွင်သူ ဂရေ
 ဟန်ဘဲ(လ)၊ လျှပ်စစ်မီးသီး တီထွင်သူ၊ အက်ဒီဆင်၊ လျှပ်စစ်သိပ္ပံ
 ပညာရှင် ဒေါက်တာစတိန်းမတ်တို့နှင့် စပဲ(လ်)ဒင်းသည် ခေတ်
 ပြိုင်ဖြစ်သည်။

ဘဲ(လ)၊ အက်ဒီဆင်၊ စတိန်းမတ်တို့နှင့် ရင်းနှီးသော
 မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်သည်။

စပဲ(လ)ဒင်းသည် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး
 နောက် အမေရိကန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

အမေရိကန်တွင် ထိုစဉ်က ရှေ့ဆောင်သိပ္ပံပညာရှင်များ
 ဖြစ်သော စတိန်းမတ်၊ အက်ဒီဆင်တို့နှင့် တွဲဖက်ပြီး ရုပ်နယ်လွန်
 သဘာဝ(Metaphysic)ကို သုတေသနပြုကြသည်။

ခရစ်တော် ဟောကြားခဲ့သော တရားအသံများကို ပြန်
 လည်ဖမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။

ဒေါက်တာ စတိန်းမတ်သည် ဂျော့ဝါရှင်တန် မိန့်ခွန်း
 ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်လည်ဖမ်းယူပြီး အသံထွက်ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြသ
 နိုင်အောင် ရိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရှေးကဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်
 ခါတ်ပုံရိုက်နိုင်သော ကင်မရာကို တီထွင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

စတိန်းမတ်နှင့် စပဲ(လ)ဒင်းတို့ တွဲဖက်ပြီး လွန်ခဲ့သော
 နှစ်ပေါင်းတစ်သန်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို
 ခါတ်ပုံရိုက်နိုင်သော ကင်မရာကို တီထွင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်

သည်။

ထို့အပြင် အနုမြူစွမ်းအင်များကိုလည်း လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သန်နတိုလိုဂျီ (Thanatology) ခေါ် လူသေသောအခါ ရုပ်၊ နာမ်တို့ ပြောင်းလဲသွားပုံကို သုတေသနပြုရာ လူသေလျှင် (၁၁) နှောင့်စခန့် အလေးချိန် လျော့သွားပြီး လူကိုယ်ထဲမှ အလင်းရောင်တန်း ထွက်သွားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သည်။

လူသည် ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဈာန်ကိုလည်းကောင်း အသုံးမပြုဘဲ လူ့ခန္ဓာကိုယ် မိမိသွားလိုရာသို့ စေနိုင်သော သဘာဝကိုလည်း သုတေသနပြုသည်။

စပဲ(လ)ဒင်းကဲ့သို့ ဝါသနာတူသော သိပ္ပံပညာရှင် (၂၆) ဦးတို့သည် အရှေ့တိုင်းရှိ ရုပ်နယ်လွန်တန်ခိုးများကို သွားရောက်လေ့လာရန် ညှိနှိုင်းကြသည်။

ယင်းသိပ္ပံပညာရှင်များသည် သမထသမား၊ ဓါတ်သမား၊ နတ်သမားများ မဟုတ်ကြပေ။

သက်သေအထောက်အထား မရှိလျှင် မည်သည့်အရာကိုမှ ယုံကြည်ကြသူများ မဟုတ်ကြပေ။

သို့သော် ရုပ်၊ နယ်လွန် . . စိတ်တန်ခိုး၊ နာမ်တန်ခိုး၊ ဝိညာဉ်တန်ခိုးကိုမူ အရမ်းပစ်ပယ်ခြင်း မပြုချေ။

တကယ်အမှန်ရှိမရှိကိုသာ လက်တွေ့လေ့လာသူများ

ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အရှေ့တိုင်းဖြစ်သော ပါရှား(ယခု အီရန်)၊ အိန္ဒိယ၊ တိဗက်၊ တရုတ်နှင့် ရှမ်းဗဲလားသို့ သုတေသန ခရီးထွက်လေ့လာရန် စီစဉ်ရာ သိပ္ပံပညာရှင်(၁၁)ဦးက အဖွဲ့(၅)ဖွဲ့ ခွဲပြီး (၁၈၉၄)ခုတွင် ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပါရှားသို့ တစ်ဖွဲ့၊ အိန္ဒိယတစ်ဖွဲ့၊ တရုတ်တစ်ဖွဲ့၊ တိဗက်တစ်ဖွဲ့၊ ရှမ်းဗဲလားတစ်ဖွဲ့ ဟူ၍ ငါးဖွဲ့ခွဲ၍ သုတေသနခရီး ထွက်ရာ စပဲ(လ)ဒင်းသည် ရှမ်းဗဲလားအဖွဲ့ကြောင့် လိုက်ပါလာသည်။

ယင်းအဖွဲ့တွင် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်ပြီး စပဲ(လ)ဒင်းမှာ သိပ္ပံပညာရှင် ခရီးသည်တစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ခရီးထွက်ရန်အတွက် အိန္ဒိယပြည်တွင်းစုရပ်အဖြစ် နှစ်နှစ်ကြာအောင် လိုအပ်သောလားများ၊ လမ်းပြများနှင့် ရိက္ခာပစ္စည်းများကို စုဆောင်းရှာဖွေသည်။

စပဲ(လ)ဒင်းတို့အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင် သိပ္ပံပညာရှင်(၁၁)ဦး ပါဝင်ပြီး လမ်းပြများ၊ စကားပြန်များ၊ အလုပ်သမားများ၊ လားထိန်းများ အပါအဝင် လူ(၃၀၀)ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယမြောက်ဖျားရှိ ဟိုတယ်ရွာမှ (၁၈၉၄) ဒီဇင်ဘာလ(၂၂)ရက်နေ့တွင် ရုပ်နယ်လွန် စိတ်စွမ်းအင်များကို လေ့လာရန် သုတေသနခရီး စတင်ထွက်ခဲ့သည်။

အိန္ဒိယပြည်မှ ထွက်ခါနီးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ဆီ

သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရာမှ အိမ်သည် သုတေသနအဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။

ရှမ်းဗဲလားသို့ ထွက်ခဲ့သော သုတေသန ခရီးမှာ သုံးနှစ်ခွဲကြာသည်။

ယင်းသုံးနှစ်ခွဲအတွင်း အိမ်သည် စပဲ(လ)ဒင်းတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ကာ လမ်းပြအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ကူညီခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အိမ်သည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းဗဲလားမှ ဆရာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီးလျှင် သုတေသနခရီးသည်တို့အား ရှမ်းဗဲလား ရောက်သည်အထိ ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ရှမ်းဗဲလားမှ စေလွှတ်လိုက်သူဖြစ်သည်။

ဇူလိုင်လတွင် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ ရောက်ပြီး ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် စတင်သည်။

ဩဂုတ်လတွင် အမြင့်ပေ(၁၀၉၀၀)ရှိ ဟိမဝန္တာတောင်အား ရေခဲအောက်ရောက်နေသော အအေးခါတ်ကို အန်တုရင်း ဖြတ်ကျော်ရာ နှင်းတောထဲတွင် နေထိုင်သော အမွှေးအမှင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် နှင်းလူများကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်ရှိရာ ရွာသူရွာသားများက အိမ်ကို ရိုသေစွာ ကြိုဆိုကြသည်။

အိမ်၏ဩဇာကြောင့် တည်းခိုရန်ကိစ္စများအားလုံး အ

ဆင်ပြေသည်။

နောက်ထပ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ဂျတ်ဆိုသူကို အိမ်က အကူအညီအဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ယင်းရွာတွင် သုံးရက်နားပြီး ရွာသားများနှင့် ဆွေးနွေးမေးမြန်းရာ ဤရွာတွင် စိန်ဂျွန်းသည်(၁၂)နှစ်ကြာအောင် နေထိုင်သွားကြောင်းနှင့် စိန်ဂျွန်းသည် သုဒ္ဓဓမ္မ သူတော်စင်အဖွဲ့ထံ လာရောက်သူ ဆရာရှင်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

နောက်တစ်ရွာသို့ ခရီးဆက်သောအခါ စိန်ဂျွန်းနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံ စကားပြောခဲ့ရသည်။

စိန်ဂျွန်းက... သူ့အသက် အနှစ်(၁၀၀၀)ကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောရာ “မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ဤမျှအသက်ရှည်နိုင်ပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းသည်။

စိန်ဂျွန်းက...

“ငါတို့ဟာ မင်းတို့လို လူသားတွေပါပဲ။ အထူးအဆန်း မထင်ပါနဲ့။ ဘုရားရဲ့တန်ခိုးတော်ကြောင့် မင်းတို့ထက် အသက်နည်းနည်းပိုရှည်တာပါ။”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

စိန်ဂျွန်းမှာ အသက်(၃၅)နှစ် ရှိပြီဟု ထင်ရသည်။

ယင်းမှ ဆက်လက်၍ အိမ်ကလည်း သူနှင့် ဂျတ်ဆိုသည်မှာ အသက်(၅၀၀)ကျော်စီ ရှိကြပြီဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ အသက်(၄၀)ခန့်ဟုသာ ထင်ရ

သည်။

နောက် ဆက်လက်ပြီး မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်ထွက်လာရာ (၅)ရက်ခန့်ကြာသောအခါ အီမီ၏ဇာတိရွာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

တစ်ရွာလုံးက ထမင်းဟင်းစားဖွယ်များနှင့် စုဝေးကြိုဆိုကြသည်။

ညနေဘက် မှောင်ရီသမ်းလာသောအခါ မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိရသော အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာကာ ထိန်ထိန်ညှိုးလျက် ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပသည့်အလား ထင်ရသည်။

ထိုစဉ်တွင် အထက်ဝန်းကျင်မှ ဂီတသံများ တဖြိန်ဖြိန်ကြားရပြီးနောက် အလွန်သာယာသော ဂီတသံများသည် ခရီးသည်အားလုံး၏ ဝိညာဉ်အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်။

တဒင်္ဂမူ လောကကိုမေ့သွားပြီး ဂီတသံတွင် နစ်မြောသွားသည်။

ထိုစဉ်တွင် အီမီ၏မိခင်နှင့်တကွ မိသားစုကိုးဦးသည် ပြုန်းခနဲ ထွက်လာကြပြီး သူတို့ သယ်ဆောင်လာသော ဘူးကြီးများကိုဖွင့်ပြီး ပေါင်မုန့်များကို ဝေငှစားလိုက်ကြသည်မှာ ဖောခြင်းသောခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အီမီ၏မိခင်က “မေတ္တာဆိုတာ အမြင့်မြတ်ဆုံးပဲ၊ မေတ္တာဟာ ထာဝရတည်ရှိပြီး မကုန်ဆုံး

နိုင်သော ဂုဏ်တော်ရှိတယ်၊ ဒီမေတ္တာရဲ့တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဒီစားစရာရိက္ခာတွေ ရတာပဲ”

ဟု ပြောကြားသည်။

တစ်ဖန် ဂီတသံများ တဖြိန်ဖြိန် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤရွာမှထွက်လာကတည်းက . . . လမ်းခရီးစခန်းတစ်လျှောက်မှာ ရိက္ခာတွေ အချိန်တန်လျှင် အသင့်ရောက်လာကြသည်။

အပိုမရှိ လိုသလောက်သာ ရောက်လာကြသည်။

ဤရွာသည် အီမီ၏ဇာတိရွာဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ရွာလုံး အီမီ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများဖြစ်ကြသည်။

တစ်ရွာလုံးသည် ဆရာရှင်တို့၏ဒေသနာအတိုင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။

သူတော်ကောင်းစိတ်ထား အပြည့်ရှိကြသည်။

အီမီ၏မိခင်နှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် အသက် (၄၀၀)ကျော် (၅၀၀)ကျော် ဖြစ်ကြသော်လည်း အားလုံးသည် အသက်(၃၀/၄၀)အတွင်းဟု ထင်ရသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် ဆရာရှင်တို့၏မေတ္တာဒေသနာအတိုင်း ကျင့်ကြံနိုင်သမျှ ကျင့်ကြံကြရာ အီမီ၏မိခင်မှာလည်း ဆရာရှင်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

အီမီမှာလည်း မိခင်၏အမွေကို ရရှိထားရာ ဆရာရှင်တို့၏ခြေရာကို ထက်ကြပ်မကွာ နင်းနိုင်သော ဆရာရှင်တစ်ပါး

ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

အထက်ပါမှတ်တမ်းများမှာ ရှမ်းဗဲလား ရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့ကြသော နိုင်ငံခြားသား သူတေသနပညာရှင်များက ထိုရွာများသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်ဘက်တွင် ခွန်လွန်တောင်တန်း၊

အရှေ့ဘက်တွင် တိပက်တောင်တန်း၊

တောင်ဘက်တွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊

အနောက်ဘက်တွင် ရှန်ဂရီလာ တောင်တန်းကြီးများ ဝိုင်းရံထားသော အလယ်နေရာများမှာ ထူးဆန်းသောနေရာများ ထူးဆန်းသောရွာများ ရှိကြသည်။

ထိုရွာများကို အချို့က ရှမ်းဗဲလားနယ်မြေဟု ယူဆကြလေသည်။

နီမောင်အဖို့တော့ သူ့တစ်သက်တွင် ရောက်ဖို့ မလွယ်သော ဆန်းကြယ်သောနေရာများနှင့် ထူးဆန်းသောလူများကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း(၁၅)

ရှန်ဂရီလာချစ်သူ

မည်သို့ပင်ရှိစေ... .

ကေသရီကတော့ အရာအားလုံးကို မေ့ထားခဲ့လေသည်။ သူမအနေနှင့် အကျဉ်းခံဘဝသို့ မရောက်မီ လူအများအတွက် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမှုများကို ပြုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထိုအကြောင်းများကို ဘာမှ မသိရှာ

ပေ။ ကေသရီနှင့် အတူသွား အတူနေရပြီး သူဝါသနာပါသော ဆေးကုခြင်းအလုပ်ကို လုပ်နေရသောကြောင့် များစွာပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေဟန် ရှိသည်။

“အော်... သူကတော့ ငါ့အကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိရှာဘူး၊ မကြာခင်မှာ သူနဲ့ ရာသက်ပန် ခွဲသွားရတော့မယ် ဆိုတာသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ... သူ အခု လို အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် ရလာတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမှာပဲ။

သူ့အသက်နဲ့ ငါ့ဘဝကို လဲပေးခဲ့ရပေမယ့်လည်း ငါ့ အဖို့တော့ ဒီဘဝမှာ ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးခဲ့ရလို့ပဲ ဖြေသိမ့်ရတော့မှာပဲ”

ဟု တွေးနေလေသည်။

နောက်ရက်မှာတော့ ကေသရီတစ်ယောက်တည်း သူမ နေထိုင်ရာဂူသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ထိုဂူမှာတော့ ယင်နှင့်ဒေဝီတို့ကို အတူတကွ တွေ့ရလေ သည်။

“ဟင်... မမ ပြန်လာပြီလားဟင်”

ကေသရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ့ရော ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“သူ့ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် ရသွားပြီလားဟင်”

“သူ နေကောင်းသွားပါပြီ”

“မမ သူ့အသက်ကို ပြန်ရဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တာလဲဟင်”
ကေသရီက နီမောင် အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ ဘုန်းကြီးလီဟန် ထံမှာ ကတိပေးထားခဲ့ပုံများကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဒေဝီမှာ မျက်လုံးပြူးသွား လေသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့် မမ အပြီးသွားရတော့မှာပေါ့နော်”

ကေသရီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ မျက်ရည်များက သူမပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ လေတော့သည်။

“ဒီလိုတော့ အပြီးမသွားပါနဲ့ မမရယ်၊ တခြားနည်းလမ်း တွေ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“မရှိတော့ပါဘူး... ငါ ဘုန်းကြီးလီဟန်ကို ကတိပေး ထားခဲ့ပြီးပြီ... ဖျက်လို့မရတော့ဘူး၊ သူက ငါ့အသက်ရှင်ဖို့ နတ်ဆေးမြစ် ရဖို့အတွက် သူ့အသက်နဲ့ လဲပြီး ရအောင်ယူပေး ခဲ့တယ်၊ အခု သူ့အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ ငါ့ဘဝနဲ့ လဲပေးရတာ ဝမ်း နည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဒေဝီရော ယင်ပါ ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ တစ် သက်လုံး လက်တွဲပြီး အတူတူ နေနိုင်ကြပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်း ပေးခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး နတ်ဆေးမြစ်ကို ယူကာ ပြန်သွားလေတော့

သည်။ ဒေဝီနှင့် ယင်တို့မှာ မတားသာတော့သဖြင့် မျက်ရည်ကျ ရင်းနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရုံသာ ရှိကြလေသည်။

ကေသရီ ပြန်လာသည်ကို သိသောအခါ လီဟန်က ဘုရားကျောင်း အပေါက်ဝမှ စောင့်နေလေသည်။

“မင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား”

ကေသရီက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နတ်ဆေးမြစ်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

လီဟန်က နတ်ဆေးမြစ်ကို ယူပြီး လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မိစ္ဆာဝိညာဉ်ဖမ်းသော ကိရိယာကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း အဖမ်းခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟု ပြောကာ မျက်စိမှိတ်လျက် ရပ်နေလေသည်။

လီဟန်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ မိစ္ဆာဝိညာဉ်ဖမ်း ကိရိယာကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဂါထာမန္တန် ရွတ်လိုက်သည်နှင့် သူမဝိညာဉ်က ထိုအထဲသို့ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာတော့ လီဟန်က ဂါထာမန္တန် မရွတ်တော့ဘဲ လက်ထဲမှာမြှောက်ကိုင်ထားသော ကိရိယာကို တဖြည်းဖြည်း အောက်ပြန်ချလိုက်လေသည်။

အတော်ကြာသည်အထိ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိသေးသောကြောင့် ကေသရီက ဇေဝဇဝါဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးလီဟန်က လက်ဝါးတစ်ဖက် ထောင်ပြီး . . . ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ကျွန်မကို မဖမ်းသေးဘူးလားဟင်”

“မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို ရောက်သွားပြီဖြစ်လို့ ငါ့အနေနဲ့ ဖမ်းဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

“အို . . . ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျေးဇူးလည်း အများကြီး တင်ပါတယ်”

“မင်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ စွမ်းအားတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် မူလမြွေဘဝကိုလည်း ပြန်သွားလို့မရတော့ဘူး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှည်ခွင့်လည်း မရတော့ဘူး၊ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့သက်တမ်းမျိုးလောက်နဲ့ပဲ နေခွင့်ရတော့မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိစ္ဆာဘဝက လွတ်မြောက်ခွင့် ရပြီဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ဘုန်းကြီးလီဟန်ကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကျန်းမာပါစေ . . . ချမ်းသာမှု ရရှိပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးပြီးနောက် လီဟန်က ဘုရား

ကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

ကေသရီလည်း ဝမ်းသာအားရ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဝါးတောတစ်ခုထဲ ရောက်တော့ သူ့ကို လိုက်ရှာနေသော နီမောင်နှင့် ပြန်တွေ့ရလေသည်။

“မောင်...”

“ကေသရီ ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

ထိုအခါမှ ကေသရီက သူမအကြောင်းများကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင်... ဒါဖြင့် ကေသရီ လူ့ဘဝမှာပဲ အမြဲနေခွင့်ရပြီပေါ့နော်၊ မောင် ဝမ်းသာလိုက်တာ ကေသရီရယ်”

ဟုပြောကာ ကေသရီကိုယ်ကလေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ ကေသရီလည်း ပြန်ဖက်ထားရင်း...

“ကျွန်မလည်း မောင်နဲ့ အမြဲအတူတူနေခွင့်ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပေါ့ မောင်ရယ်”

ဟု တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သိပ်ပြီးဆန်းကြယ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ အတူနေခွင့်ရခဲ့ကြပြီ၊ ကေသရီကို ကတိပေးထားခဲ့အတိုင်း တစ်သက်လုံး ကေသရီအနားနားပဲ အမြဲနေသွားပါမယ်လို့ သစ္စာစကား ဆိုပါရစေ”

ဟုပြောရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ထားကြစဉ် ရှိရန်ဘုရားကျောင်းဘက်မှ ထိုးလိုက်သော ခေါင်းလောင်း

သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုခေါင်းလောင်းသံများက ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ကောင်းချီးပေးနေသကဲ့သို့ ရှိနေပေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော(ရှန်ဂရီလာချစ်သူ) အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောန္တ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟန္တူ။

စာပြီးချိန် ။ (၂၀၁၁)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၃၁)ရက်၊ ဝုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက်(၉:၃၀)။